

ข่าว สำคัญใน คำ แถลง การ

อินทนิล

เล่ม ๒

ตอนที่ ๑๒

กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๖

โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย
เป็น เจ้าของ

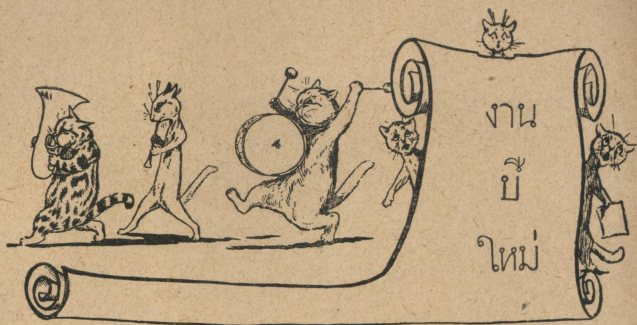

เคียม ฮัวเฮง บริษัท จำกัดสินไช้

ตามด ตาม แยก ไทรศัพท์ เลขที่ ๘๘๐

รับตัดเครื่องแบบทุกชนิดโดยฝีมืออันประณีต ใน
เทียวมัดนี้ ได้รับผ้าสักหลาดอย่างดี สำหรับตัดเครื่อง
แบบข้าราชการ ฝ่ายทหาร, พด เวียน แด เลื้อ บ้า เข้า มา
ใหม่หลายชนิด, นอกจากนี้ยังได้รับ เสื้อฝน, หมวก,
รองเท้า, เครื่องกระเป๋อง, บุหรี หนวด้อโนเวด กับ รอง
อื่น ๆ อีก ราคาข้อมเขาวักว่าแต่ก่อนมาก

เชิญไปชม !เชิญไปชม !! เชิญไปชม !!!

การขึ้น ปี ใหม่ แห่ง ปี ที่ ๓ ของ ศัตวรรษ ไทย

จะมีงาน มหกรรม คือ :-

ภาพยนตร์ ! ภาพยนตร์ !!

ภาพยนตร์ ทั่ว ประเทศ สยาม แข่ง ชัน

~ ~ ~ **ฉลอง** ~ ~ ~

เชิญ ตรวจ คำ แถลง การ ของ บรรณาธิการ, เถิด เจ้า ข้า !

พจนานุกรม

ศัพท์ ไทย ตอนนี้ นับ เป็น เต็ม ที่สุด แห่ง ปี ที่ ๒ ซึ่ง ถึง แล้ว ด้วย
ความ ดำเนิน งาม อัน ควร กล่าว ได้ ว่า “น่า ปิติ มใจ” ทั้ง นี้
เพราะ ได้รับ ความ กรุณา เอื้อเฟื้อ จาก ท่าน สมาชิก, ท่าน ผู้ ช้อ ปลัก อ่าน,
ติดต่อ ท่าน ผู้ ส่ง เรื่อง มา อุดหนุน โดย พร้อม เปรียง กัน เรา ไม่ สามารถ
จะ หา ถ้อยคำ ไใด มา กล่าว แสดง ความ ขอบ พระคุณ แด่ ขอบ คุณ ให้ สมดัง
ความ ตั้งใจ ได้ มี อยู่ ก็ แต่ เรา จัก พยายาม พัง กระทำ หน้า ที่ ของ เรา
ให้เป็น ไป อย่าง ดี จน สุด ความ สามารถ กล่าว คือ จัด หา เรื่อง ที่ สนุก ๆ
ขบขัน และ เรื่อง ที่ ก่อ ปลี ด้วย สาระ มา บรรจุ ลง ใน ศัพท์ ไทย เต็ม ๓
ซึ่ง จะได้ คง คง นอก ใน เดือน หน้า ค่อ ไป และ เปลี่ยน แปลง รูป การ ใหม่
ให้ สม กับ ความ เจริญ ของ หนังสือ ราย เดือน ฉบับ นี้ เพื่อให้ บัง เกิด ความ
เพติต เพติ น บรรเท ใจ และ เป็น คุณ ประโยชน์ แก่ ท่าน ผู้ ที่เป็น สมาชิก รับ
ประจำ บ และ ท่าน ที่ ช้อ ปลัก อ่าน โดย บริบูรณ์ อย่าง ไร ก็ ดี เรา มีความ
จำนง อยู่ เสมอ ว่า ใน โอกาส ไใด ที่ เรา จะ พัง กระทำ ได้ เราก็ จัก
กระทำ ด้วย ความ เต็มใจ ทั้ง นี้ และ ซึ่ง ณ บัด นี้ เรา ก็ได้ เตรียม พร้อม
แล้ว ด้วย ประการ หนึ่ง พัง ดัง ท่าน จะ ได้ ทราบ เมื่อ ศัพท์ ไทย เต็ม ๓
ตอนที่ ๓ ได้ ไป ถึง มือ ท่าน แต่ เรา จำ ต้อง ขอ อภัย ที่ เรา จะ ยัง ไม่

(๒)

บรรยาย รูปการที่จะเปลี่ยนแปลงใหม่ และชนิดของเรื่องที่จะนำลงนั้นๆ ไว้
โดยละเอียดใน ที่นี้ เพียงแต่ขอกล่าวรับรองว่า รูปการของศัพท์ ไทย
เล่ม ๓ จะ แปลกพิสดาร มาก และเรามั่นใจว่าคงจะเป็นที่พอใจ
ท่านผู้อ่าน ตลอดจนทั่วกัน

เมื่อคราวที่หนังสือ ศัพท์ ไทยได้มีอายุครบรอบ ของปีที่ ๓
นั้น เราได้มี การ วัน เริง แสดง ความยินดี หรือ มี การฉลอง อย่าง
กล่าวคือได้เชิญ ท่าน ผู้ที่เป็น สมาชิก อยู่แล้ว และผู้ ที่ลงนาม รับ
เป็นสมาชิกใหม่ ภายในกำหนดไปตลอดครึ่ง เมื่อ วันที่ ๓๗ - ๓๘ มิถุนายน
พ. ศ. ๒๔๖๕ ณ บัดนี้ หนังสือ ศัพท์ ไทยได้มีอายุครบรอบ ปีที่ ๒
แล้ว ควร จำ ต้อง มี การ วัน เริงฉลอง เพื่อ ตอบแทน ความเอื้อเฟื้อ
พร้อมเพรียง ของ ท่านทั้งหลาย เช่นเดียวกัน อยู่เอง แต่ ครั้น จะเชิญ
ให้ท่าน ไปทัศนาศร ร้องดูคราวที่ แล้ว ก็มาคิด ชน ได้ว่า ย่อม
จะไม่เป็น การ สะดวก อยู่บ้าง เพราะ ท่าน ที่ อยู่ตาม จังหวัด ได้รับ ความ
เสียเปรียบ สมาชิกใน กรุงเทพฯ ๑ มาก และถึงแม้จะ เปิดโอกาสให้ท่าน
มอบ คำให้ แก่ ใคร ๑ เข้าไปดูแทนได้ก็ดี แต่ก็ยังไม่เป็น การ ยุติธรรม อยู่
นั่นเอง จำ ต้อง คิด หาวิธี ที่ ให้แบบ ค่าย ยิง ชน เปิด โอกาส ให้ท่าน
สมาชิกได้ เข้าดู ด้วยตนเอง ให้ ได้มาก ที่สุด ที่จะเป็นไปได้ จึง เห็น ว่า
สยาม ภาพยนตร์ บริษัท ได้ เปิด โรง ฉาย ภาพยนตร์ อยู่แทบ ทั่วทุก จังหวัด
และ ส่วน ใน กรุงเทพฯ ๑ ก็ มี ฉาย อยู่ ทั่ว ไป ถ้า ได้ เปิด โอกาส ให้
สมาชิก ดู ภาพยนตร์ จะ เป็นการ เหมาะ และ สะดวก อย่างยิ่ง ทั้ง

(ค)

นับว่ากรมหรศพที่หามาต้องศัพท์ไทยในคราวนี้ ก็จะไม่ซ้ำกับ
คราวก่อน กล่าวคือ มีกตายน่านดุจครึ่งร้อง มาบันทึกได้ดูหนึ่ง
เหตุฉนั้นชาวคณะจึงเห็นพร้อมกันว่า จะได้มีหนังสือถวายให้ท่านเสนาบดี
ชมเพื่อเป็นการฉลองศัพท์ไทยปีที่ ๒ และได้จัดให้มีระเบียบการ
ดังต่อไปนี้ :-

๑) ท่านที่เป็นสมาชิกกับหนังสือศัพท์ไทยอยู่แล้ว จะไปดู
ภาพยนตร์ซึ่งฉายที่โรงของสยามภาพยนตร์บริษัทได้ โดยไม่ต้องเสีย
ค่าที่นั่งแต่อย่างใดเลย

๒) ท่านที่ยังไม่ได้เป็นสมาชิก ศัพท์ไทย แต่มาลงนาม รับ
หนังสือ ศัพท์ไทย ประจำปี (การ รับ นั้น จะ รับ แค่ ตอน ไต ถึง ตอน ไต
ก็ได้) ภายในกำหนดแต่วันที่ ๓ กรกฎาคม จนถึง วัน ต้น เดือน สิงหาคม
พ.ศ. ๒๕๖๒ ก็จะไป ดูภาพยนตร์ ได้เช่นเดียวกัน

๓) ท่าน มีสิทธิจะไป ดูภาพยนตร์ โรงหนึ่งโรงใด ซึ่งเป็น ของสยาม
ภาพยนตร์ บริษัทได้ทุกโรง ส่วน ตาม จังหวัด ต่างๆ นั้น ถ้าจังหวัด
ใดมี โรงหนึ่ง ของ สยามภาพยนตร์ บริษัทไป ตั้ง ฉาย อยู่ ท่าน สมาชิก
ศัพท์ไทย ที่อยู่ ในจังหวัด นั้นๆ ก็ มีสิทธิดูได้

๔) ตัวดำหรับเข้าดูภาพยนตร์นั้น จะได้พิมพ์เป็นอนุญาตบัตรพิเศษ ซึ่งจะได้ส่งมายังท่านที่เป็นสมาชิกอยู่แล้ว พร้อมกับหนังสือศัพทไทยเล่มประจำเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๖ ส่วนท่านที่ลงนามรับใหม่นั้น ถ้าไม่ไปลงนามรับ ณ ที่ทำการหนังสือพิมพ์ไทย ก็จะต้องอนุญาตบัตรไปให้ทางไปรษณีย์พร้อมกับใบรับเงิน

(ง)

๕) อนุญาตบัตรพิเศษ^{นี้} ถ้าหากท่าน สมาชิก มีความจำเป็น
จะไป ด้วยตนเองไม่ได้ จะมอบให้แก่ผู้ใดไป ดูแทนก็ได้ และจะ
ไม่ต้องเสีย ค่า ที่นั่งเช่นเดียวกัน

๖) อนุญาตบัตรพิเศษ^{นี้} มีราคาเท่ากับ ค่า^{ขึ้น}ที่ ๑ ของ โรงที่
ท่าน จะเข้าไป ดู และมี กำหนดให้ท่าน ไป ดู ได้แต่ ใน ระหว่าง วันที่ ๑
สิงหาคม ถึง วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๖ แปลว่าท่าน จะไป ดู ใน
วันหนึ่ง วันใด ใน ระหว่าง วันที่ กำหนด^{นี้} ได้ทุก เมื่อ ถ้าพ้นกำหนดไป แล้ว
อนุญาตบัตร^{นี้} เป็นอัน ใช้ ไม่ได้

การ ที่ได้ เปิดโอกาสให้ สมาชิก ของ ศัพท์ ไทย ทุกคน เข้าดู ภาพยนตร์
ได้ ตาม ระเบียบ ดัง กล่าว มา ข้างบน^{นี้} ก็ เพื่อ เป็น การ ตอบแทน ความ
อุดหนุน ของ ท่าน ทั้งหลาย ซึ่ง มี แก่ ศัพท์ ไทย มา แล้ว และ ที่ จะได้ มี
ต่อไป นั้นเอง เรา จึง มั่นใจ ว่า ท่าน ทั้งหลาย คง จะ ยินดี รับ เชิญ และ
ไป ใน งาน ฉลอง ศัพท์ ไทย คราวนี้ ดัง คำเชิญ ของ เรา โดย พร้อม เฝ้ารัง

ตามที่สมาชิก ผู้หนึ่งไม่ เข้าใจ การเรียงไฟ ฝรั่ง ใน วิถี ทำนายโชค ด้วย
ไฟ ฝรั่ง ซึ่ง เรา ได้นำ ลง ใน ฉบับ เดือน ก่อน และได้ มี จดหมาย มา
ขอ ความ แนะนำ นั้น เรา ได้ บอก ไป ยัง เจ้าของ เรือง แล้ว บัดนี้ เรา
ได้รับ คำชี้แจง เพิ่มเติม มา ดัง^{นี้}

ตาม ข้อความ ที่ กล่าวไว้ ใน วิถี ทำนายโชค ด้วยไฟ ฝรั่ง นั้น ถ้า
อ่าน และ คิด ตาม ไป อย่าง ละเอียต แล้ว ก็ ย่อม จะ ไม่ มี ปัญหา อะไร

(๑)

ที่น่าสงสัยเลย การเรียงไฟ ก็ย่อมไม่ผิดอะไรกับการ อ่านหนังสือ
คือต้องเรียง ข้างบน ลง มา ข้างล่าง และจากซ้ายไป ขวา จำนวน
ไฟ ที่ต้องเรียง ปรากฏ อยู่ใน รูป แล้วว่า ก็ไฟ ที่เหลือ อยู่ ไม่ ต้อง
การใช้ ไฟ กว่า ทั้ง ๗ ใบ นั้น ไม่ เกี่ยว ข้อง เลย เรียง ไว้ พอ เป็น ตักร
อย่าง หนึ่ง เท่านั้น จะ ทาย ไฟ ที่ เรียง อยู่ ตรง หน้า เพียง ครั้ง เดียว
ถ้า จะ ทาย ผู้ ใหม่ ก็ ต้อง เรียง และ ทำ ตาม วิธี เดิม อีก ครั้ง ๑ การ
เรียงไฟ ทาย ตำนาน นั้น เรียง จาก ตัว กตาง คือไฟ ประจำ ตัว ไป ขอ
ท่าน สมาชิก ผู้ ที่ มี จดหมาย มา ได้ โปรด เข้าใจ ตามนี้ เทอญ.

อนึ่ง ขอ แจ้ง ความ ให้ สมาชิก ทราบ ทั่ว กัน ว่า ศัพท์ ไทย คน
นับ เป็น เกม ที่ ดี ของ ปี ที่ ๒ แล้ว ถ้า ท่าน สมาชิก คนใด ไม่ ยินดี รับ
ต่อไป แล้ว ก็ ขอ ได้ โปรด แจ้ง มา ให้ ผู้จัดการ ทราบ ด้วย มิฉะนั้น
จะ ขอ ถือ ว่า ท่าน ยัง คง มีความ ยินดี รับ สืบไป.

บรรณาธิการ.

สมเด็จพระนางเจ้าอินทรศักดิศจี
พระบรมราชินี

โคลงบรมราชินีสดุดี

ถวายพระพรชัยมงคล

แต่

สมเด็จพระนางเจ้าอินทรศักดิศจี พระบรมราชินี

ณวาระ สุกมงคล สมัย การ พระราช พิธี เฉลิม พระชนม พรรณา

วันที่ ๓๓ มิถุนายน พระพุทธ ศักราช ๒๕๐๐

๑ โคลง ๔ สุภาพ ฯ

๑ สิบเอ็ดมิถุนมาศ พ้อง

ประกาศราชโองการ

เชิดเฉลิมพระชนมวาร

สมเด็จพระนางเจ้า

๑ องค์อินทรศักดิศจี

พระบรมราชินี

ยพิภนตรนารี

สยามรัฐทวยราษฎร์

๑ ปรีชาเชิงเขี้ยวพร้อม

จงรักเรียมภักดี

ต้นของพระเชษฐา

มากมีอยู่เฉพาะใต้

๑ ชาญชื่นคิดปลื้มครื้น

เอกเยี่ยมสดชื่น

เกิดมรรยาที่ยังดำรง

ยากยิ่งหญิงอันใด

๑ เดชธรรมไพศาลย์อ้าง

พระศิริวิดาตย์ลักษณะ

หลุดภัยพระไฉวัก

รับราชฐานประยัง

พระชนมาน มาแล้ว

โปรดเกล้า

สัตว์ศักดิ์แห่ง

เจดีย์พร้อมมัจฉา

ศักดิ์

พาดพิง

วิเศษไร้น

รวมแล้วควรเล็ง

พิชัยภาพแต่

เพียงได้

กมลสดชื่น

น้ำเบื้องบาทมาด

พิทยา ยอดเยี่ยม

ระดัง

มารดถึงตำแหน่ง

กึ่งแม่เกียรติเต็ม

องค์อรรค อรเอิบ

เลิศทั้ง

บรมบ

ยศชั้นพันไท

๑ ไสภณ ศักดิ์พิเศษผู้

ทหาร บกมหาดเล็ก นับ

ราบ ดับ เอ็ด กำกับ

พัน ที่ สอง ไท แท้

๑ นิยมยศหนึ่งหมื่น

กองเอกพิเศษ ปรา

ม้า หลวง และ นายนา

เลื้อ ป่านา บ้อง

๑ กิจลกลทรวงกอบด้วย

เต็ม พละ สมรรถมี

สมเด็จพระราชปราณ

ปราโมทย์เปรมโปรดเชื้อ

๑ ณัฐถาวฤกษ์ของ

เฉลิมพระชนม์พรรษา

ศุภราชภูมิมัยปรีดิ์

พร้าพระพรชัยแพ้ว

๑ หมายอดุลย์คุณเคหะของ

อัครฤทธิเทพราชปิต

ธรรมศักดิ์จักรภระนดิย

พึงอภิรักษ์อยู่

๑ เพื่ององค์พระแม่เจ้า

พระบรมราชินี

อยู่ด้วยจุฬารักษี

ทรงพระจำเริญทั้ง

บังคับ การ แะ

หนึ่งแต่

กองเพรียก

สถิตย์ทั้งโทกรม

นรธา - รทตนา

กฏก้อง

ว่าที่ ตรีนอ

ปกคลุมคุมพด

พระฤดี จิตแด

มั่งเกษ

ฉนิช มอม

อาทรด้วยปวงปการ

พิช

สวัสดิ์แผ้ว

โดยสมัค สมนน

เพร็ดอันเคียรถวาย

ไทรรัตน

ปกหล้า

เกษศรภพ สยามแะ

ช่วยบ้องปองประสิทธิ์

จอมนร

เนนยัง

โสธติภาพพรแด

เทอดถ้วนมอดเกษม สัตร์เทอด

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้าคณะหนังสือพิมพ์ไทย

หนังสือรายเดือน

สัพทไทย

เล่ม ๒ ตอนที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๖

น้ำใจหญิง

โดย ทองหยิบ

(ต่อจากเล่ม ๒ ตอนที่ ๑๑ หน้า ๑๕๑๑)

บทที่ ๓ กลับเกิดวิโยค

บัดนี้ ณ กาดวันหนึ่ง ซึ่งพึงบรรจบครบรอบ ๓ เดือน นับจำเดิม
แต่นายสนาน วิโรจน์ เศรษฐี ได้ ต้ม ความ สุข ร่วม กัน มา กับ ส้มร ผู้
มีศิริวิสัยโฉม เอย, ก็แต่วันนี้ ดูอากาศ ช่าง อับ อ้าว ร้อนเสีย นี
กระไรเลย พระอาทิตย์ยังไม่ทันจะไถแสงขึ้น พ้น ยอด บัพพดา ความ
ร้อนก็บังเกิดมีเสียจนจะทนไม่ไหวแล้ว ณ เวลานั้น นาฬิกา อยู่ใน
ราวระหว่าง ๗—๘ ก.ท. ภายใน ห้อง อัน หรรษางดงาม อย่าง วิสัยเลิศ
ณ บ้าน อันใหญ่ โต ะโหราน เปน ยอด เยี่ยมใน แถว ถนน เพชรินจิตต์ นั้น
มี หนุ่ม และ เมียสาว คือ เศรษฐีเจ้า ของ บ้าน กำดั่ง นั้น ต้มกาแฟ

อย่างไร ก็ไม่ทราบแน่ ในบัดนี้ แม้ฉันสถานที่อื่น จะเอิกเกริก กึกก้อง
ไปด้วย ศัพท์ คำหนึ่ง เสียง ต่าง ๆ อยู่ อึงมี่ ก็ดี แต่ ใน ห้อง นี้ — ห้องที่
เศรษฐี หนุ่ม สาว นั้ อยู่ นั้ ก็ คง เงียบ ดังตดั่ง ป่าช้า นาน ๆ จะได้
ยิน เสียง ถอน หายใจ ของ คน ทั้งสอง ดัง ครั้ง นั้ และ คง มี แค่ เสียง
หัวใจ ทั้งคู่ เต้น อยู่ ดัง คุบ ๆ ๆ เท่า นั้น ที่สุด — ใน ที่สุด แม่ ภรรยา
ผู้ ว่าง น้อย ได้ เป็น ผู้ ทำลาย ความ สงบ โดย กล่าว คำ ปราศ ฐาน ก่อน
เพราะ เจ้า หด่อน เหลือ ที่ จะ ออก ถิ่น ความคิด อัน สุม อยู่ ใน หัวใจ ได้ ไหว
แล้ว และ ความ จริง ก็ เจ้า หด่อน เป็น ผู้ ตั้ง ความคิด ขึ้น ก่อน เอง และ
แสดง กิริยา เช่น นั้ ก่อน เอง ฉนั้น ความคิด ของ เจ้า หด่อน จึง ถึง ที่สุด
ตง ก่อน ด้วย จะ อด ไว้ ไม่ อยู่ อีก แล้ว จึง ต้อง ระเบิด ขึ้น เพื่อให้
โถ่ใจ และ เป็น การ เลี้ยง เคราะห์ ว่า จะ ดี หรือ ร้าย ก็ ให้ รู้ กัน เสีย ดี
กว่า อมพะ นำ ไว้ อีก

สมร “คุณพี่ ทวีกร ของน้อง” หด่อน กล่าว ขึ้น อย่าง พระอืด พระอม
“น้อง ขอ ถาม อะไร ดัง อย่าง นั้ ได้ ไหม ค่ะ?”

สมาน คั่น จาก สติ อัน วังเวง และ ยิ้ม อย่าง ชื่นใจ “อะไร ? น้อง
รัก ของ พี่ มี อะไร หรือ?”

สมร “น้อง จะ ขอ ถาม อะไร คุณพี่ ดัง คำ นั้”

สมาน กล่าว โดย ใจ บริสุทธิ์ “โอ, จะ ถาม อะไร ก็ ถาม ชั้ น้อง
ทำไม จึง ต้อง จ้วหน้า ธรรมาคัน ก่อน ด้วย ละ”

สมร “เพราะ น้อง กัด คุณพี่ จะ บิด ไม่ บอก นะ ชี ค่ะ”

ตำนาน ถูบหลังภรรยาด้วยใจรัก “แม่ยอดรัก อะไรทำให้น้องมีความสงสัย พี่พูดมาเกิดพี่จะตอบทุกคำไม่มีดบังเลย”

ต้ม “ถ้าเช่นนั้น ก็เป็นพระคุณมาก น้องอยากถามว่า คุณพี่ยังรัก....น้อง อยู่หรือ?”

ตำนาน อำแซน erva erva ภรรยาเข้ามาชิด “แม่ยอดชีวิตของพี่ เหตุไหนหนอจึงถามเช่นนั้น มีข้อใดที่ทำให้น้องสงสัย หรือ อนิจจา, อยู่ด้วยกันมาพึงบรรจบรอบ ๓ เดือน และใน ๓ เดือนนี้แหละเป็นเวตาอันมีสุขที่สุดในชีวิตของพี่ตั้งแต่เกิดมา น้องมีข้อสงสัยอย่างใดก็จงบอกมาเกิด พี่จะแก้สงสัยให้”

ต้ม “มีอะไร เหตุที่จะต้องถามว่าคุณพี่ยังรักน้อง อยู่หรือไม่ ก็เพราะอยากทราบว่าคุณพี่ได้รักหญิงใด อยู่ อีกหรือไม่ ในบัดนี้

ตำนาน “พุทไร, อนิจจา แม่ยอดรัก คำถามของน้องไม่มีมูลเลย ไม่มีตัวมีตนยิ่งกว่าดมอากาศไปเสียอีก ขอจงเชื่อในความสัตย์แต่เกียรติยศของพี่เถิดน้องรัก ว่าพี่มิได้มีใจรักหญิงอื่นคนหนึ่งคนใดอีกเลย”

ต้ม “มีมูล มีตัวดีละคุณพี่ น้องก็อยากนึก อยากที่จะไม่ให้มีมูลมีตัว แต่มันมีนะคุณพี่ เจ้าหัดสอนสอนหน้าตาตลอด

ตำนาน “แม่ชื่นใจ ไม่ควรคิดให้เกิดความโทมนัสเลย ไม่มีอะไรจริงๆ อะไรหนอเป็นเหตุให้น้องคิด”

ต้ม “คุณพี่เจ้าขา น้องพยายามไว้แต่ใจว่า ถ้าเรื่อนี้คุณพี่ไม่เบ็ดความจริง น้องก็ต้องขอ — — ตา”

ต้นนางง “อพิโซ่ คุณเอ้า ก็พี่ไม่มีความจริงอะไรจะเปิด
อีกนี่นา ความจริงของพี่ก็คือ ความรักน้อง อย่างซื่อสัตย์ สุจริต
รักยิ่งกว่าคนอื่นเขา รักกัน และมีได้ คิดนอก ออกเหนือใจน้อง
อย่างเดียว”

สมร “น้องก็อยากจะเชื่อ แต่มันมีมูตให้เชื่อไม่ได้ จึงต้อง
ถือว่าคุณพี่ดวงน้องทั้งนั้น”

ต้นนางง “แล้วกัน อะไรใจคอ พูดจนยังงี้ แล้วจะให้ทำอย่างไร
อีก เอาเถอะจะสาบาตให้คนเพาะ พระพิภคร์พระแก้วมรกต เขาไหม?”

สมร “โฮ้ย, อย่าเตยคะ อย่าสาบาตเตย การสาบาตอาจ
เปนผลร้ายถึงสาบาตได้ นี่แหละผู้ชายอาจสาบาตได้ง่ายๆ และ
ความสัตย์ของผู้ชายก็อยู่ที่ริมฝีปากเท่านั้น”

ต้นนางง “อืม, ประหลาด ประหลาด พี่ก็เสียใจมาก พูดอย่าง
สัตย์จริงเท่าใดก็ไม่เชื่อ ก็เป็นกรรมของพี่เท่านั้นเอง เรื่องอะไร
ก็ไม่รู้ ไม่มีเค้ามูตเตย”

สมร “บอกจ่ามชั๊คะ เอาเถอะถ้าดิฉัน บอกแล้วคุณพี่ต้อง
สารภาพ ตามความจริงนะคะ”

ต้นนางง “นั่น ไม่ต้องฉีกเตย พี่บอกแล้วจ่าพี่พูดตามความ
จริงเสมอ”

สมร “ที่ว่าคุณพี่ว่ารักน้องนั้น น้องเห็นว่าเป็นการตงเตน
เท่านั้น เพราะมีเหตุว่าบัดนี้คุณพี่มีหญิงอื่นเป็นที่รักอยู่ และคง
ได้รักเขาก่อนรักน้อง ที่น้องพูดเช่นนั้น มีหลักถ่านแน่แท้”

ต้นาน คุณ “โหย, ไม่ไหวแล้ว ไม่มี ความ ตัณห์ ธรรม เดย พี่
บอก ก็ ห็น ก็ ครัง แล้ว ว่า พี่ รัก น้อง คน เดียว ไม่มี ที่ รัก อื่น อีก เดย นี่
แหะ หน้า ใจ ผู้ หญิง ช่าง คิด ง่าย ถึง ตัณห์ ง่าย เสีย จริง ๆ เอา เกะกะ ถ้า ไม่
เชื่อ จะ ให้ ไป สบ ถตาม มา ที่ ไหน ๆ ก็ได้”

ต้ม “อย่า, อย่า เตะ ค่ะ ไม่ ต้อง สบ ถ คอ น้อง ไม่ อยาก ให้ คุณ พี่
เข้า ถัก นึก ว่า แต่ น้อง มี หัก ถาก นั่น คง ว่า คุณ พี่ พูด ไม่ จริง เท่า นั้น
ก็ แดง กัน”

ต้นาน “พี่ ขอ บอก เป็น คำ ถู ดว่า น้อง อย่า เชื่อ คน อื่น มาก กว่า พี่”

ต้ม “เปล่า น้อง ไม่ ได้ เชื่อ ใคร เดย น้อง เชื่อ หู เชื่อ ตา ของ น้อง เอง”

ต้นาน “เออ, ก็ เป็น การ ประหลาด อยู่ มาก เอา ช้ น้อง มี หัก
ถาก อย่าง ไร ก็ ว่า มา”

ต้ม “แน่ ตะ แต่ เมื่อ น้อง ได้ คุณ พี่ จน แล้ว ตะ ก็ ต้อง ดำรง ภาพ
นะ ค่ะ อย่า ดื้อ ดิ้น ทด ถง อีก นา ค่ะ”

ต้นาน “เอา เกะกะ มี อะไร ก็ ว่า มา เกะกะ”

ต้ม “ดี มาก ดี มาก, เมื่อ คั้น ของ วันที่ ๓ ซึ่ง ต้อง มา ถึง เมื่อ
คืน นี้ และ ทัง เมื่อ คั้น คุณ พี่ ไป ทาง ไหน บ้าง โปรด บอก ครัง ๆ”

ต้นาน “เอ๊ะ, ก็ ก่อน จะ ไป ก็ บอก แล้ว ว่า ไป สโมสร์”

ต้ม “เท่า นั้น แน่ หะ หรือ ?”

ต้นาน พูด อย่าง อีก อีก “แล้ว เดี๋ยว ไป ที่ มหา ภัต ตาคาร หน่อ ย”

ต้ม ยิ้ม เยาะ “คุณ พี่ ไป ทำ ไม ค่ะ ที่ ภัต ตาคาร ไป รับ ประทาน
อาหาร วิ ค่ะ ?”

ตำนาน อุดออดยงชน “พี่...งา...พี่ มี หู ตะ”

ต้มร หัวเราะ “อะไรอะไร อะไรกับใคร บอกได้ไหมคะ?”

ตำนาน หน้า บ่ง “เรื่องนั้น พี่ต้องขอ ขออย่าให้น้อง ซักใช้ ได้
เลย”

ต้มร “อะ อะ อ้อ ไม่ให้ซักใช้ ถ้ายังงั้น คุณพี่ ต้อง จาร ใน
ออกมาให้ดูเสียดี ถ้ามีคนนั้น ก็ แปลว่า คุณพี่ หดอก ดวง หญิง”

ตำนาน หน้าใจ มาก “แม่ ยอตรัก ขอให้เชื่อเถิดว่า ความจริง
เป็นอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ อย่างที่ น้อง เข้าใจ แต่ เรื่องนี้ พี่ จะ พูด แม่ คำ
เดียว ก็ ไม่ได้ เป็น — เป็น ความ ตับ และ พี่ ได้ ปฏิญาณ แล้ว”

ต้มร โกรธจัด “นั่น นั่น, นี่ เห็นแล้ว มิใช่ หรือ ว่า ความ สัตย์ ของ
ผู้ชาย เป็น อย่างไร เรื่องนี้ ถึง แม่ คุณพี่ ไม่ บอก น้อง ก็ รู้ เห็น หหมด แล้ว
รู้ ตั้ง แต่ ต้น ตั้งแต่ คุณพี่ ย่าง เท้า ออก จาก บ้าน และ จน ก้าว ที่ สุด ที่
กลับ ถึง บ้าน คุณพี่ ทำ อย่างไร ที่ ภาติดาการ น้อง ก็ รู้ เห็น หหมด ทั้ง นั้น
พูด ให้ ได้ ยัง กว่า นั้น เมื่อ คนนี้ คุณพี่ พา หญิง — หญิง ผู้นั้น ขวัญ นก
ไป ชม อุทยาน อย่าง ดำ ราว ใจ แล้ว กลับ ไป ตั้ง เขา ที่ ภาติดาการ แล้ว
คุณพี่ จึง กลับ บ้าน อนิจจา, อนิจจา หัวใจ ชาย....” พูด แล้ว เจ้า
ห่อถอก ก็ ร้อง ให้

ตำนาน “อะไร, น้อง ทำ ตัว เป็น คน สอด แนม คอย ดู พี่ คตอด เวลา
เที่ยว รึ? นี่ ไม่ ควร เลย ขอ จง อย่า ได้ ก่ าว ถึง หญิง คน นั้น อีก”

ต้มร “ดี แล้ว คุณพี่ ไม่ ให้น้อง ก่ าว ถึง เขา แต่ คุณพี่ ก็ จง
เห็น หน้า น้อง แต่ ใน วนนี้ เกิด”

ต้นาน “ในนี้เอง จึง คิด มาก มาย เช่นนี้ ข้างไม่เชื่อ คำ ที่ บ้าง
 เคย ฟัง ออก แล้ว เข้า อีก ครั้ง หนึ่ง ว่า นื่อง เข้าใจ ผิด เข้าใจ ผิด ทง เรือง
 แต่ ฟัง ยัง จะ บอก ความ จริง ไม่ได้ แต่ ขอ นื่อง ฟัง เชื่อ ว่า ฟัง ไม่ได้ ทรยศ
 เช่นนั้น จึง ถัด กับ ความ คิด เดี่ยว ใหม่ มี ดนนั้น นื่อง จะ รู้ ดั่ง เดี่ยว ใจ ภาย หลัง ”

ต้นม “นื่อง จะ เข้าใจ เป็น อย่าง อื่น ให้ ผิด ไป จาก ความ รู้ ไม่ได้
 แล้ว แต่ จะ ไป รวด เกิด นื่อง ต้อง ขอ กราบ ตา เพราะ ได้ ปฏิญาณ ไว้
 แล้ว เหมือน กัน ”

ต้นาน “นื่อง รู้ ได้อย่างไร จึง ทำ ตัว เป็น คน สอด แนม เช่น นั้น
 คง ตอบ ดู โทรม และ จดหมาย ละ ชี้ นั้น เป็น การ เดี่ยว กิริยา อย่าง ยิง ”

ต้นม “นื่อง ยอม เป็น คน ไม่มี กิริยา และ ไม่ เห็น ควร ต้อง บิด บัง
 ที่ ทำ เช่น นั้น เพราะ นั้น แหะ เป็น บุญ ของ นื่อง ที่ เทพ ยดา บันดาล ให้ ทำ
 หา ไม่ ที่ ไหน จะ รู้ เรือง ”

ต้นาน “พุทโธ, ไม่ ควร ประพฤติ เช่น นั้น เลย ประพฤติ ตัว ไม่
 ต้นม สุภาพ สตรี นี้ แหะ ส่อ หา เรือง แท้ ๆ ”

ต้นม “แน่อน เพราะ เป็น การ ทำให้ ได้ รู้ จัก ความ สัตย์ ของ
 ผู้ชาย ว่า มี เพียง ไต เขา เกะ เมื่อนั้น ไม่ เป็น ที่ พอ ใจ คุณ พี่ เช่น นี้ แล้ว
 นื่อง ก็ จะ ไม่ อยู่ ให้ เป็น ที่ รบกวน กัด ขวาง ต่อ ไป นื่อง ขอ กราบ ตา ไป
 อยู่ กับ คุณ แม่ ที่ บ้าน ของ นื่อง ”

ต้นาน ใจ โหว “อนิจจา, นื่อง จะ เชื่อ พี่ คิด ว่า การ เหล่า นี้ ถ้วน
 เป็น สิ่ง เหลว ไรด สัก ครั้ง หนึ่ง ไม่ได้ หรือ ? เพราะ ต่อ ไป นื่อง จะ ต้อง
 ได้ ทราบ ความ จริง เป็น แน่ และ จะ ไม่ ต้อง เดี่ยว ใจ เลย ”

สมร “โอ, ไม่ไหวดอกเจ้าคะ พอทราบความจริง ก็พอเข้าตักจนถอนไม่ออก และจะต้องเสียใจมากกว่านี้ น้องได้ปฏิญาณไว้แล้ว ถ้าคุณพี่ ไม่บอก ความจริง ก็เป็น อัน หมด วาสนา ของ น้อง เท่านั้น จะทำอย่างไรได้”

दनान “พี่ ขอ บอก ว่า น้อง คิด ผิด แต่ พี่ ได้ ปฏิญาณ ไว้ ว่า ยัง จะ พูด ถึง เรื่อง นั้น ไม่ ได้ เลย เมื่อ เหตุ เป็น ดัง นี้ พี่ ก็ ยาก พูด ที่ สุด แต่ การ ของ เขา จะ เด็ด จึง จำ ต้อง ถือ ดัดย”

สมร “ก็เช่นเดียวกัน น้องก็ปฏิญาณไว้แล้ว ว่า ถ้าคุณพี่ ไม่พูดความจริง น้องก็ต้องกลาบทา โช้, อนิจจา อนิจจา”

दनान หมด ดิ “กรรม กรรม ทำอย่างไรได้ ต้อง ถือ ความดี ของ ลูกผู้ชาย” แล้ว ก็ คอพับ อยู่ กับ ไต่

ค่อน ไปได้ การ ช้าง อ่อนวอน ต่อกัน ก็มี อีก ไม่น้อย แต่ ไม่ เป็น ประโยชน์ เดียว แล้ว ไม่ เป็น ประโยชน์ ที่ นายदनान จะ กดขี่ แม่สาวน้อย ซึ่ง แข็ง ดัง เหล็ก เพชร ให้ อ่อน ลง ได้ ครั้น จะ ขยาย ความจริง ให้ เจ้าหล่อน ทราบ ก็ เป็น การ เด็ด ดัดย และ เกรง เด็ด การ เพราะ แม่สาวน้อย เจ้าของ ความ ดี ถูบ ถั่ว ว่า ถึง เป็น ขบถ ที่ เดียว จึง ต้อง จำ ใจ ปลดปล่อย ให้ การ เป็น ไป แล้ว แต่ ยถากรรม โดย คิด ว่า ไม่ ช้า เมื่อ เรื่องจริง ปรากฏ ขึ้น แม่ยอด ชีวดี ก็ คง ไม่ เป็น อัน เดียว คง ต้อง เป็น ของ คน อยู่ เอง ดังนั้น แม่สาวน้อย จึง ได้ ยอม พراق จาก สามี ผู้ ยอด เล้น หา

กลับไป อยู่กับ มารดา ยัง บ้าน เดิม ทั้งให้ นายต้นาน เศรษฐี หนึ่ง
 วิตถกรวมใจ อยู่คนเดียวโดยไม่มี คู่ชอ โอ้, อนิจจา น่า สงสาร นี่แหละ
 หัวใจ ชาย นี ยาก นั ก ยาก ที่ จะ หา ความ คู่ได้ ทุก วันวันตรี เพราะ
 ถ้า ถือ ดัศย์ ธรรม มัน ก็ อาจ กตาย เป็น ความ ร้าย ไป ได้ ดัง นาย ต้นาน นี
 ครัน จะ ประพฤติ ตน เป็น คน ไม่ มี ความ ดัศย์ ก็ ต้อง ถูก ว่า เป็น คน ไม่ ดี
 คู่ ดี เป็น เศรษฐี มี เงิน ทอง จน เหลือ ใช้ ก็ ยัง ไม่ มี ความ คู่ชอ อนิจจา
 โลก หนอ โลก.....

๑	เกิด มา เป็น มนุษย์ แด้ว	พึง คิด
	รัก ดัศย์ ยัง ชั่ว ติ	เติศ แท้
	ยอม สละ ชึ่ง เมีย มิตร	ทุก ดั่ง
	เพื่อ แดก ความ ดัศย์ แม	ชีพ ม้วย นาม หอม ๗

บทที่ ๔ นรกกปัจจุบัน

“อนิจจา ผู้ชาย ช่าง มี หัวใจ ร้าย กาล ไม่ มี ความ ดัศย์ ดับดับ
 นี้ กระไร นี่แหละ ไม่ ผิด เเต ที่ โบราณ ท่าน ว่า ‘... ใจ บุรุษ สุด ที่ จะ
 หยั่ง ถึง เปรียบ เหมื่อน หนึ่ง แด ดู พ้า เวหา หน ไม่ มี ใคร กำหนด ได้
 เเต่ ดัก คน นภาด นัน สูง เท่า ไหม ...’ จริง ที่ เเตียว ดัศย์ เป็น อัน มาก
 ต้อง เหวด ใจ เเตียว คน ไป เพราะ ผู้ชาย โดย ความ เชื่อใจ แด้ว ด้วย ใจ
 อัน ไม่ มี ดัศย์ ของ เขา ก็ ทำ เขา จน เเตียว คน ไป ‘... รัก จริง ๆ ... พี่ รัก

จริง ๆ... น้อยรัก ของ พี่... ยอดรัก ของ พี่... เหล่านี้ เป็น ถ้อยคำ
ของ ชายที่ กรอก ได้ หุ่สุดศรี ที่ เขา ได้ พบ และ แสดง ว่า พึง ใจ นั้น เสมอ
แทบ จะ ว่า ทุกคน ที่ เดียว ที่ รู้จัก ใช้ คำพูด เหล่านี้ อย่าง ชื่นใจ เช่นนี้แหละ
สุดศรีนั้นเป็นเพศอ่อนจะไม่ว่า รู้พากันเดวทรมไปเป็นอันมากอย่างไรได้”

ถ้อยคำ เหล่านี้ เป็น ความ ประวราภ ของ แม่สมร สาวน้อย ซึ่งนั่งรำพึง
อยู่คนเดียวภายในห้อง ของ เจ้าห่อถ่อน เมื่อ เวลา รับ ประทาน อาหาร เข้า
แล้ว นับ จาก วันที่ เจ้าห่อถ่อนได้ สละ ความสุข มา จาก บ้าน สามี ผู้ยอด
รักได้ ใน กิ่ง สัปดาห ความจริง ข้อ ประวราภ ของ ห่อถ่อน ก็ เป็น ของ ที่
จะ คำหิไม่ได้ เพราะ ความจริง ก็ ย่อม มี เช่น นั้นจริง ใน ครั้น
เจ้าห่อถ่อนได้ ยิน กับ หู เห็น กับตา ว่า นายสนานหนุ่มน้อย สามีได้พบ
ปะสนทนา กับ หญิงสาวใน ห้อง ดับ แต่ต้อง ค่อต้อง ได้ พากัน ชีรภ
เที่ยวต้อง ค่อต้อง และได้ เห็น ชัด หรือ ถนัด ยิ่งกว่านั้น คือ เห็น ศรัษะ
หญิง ชม ประทับ อยู่ บน ออกชาย และ หน้า ของ ชาย ได้ ถัด ชม อยู่บน
ศรัษะ หญิง เป็น การ คำดา อยู่ ดังนี้ และ ถ้อยคำ ที่ พูด กัน หรือ ก็ ถ้วน
แต่ คุณพี่... น้อยรัก... คุณพี่ คนเดียว ของ น้อย แม่ละ ไม่ไหว ทน

ค ไม่ไหวจริง ๆ ที่ หญิง เมื่อได้ เห็น สามี อัน เป็น ของ พึงหวง ของ ห่อถ่อน ตก
เข้าไปใน วงแขน หญิง อีก ผู้หนึ่ง ดังนี้ จึง ย่อม จะ ถอด ถิ่น เดี่ยวไม่ได้
ซึ่ง ความ โทษะ แม้ จะ เป็น คน ถิ่น มั่น ชนิด อย่างไร ๆ ก็ จะ ถอดใจไม่ได้
เลย และ ทง ที่ ได้ เห็น อยู่ กับตา เช่นนี้ แล้ว เมื่อ เจ้าห่อถ่อน ถาม ก็ ยัง
ปฏิเสธ ปิด ความ เสีย อีก ด้วย ดังนี้ จะ ให้ ถิ่น ว่า อย่างไร ไม่มีอะไร

นอกจาก ต้อง ตัดสินใจ ว่า นายสนานไม่ ช้อตรง ต่อเจ้าห่ออัน เลี้ยงแล้ว
 คิดนอกใจเลี้ยงแล้ว เขาหา รัก ห่ออันจริง ดัง ปากพูดไม่ เช่นนี้ ห่ออัน
 จะทำ อย่างไร จึง จะเหมาะ ขึ้น อยู่ด้วยกันไป ก็ จะยัง เข้า ดีก ความ
 ทุกข์ โทมนัส ก็ จะ มาก ขึ้น ความ มัวหมอง ของ สุนัขพ ด้ตร ก็ ยัง จะ
 หนา แน่น จน ต่าง ไม่ ขาว ฐานะ ส่วน ตัว ของ เจ้าห่ออัน หรือ ก็ มี
 หดัก ถาน พอ เต็ม ตัว รักษา เกียรติยศ ไป โดย พละ ตน เอง ได้ ไม่ใช่ ชาติ
 ดน จน ต้อง อาศัย จมูก คน อื่น หายใจ บางที ค่อไป เจ้าห่ออัน อาจ จะ
 ได้ พบ คู่ครอง ซึ่งหวัง ประกอบ สุข ต่อกัน ดียิ่งกว่า นายสนาน อีก ก็ เปน ได้
 ดัง นี้แหละ เจ้า ห่ออัน จึง ได้ สละ นาย สนาน กัดบ มา อยู่ยัง บ้าน เดิม กับ
 มารดา แต่ ก็ สละ มา ด้วย ตัดใจ อย่าง เหลือ ที่ จะ คิด ได้ ที่เดียว

นับ ตั้ง แต่ เจ้าห่ออัน จาก บ้าน ดำมี ที่ รัก มา ก็ เพียง เวลา ๒-๓ วัน
 เท่านั้น แต่ ด้วย ความ ทุกข์ โศก ในใจ จึง ทำให้ ร่าง กาย ทรุดโทรม ผิด
 ไป เปน อัน มาก หน้าตา ชุ่ม ชัด ขาว ปราศจาก นานอด ผม โป่ง ท
 เคย เกิดา อย่าง สดระ ด้วย ก็ กัดบ ปล่อย รุงรัง จับ ขึ้น พอกๆ ไว้ตาม แต่ จะ
 เปนไป ออกใจไม่ สบาย เลย คดอดจน เร็วแรง ก็ โรยรา อนิจจา
 อนิจจา น่า สงสาร, แต่ ความจริง ก็ ไม่ ควร เลย ที่ เจ้าห่ออัน จะ มา ทน
 ทุกข์ ทรมาณ อยู่ เช่นนี้ เพราะ ถึง แม้ เขา จะ มี เมียใหม่ อีก ดี ก็ คน ๆ
 ก็ ข้าง เขา เปนไร เมื่อ เขา ทำ ความ สุข สบาย ให้ เรา ได้ แล้ว ก็ ควร จะ
 แล้ว กัน คนเรา เกิด มา แล้ว ก็ ต้อง ตาย จะ ดี ชั่ว ก็ หนี ความ ตาย
 ไม่ พ้น ตาย ไป แล้ว ก็ อีวัง เปน ชาติ กุณม แผ่นดิน ไม่มี ใคร อื่น

คำนึงถึง ถึงชาว หรือ มนุษย์ ก็ ย่อม เหมือน กัน ไม่มี
เกียรติยศ เกียรติคุณ ต่าง กัน อย่างไร เลย ฉะนั้น จึงไม่ควร แท้ ที่ จะ มี
ห่วง หน้า ห่วง หดง แต่ ให้ มี ความ สุข ไป ทุก ๆ วัน จน วัน ตาย ก็
นับ ว่า เปน กุศล ไม่ เสีย ที่ ที่ เกิด มา แล้ว รุบายาต ของ โอมาคัย ยาม ก็
ได้ สอน ว่า “มนุษย์ ที่ เกิด มา แล้ว จง แสวง หา ต้ม สุข จง เปน นิติ์ เกิด
เมื่อ มี ความ เปน ปกติ สุข อยู่ ไม่มี ทุกข์ แล้ว ก็ นั้น แหะ แหะ วรรค ๓”

ขณะ เจ้าห่อ นั้ รัฟง อยู่ ดังนี้ นางสาว ใช้ ได้นำ หนังสือ พิมพ์
ประจำ วัน เวลา เข้า เข้า มา ให้ ทำให้ เจ้าห่อ นั้ ค่อย คลาย พัน จาก
ความ คำนึง ถึง เรื่อง นรท แด วรรค คือ ทุกข์ และ สุข อัน กว้าง เป็น บัณหา
ยัง อยู่ใน หัวใจ พอ เจ้าห่อ นั้ หยิบ หนังสือ พิมพ์ ขึ้น ได้ สัก หน่อย ดวงตา
อัน ดำ มัน ได้ ทอด ประสพ ขาว สำคัญ จน ทำให้ เจ้าห่อ นั้ สดุ้ง โดย ขาว
นั้น มี จว หน้า ด้วย อักษร ขนาด โต ว่า “—ประกาศ กระแสร์ พระ บรม ราช
โองการ ประกาศ สังคราม กับ เยอรมัน และ ฮิตเลอร์ ยังการ์—” เมื่อ
เจ้าห่อ นั้ ได้ อ่าน จน ตลอด ทราบ ความ ดี แล้ว แม้ จะ เปน สดุ้ง ก็ ยัง
รู้สึก มี ใจ คึกคัก ปลื้ม ใน พระบรมราโชบาย และ หอด รู้สึก ถึง
เกียรติยศ ของ ชาติไทย ก็ ยัง เราใจ ทำให้ พดอย เนื้อ เค้น ไป ด้วย แล้ว
เจ้าห่อ นั้ ได้ พลิก อ่าน ต่อ ไป อีก หน้า หนึ่ง ซึ่ง ใน หน้า นั้น ก็มี ขาว จว
หน้า ด้วย อักษร ตัว โต เหมือน กัน ยิ่ง กว่า นั้น ยัง เปน ข้อ ที่ ทำให้ เจ้า
ห่อ นั้ เกิด ทั้ง มาก ขึ้น อีก โดย ขาว นั้น มี ดังนี้

เยอรมัน สลาย กับ หญิงไทย ผู้กล้าหาญ

ตามข่าวที่ โจรกัน ระเบง เซง แซ่ ด้วย เรื่อง ดำ รวจ พระ นคร บาท
กองพิเศษ จับ ตัว แฮร์ เซปติน สัญชาติเยอรมันได้ ที่ มหาภคตาคาร เมื่อ
เย็นวานนี้ แต่ไม่มีใคร ทราบ เหตุผล อย่างใด นั้น บัดนี้ เราได้รับ
ข่าวโดยเด็ดขาดตลอดแล้ว จึงนำมาเล่า ตู๊ กัน ฟัง ดังนี้

แฮร์ เซปติน เป็นเจ้าพนักงาน คนหนึ่งใน สถานกงสุล เยอรมัน ที่
นครเชียงใหม่ เมื่อ มหาสงคราม เริ่ม เกิดขึ้นในยุโรป และ กระเทือน
ต่อไป ถึง นานา ประเทศ เป็นเหตุให้ร่วมมือกัน มากขึ้น จน ที่สุด พายุ
แห่ง มหาสงคราม ก่อตั้ง พัด บันป่วน จวน จะ ถึง ประเทศสยาม เรา เข้าร่วม
หมู่ด้วย เยอรมันได้เพ่งเล็งดูเรา นักหนา ว่าเราจะเดินทางไหน
คือทาง แล่นยานุภาพ หรือ ขรรฆานุภาพ หาก ถ้าเรา เอาใจ ด้วยกับ
เยอรมัน ก็ จะเป็น ประโยชน์ ต่อ เขา หา น้อยไม่ แต่ ใน ที่สุด เขา รู้ลึก
ว่า ความ ดำเนิน ของ ชาติเขา ในการ มหายุทธ สงคราม ครองนี้ เป็น
อัน เด็ด เห็น แน่ ว่า. อย่างไร ประเทศ สยาม แม้ จะมี พดเมือง ก็ มั่น
อยู่ใน ชาติ ทั่วไป ก็ ดี ก็ คงไม่ เป็น ข้อ ที่ จะ ยกโทษ ไม่ ตก ทัณฑ์ ชาติ
เขา ได้ เขา จึง คิด เพทุบาย ที่ จะ ทำการ เอา เบี่ยง เบี่ยง ก่อน ที่ เดียว
หัวหน้า การ ใน รัฐบาล ของ เขา ได้ สั่ง มาว่า ผู้ ที่ เป็น สัญชาติ เยอรมัน
ทุกคน ที่ อยู่ ใน กรุงสยาม ต้อง ทำการ ให้ แก่ ชาติ ของ ตน คือ ทุกคน
ต้อง พยายาม ทำอย่างใด อย่าง หนึ่ง ให้ เกิด เป็น ภัยอันตราย ความ เสีย
หาย แก่ ประเทศ สยาม และ ชาติไทย ด้วย มุต อันนี้ พายุ แห่ง การ สงคราม

ก็พัดข้าม ทะเลไกลได้ ประเทศสยามเข้ามา เมื่อเขาเชื่อ แน่ ว่า คนชาติไทย ซึ่ง ถิ่น มั่น ใน ชน ตัน นั้น คง จะ ยอม ให้ ชน แดก แนน ใน ครอง นี้ สำหรับ แสร์ เซปติน ก็ เปน เชื้อ ชาติ เยอรมัน คนหนึ่ง จึง จำ เปน ที่ เขา จะต้อง ใช้นอง คุณ แก่ ชาติ จน สุด กำ ตั้ง ดังนั้น เขา จึง ได้ พยายาม กระทำ ตัว เปน ะ โมย ตัก เอา โค้ด โทเรเดร ราชการ ของ บ้าน เมือง อัน อยู่ ใน หน้า ที่ อารักขา ของ เจ้า สุริเยศ เสดชานุการ อุปราช มณฑล ภาค พายัพ ไป ได้ ไม่ จำ ต้อง บรรยาย ก็ได้ ว่า เมื่อ เขา ได้ โค้ด ไป เช่นนี้ แล้ว จะ เปน ประโยชน์ แก่ เขา เพียง ไร เปรียบ เท่า กับ เขา ผู้ ตาม ยอด ได้ แฉ่น อัน ไล่ ไป ไล่ ให้ ชาติ ต่าง แล เห็น อะไร ได้ ถนัด ถิ่น ที่ เดียว ดังนั้น จึง นับ ว่า เขา ทำ แก่ เรา เจ็บ อยู่

เจ้า สุริเยศ ผู้ นั้น เปน บุตร หลาน เชื้อ สาย เจ้า ผู้ ครอง นคร ต่าง ๆ ใน มณฑล ภาค พายัพ ซึ่ง ตับ เชื้อ สาย มา จาก ผู้ มี อิศริยยศ แต่ ดึกดำบรรพ์ เปน คน หนุ่ม แฉ่น รูป ร้าง สว่าง งาม มี อายุ ราว ๓๐ ปี เท่านั้น ได้ ไป ศึกษา วิชา อยู่ ใน ประเทศ ยุโรป หลาย ปี มีความรู้ วิชา สามารถ มาก ประกอบ ทั้ง มีความ ซื่อ สัตย์ สุจริต ท่าน อุปราช จึง ได้ วางใจ มอบ ให้ เปน ผู้ รักษา โค้ด ตับ แต่ เมื่อ มา เกิด เหตุ ชน ใน หน้า ที่ เช่นนี้ ถึง แม้ จะ สุจริต อย่างไร ก็ จำ ต้อง ถูก คบคุม ตัว ไว้ พดาง เพราะ ญะ ญะ เซฟ ที่ เก็บ โค้ด มี ตุ๊ก เดียว และ ตุเซฟ ก็ ไม่มี รอย ขำ รูด แต่ โค้ด หาย ไป ตลอด ๆ ความ สงสัย จึง ต้อง ตก อยู่ แก่ ผู้ รักษา เปน ขรรคมดา และ ทั้ง มี เหตุ ผล อื่น ประกอบ อีก ด้วย โดย เจ้า สุริเยศ ได้ ไป เถา เรือน วิชา อยู่ ใน ประเทศ เยอรมัน ถึง ๖ ปี ทั้ง ตาม ปกติ ก็ ชอบ พอก กับ พวก

กงสุล เยอรมัน อยู่มาก ดังนั้น ภาระอันหนัก คือ การที่จะช่วย เคารวะ
กรรม แสดง ความ บริสุทธิ์ ของ เจ้าสุริเยศ และกำจัด พวก โสณททุจริต
ให้ ไถ้ นั้น จึง ตก อยู่ กับ ภรรยา ยอด ชีวิต ของ เจ้า คือ ดันอง ณ พายัพ
โดย เจ้า หด่อน ทราบ จาก ลามี่ ยอด รัก ว่า ในวัน เกิด เหตุ กงสุล
เยอรมัน ได้ เชิญ ไป กิน เติง แด่ คิม สุรา กัน มาก พวก เยอรมัน คง ปลด
เอา กุญแจ ที่ เขวน เข็ม ชัด ไว้ ไป เปน แน่ และ บัดนี้ ดับ ส่วน ได้ ความ
ว่า มี เจ้า พนักงาน ใน สถาน กงสุล คน หนึ่ง มา กรุง เทพ ฯ คือ แฮร์ เชปดิน
^๕ นเอง ดังนั้น เจ้า หด่อน จึง ได้ สัก คร รอย ตาม มา ทัน ที่ ได้ มา พัก
อยู่ที่ มหา ภัต ตาคาร ด้วย กัน เจ้า หด่อน กับ เชปดิน รู้ จัก กัน ดี แต่
เจ้า หด่อน หดบ หน้า แล้วย เขา จึง มี ได้ เห็น และ รู้ ดี ว่า ถูก คน ตาม เจ้า
หด่อน จึง เปน ผู้ ได้ เปรียบ ฝ่าย เดียว ใน ขณะ ที่ พัก อยู่ ณ ภัต ตาคาร
นั้น เจ้า หด่อน พยายาม กระทำ การ สอด แนม จน ทราบ ว่า โค้ด โทเร ธ
อยู่ กับ เชปดิน ดัง คาด หมา ย และ ตอบ เห็น ที่ ช่อน ได้ ถนัด จน มา เมื่อ
^๕ วานนี้ แม่ หึง ผู้ มี วิริยะ จึง ได้ นำ ตำรวจ กอง พิเศษ ไป จับ แฮร์ เชปดิน ได้
ทั้ง ของ กตาง อย่าง ดนิต เปน อัน ว่า บัณฑิต ได้ จบ ลง บัดนี้ ประเทศ
เราก็ ได้ ประกาศ สงคราม กับ ประเทศ เยอรมัน นี้ แล้ว ฉะนั้น เจ้า คอ แฮร์
เชปดิน คน นี้ ก็ จัก ต้อง ได้ เสีย คุก โดย ไม่ ต้อง สงสัย ละ

ใน การ แสดง ความ พยายาม อย่าง สามารถ ของ เจ้า หด่อน ^๕นี้
เรา จะ ไม่ กล่าว ให้ ยืด ยาว ได้ เพราะ ไม่ มี หน้า กระดาษ จะ พรรณนา คุณ
ความ ดี ของ เจ้า หด่อน ได้ เพียง พอ จะ บอก แต่ ว่า การ กระทำ ของ

เจ้าหัดสอน นั้นได้มีผู้ร่วมมือเป็น ผู้ช่วย อีก คน ๑ คือ นายต้นาน วิโรจน์
เศรษฐี บ้าน ถนน เพชริน จิตต์ ซึ่งเป็นที่รู้จักแก่คนทั่วไปแล้ว และ
เป็น พี่ชายคนเดียวของเจ้าหัดสอน ๆ ก็ จ้าว นาง ร่มวง วิโรจน์ แต่เดิม
และ บัดนี้ เป็น นางสนอง ฌพายัพ และเราขอ อนุญาต เดิม สมญา ต่อไป
ว่า ต้นอง ฌพายัพ ผู้มี วิริยะภาพ เป็น ยอด หญิง

ขณะที่ แม่สาว น้อย ผู้วิสัย โคม อ่าน ขำวนี้ เจ้าหัดสอนได้อ่าน
อย่าง คบ จิตต์ คงใจ แต่แล้ว มือเจ้าหัดสอนได้ สั้น สั้น ระวัง ระวัง ขึ้น
ทุกที่ ๆ จน ที่ สุด เสียง ร้อง กรีด ก็ ได้ หลุด ออก มา จาก ทรวง ออก
แล้ว — อนิจจา เจ้าหัดสอนได้ สั้น สมประดุจ สัม พุบ ลง กับ โศระ นั้นเอง

โอ, นี่อะไรเล่า หนอ เจ้าหัดสอน ข้าง เป็น ผู้ฉวนเวียน อยู่ใน ระวัง
ทุกข์ เสียจริง ๆ ความทุกข์ที่ ถือ ทิฏฐิ จน จาก ผิด มา ก็ มี อยู่ เต็ม ออก
ยัง มา เกิด ทุกข์ ขึ้น ใหม่ อีก นี้ เจ้า หัดสอน คิด ฉันทิ โอ้อ, คง เป็น ด้วย
มอง เห็น ความ สว่าง แล้ว และเจ้าหัดสอน คง ระวัง ถึง คำ ของ สำนั ขึ้น
ได้ ซึ่ง เธอ กล่าวไว้ว่า... แล้ว หัดสอน จะ รู้ สึก เสียใจ ภาย หลัง ว่า หัดสอน
คิดผิด และ ความ เข้าใจผิด ของ หัดสอน นี้เอง จะนำทุกข์ มาให้ หัดสอน... โอ
อนิจจา ๆ ก็ ใคร เคย เล่า ที่ จะ ได้ ว่า การจะ กัด เป็น ไป เช่น อย่างนี้.

๑ สวรรค์ อยู่ใน นอก แท้	ทราบไหม
อีก นรก อยู่ใน ใจ	จุงแจ้
หากคิด ว่า อยู่ ไกล	หลง มุ่ง คอย นา
เป็น แน่ ต้อง อด แท้	ชวดได้ เสวยรมย์ ๆ

บทที่ ๕ สวรรค์ทั้งแปด

ณวันรุ่งขึ้นจากวันมีเหตุเวลาดังนั้น ชาย นางสมร คงนอนเจ็บ
อยู่ในห้องของเจ้าหัตถ์อน เหตุด้วยความเสียใจ รทมใจ อันเกิดจาก
ความคิดผิดพลาดของเจ้าหัตถ์อนนั้น เสดยกลายเป็นไข้ ร้อนหนาว แด
ชก เกิดล้มสติไป ความจริง ภรรยา ก็ ร้ายแรง พอที่จะทำให้เจ้าหัตถ์อน
ถึงกับยอม สละชีวิตได้ ด้วยความเสียใจ แด อับ อาย อันเกิดด้วย
โทษะจริตของ ตน นั้น เจ้าหัตถ์อน รู้สึก แค้น เคือง ตัวเอง ที่ ทรูฐิ ถือ ดิ
มากไป มิได้เชื่อฟัง คำ สามี ผู้ ช้อ สักขัย บ้าง เสดย และ แค้นใจ ว่า
ชาติ สติ เสีย ที่เดียว หาได้ พิจารณา ให้ ถอง แท้ ก่อน ที่ จะ คัดสินใจ งด ไป ไม่
เหตุ ที่ เกิด ขึ้น ทั้ง นี้ มิใช่ ใคร, เจ้าหัตถ์อน เอง เป็น ผู้ ก่อ ขึ้น และ ความผิด
ควร จะ ตก อยู่ กับ ใคร เจ้าหัตถ์อน ก็ ดำรงภาพ อยู่ในใจ ว่า เจ้าหัตถ์อน
อีก นั้นแหละ ทำใน จะ ดี หนอ จะ กลับ ไป ดู แก่ โทษะ ของ งอ ง้อ ขอ อภัย
สามี และ น้องสาว ของ เธอ ี่ ก็ เป็น การ อับ อาย เหลือ ที่ จะ ผิน หนา
ไปได้ ยิ่ง นึก ถึง น้องสาว ของ สามี เจ้าหัตถ์อน ก็ ยิ่ง ตะอวยใจ มาก ขึ้น
ด้วย แท้จริง เจ้าหัตถ์อน ย่อม ทราบ อยู่ แล้ว ว่า สามี มี น้องสาว อยู่ คน ๑
และ อยู่ กับ สามี ของ เธอ ที่ เชียงใหม่ โดย เป็น เวลา ดัง ๓ ปี แล้ว มิได้
ลง มา กรุง เทพ ๆ เสดย และ เจ้าหัตถ์อน จึง ยัง มิได้ รู้จัก หน้า และ มิได้
เคย พบ ประจักษ์ กัน มา แต่ ก่อน จริง ละ ชี้, ถ้า เจ้าหัตถ์อน ได้ พิจารณา
ใน โทษะ นั้น แล้ว ก็ จะ ทราบ ได้ ว่า ส่ง มา จาก ไหน และ ก็ อาจ
เดา ได้ ฎุ ว่า เป็น โทษะ ของ ใคร โอ, อนิจจา นี่ หัตถ์อน มิได้ ฉลาด

คิดแต่แรกเลย การ จึง เป็น ไป ถึง เพียงนี้ ทั้ง เป็น เพราะ ความ หึงหวง หรือ เพราะ ผล ที่ จะ ต้อง ใ้ รับ ความ อาดูร นั้น เป็น แท้ กรณ เจ้าหล่อน จะ ทำ หนึ่ง เดย เดย ตาม เดย ไป เช่น นั้น หรือ ก็ ดู จะ ยิ่ง ตก เข้า ด้วย ย่อม จะ เป็น เหตุ แดง ว่า น้ำใจ เจ้า หล่อน ไม่ ซื่อ ตรง ค่อ ดำมี เป็น ที่ สุด จะ เป็น ทาง ใ้ ผู้ อื่น ไ้ โค้ด ค่อ ไป ว่า การ ที่ เจ้า หล่อน มา จาก ดำมี ก็ โดย คง เรือง ชน ด้วย เจตนา จะ ประพฤติ มิได้ ไม่ ซื่อ ตรง ค่อ ดำมี นั้นเอง อนิจจา, เป็น การ หนัก ออก ของ เจ้า หล่อน เสีย นี้ กระไร เมื่อ ได้ คิด ผิด แดง น้ำใจ ร้าย กาจ ดัง ไป เช่น นี้ แล้ว, แน่ นอน, เป็น เหตุ ใ้ เจ้า หล่อน หมด ใย ดี ใน ชีวิต ค่อ ไป เจ้า หล่อน ไม่ ห่วง ใย ค่อ ชีวิต แดง ขาว เลย หาก จะ คับ จิต ค่อ ไป เมื่อไร ก็ เป็น ที่ พัง ประสงค์ เช่น นั้น แต่ ยัง มี อยู่ อย่าง หนึ่ง ที่ เจ้า หล่อน ประสงค์ เป็น อย่าง ยิ่ง คือ ประสงค์ จะ กราบ เท้า ถู แก่ โทษ ดำมี ผู้ ซื่อ ดี เคย เสีย ก่อน นัยน์ตา ว่า เจ้า จะ หลับ ดันนิ เมื่อ ดวง จิต จะ ออก จาก ร่าง ไป เมื่อ ใจ สัม ประสงค์ เช่น นี้ แล้ว เมื่อ นั้น เจ้า หล่อน ก็ ยอม ตาย ด้วย ทัณฑ์ แต่ โฉน เถา จึง จะ เป็น การ ดำ เร็จ ดัง ความคิด ได้ ด้วย บัด นี้ เจ้า หล่อน ก็ นอน เจ็บ อยู่ จะ ส่ง ขาว ไป ใ้ เธอ มา หรือ ก็ เหลือ ที่ จะ ฝืน ดู หน้า เธอ ได้ ด้วย ความ ตะอาบ มี อยู่ คับ ออก ความ ดัง เดใจ ไม่ ตก ลง แน่ นอน วณ เวียน อยู่ ใน ใจ ยิ่ง ทำ ใ้ เจ้า หล่อน หนัก ใจ มาก ขึ้น ด้วย จน บัฏฐา ตรอง หา หนทาง เดิน ไม่ ได้ อนิจจา, นี่ แหะ หนอ ด้วย ความคิด อัน ผิด ผล ผล ไม่ รอบ คอบ ของ มนุษย์ และ ความ ถือ ติฏฐิ ตาม ใจ ตนเอง มาก เกิน ไป ย่อม เป็น มุต นำ ไป สู่ ทุกข์ ไ้ ตก ชึ่ง ซึ่ง มิ ได้ หมาย ว่า จะ เป็น เดย โอ, นี่ ก็ สัม กับ ภาณิ คบ ทล

ที่ว่า “สิ่งที่ยังไม่เป็นจริง แม้จะเห็นว่าเป็นจริงแล้ว ก็ยังไม่
เป็นความจริงอยู่นั่นเอง” ดังนั้น มนุษย์ทั้งหลายควร ต้อง ถือ คำถา
“โสมพิจารณา มหาพิจารณา” ไว้ให้มัน จัง จะดี.....

ขณะที่เจ้าห่อธน วาฬัง อยู่ดังนี้ หูก แหว่เดียวแห่งผีเท้า และ
ดำเนินคนเดินชนมาแต่ชนต่าง แต่ก็นำมาถึงห้องเจ้าห่อธน
อโฮ, ความวิตได้บังเกิดขึ้นเต็มอก เมื่อได้เห็นว่าผู้ที่เขามานั้น
มิใช่ใครอื่นใครที่ไหนเลย ที่แท้ คือ นายสนาน สามีผู้ยอดรักของ
เจ้าห่อธนนั่นเอง เจ้าห่อธนตั้งใจจะยิ้ม ยิ้มอย่างหัวใจบาน
และอยากจะถูกชน โถม กาย เข้า ตระกอง กอด สามีที่ บังเอิญ มาประจวบ
เวลาเจ้าห่อธน กำลัง วาดึก ถึง อยู่ แต่ทันใด นั้นเอง ซึ่ง ยังไม่ทันจะ
ดำแดง กิริยา อาการ ออกให้เป็นไป ดัง ประสงค์ ดวงหน้า อัก หน้าหนึ่ง
ก็ มา ประสพ อยู่ใน ดวงตาเจ้าห่อธน หน้านั้นมีใคร คือแม่สาวน้อย
ที่เจ้าห่อธน ดงโทษโดยเขามิรู้ตัวนั่นเอง ทันที, หน้าเจ้าห่อธนได้
กลับ ชัด สดุดลง ด้วยความระอวยใจ และเสียใจ เจ้าห่อธน ซึ่งก็
จะ แค้น ให้คำพูด ออกจาก ปากไม่ได้ และ สรรพพวงกาย กัดัน ระวัก
อยาก จะ แหก แผ่นดิน หนีไป ให้พ้น หน้าแห่ง ผู้ที่ เจตนา มา หา ห่อธน ด้วย
ความตั้งใจ ดัน เสียทีเดียว แต่เมื่อไม่มีอะไร เป็น เครื่อง บันดาล
ให้การ เป็นไป ดัง ประสงค์ ได้ เจ้าห่อธน ก็ได้แต่ หดับตา นอน นิ่ง อยู่
แต่หัวใจ นั้น เค้น อยู่ คุบ คุบ

สนาน ตรง เข้า ประคอง กาย ภรรยา “อนิจจา, แม่สมร เป็น
อย่างไรไป หรือ นิ่ง ของ พ

ต้นอง “คุณพี่สมรคะ คุณพี่ไม่สบายมากหรือคะ?”

มิได้มีเสียงตอบอย่างไร ขณะนี้ มารดา ของ หล่อน และ คนใช้ ต่างก็มาขออยู่ในห้อง พร้อมทั้ง หมอ ซึ่ง มาตรวจตามเวลา

ต้นาน “หมอ, โปรดให้ฉัน ทราบ หน่อยว่า อาการ ของเจ้าหล่อน เป็นไปอย่างไร?”

หมอ “อ้อ, ตามที่ผมได้ตรวจเมื่อเช้านี้ ก็ไม่มีอะไร ควรวิตก มีได้ นอกจาก มีไข้ นิดหน่อย และ ส่วน คำคัญ ก็เกิดจาก หัวใจ คือ เกี่ยว แก่โรค หัวใจ นั้นแหละ มาก”

ต้นอง “อาการ นับว่าไม่มี อันตราย อย่างไรหรือคะ?”

หมอ “อ้อ, ไม่มีเลย ๆ โรค เช่นนี้ เกือบจะ ไม่ต้อง กินยา เพียง มี เครื่อง บำรุง หัวใจ ให้มีความ ชื่นบาน เท่านั้น โรค ก็ จะ หาย”

ต่อไปนี้ นายต้นาน และ น้องสาว กับ แม่ยาย ได้ สันทนา ได้ ถาม กัน จน เปน ที่ เข้าใจ ดี เมื่อ หมอ กลับ ไป แล้ว นายต้นาน จึง ได้ เข้าไป หา ภรรยา ยอดรัก อีก

ต้นาน “น้องรัก ของ พี่ จง ทำ ใจ ให้ สบาย เกิด จะ ได้ หาย โรค หาย ภัย ถ้า มี คน พี่ ก็ จะ ไม่ มีความ สุข เลย”

แต่ หล่อน ยัง มี คอบ ประการ ไດ ใจ หนึ่ง ก็ อยาก จะ พุด ด้วย สามี เปน ที่ สุด แต่ ใจ หนึ่ง ก็ ให้ นึก กระตาค อย่าง ที่ สุด เหมือน กัน

ต้นาน “โอ้, ทำไม ไม่ เล่า ยอดรัก น้อง จัง หลับ ตา นิ่ง เดียว ไม่ พุด กับ พี่ น้อง ยัง คง โกรธ พี่ อยู่ หรือ” แล้ว ก็ ประคอง กอด

ต้มร ทำดังคน “ฮุย, คุณพี่คะ”

ต้นาน “พี่นะซี แม่ยอดรัก เป็นอย่างไร ใจคอเป็นยังไงบ้าง”

ต้มร “ก็ไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ แต่ห้องไม่สบายใจ”

ต้นาน “ห้องยังโกรธพี่หรือจึงไม่สบายใจ ยังไม่หายโกรธอีกหรือ พุทไธ, ห้องไม่รักพี่รี?”

ต้มร “โฮย, ห้องมิได้ โกรธคุณพี่ดอกค่ะ ห้องรักคุณพี่จริงๆ แต่ — แต่คุณพี่ไม่เกลียดห้องรีคะ?”

ต้นาน “อนิจจา, แม่ยอดรัก เหตุไฉนเด้าพี่จึงจะ มาเกลียดชังห้องทริกของพี่”

ต้มร “คุณพี่เจ้าขา ห้องขอประทานโทษ นะคะในเรื่องที่เป็นมาแล้ว เพราะความคิดผิดของห้องเอง”

ต้นาน “อา, ไม่มีอะไรเลยห้องรัก ที่ห้องได้ทำผิด”

ต้มร “มีซีคะ ห้องรับผิดแล้ว ที่ห้องต้องมาทนทุกข์เวทนาอยู่เช่นนั้น ก็เพราะความผิดของห้องเอง ที่ไม่เชื่อใจคุณพี่ และดงโทษคุณพี่ว่าชั่วร้าย”

ต้นาน “โอ, ไม่ใช่ห้องผิดเลย พี่เองเป็นคนผิด พี่แท้ๆ ผิด เพราะไม่บอกความจริงแก่ห้อง และทำให้ห้อง ต้องลำบากถึงกับไข้เจ็บ ทั้งพี่ก็หวังว่าห้องจะไม่ถือโทษพี่เหมือนกัน”

ต้มร “ฮุย, พระคุณต้นาน พี่แล้วเจ้าค่ะ คุณพี่ยอดรักของห้อง เมื่อคุณพี่ไม่ถือโทษแก่ห้องแล้ว ส่วนห้องไม่มีเหตุอย่างใดเลยที่จะถือโทษกับคุณพี่ แต่ — แต่คุณน้องล่ะคะ เธอว่าอย่างไร ดีฉันบ้าง”

ต้นาน โอ, นั่นเขาถือชนชั้นมันทีเดียว ไม่มีความโกรธเคืองใครเป็นเลย เขายังยิ่งเสียใจเสียอีก ที่ว่าเพราะเขาเป็นมดจึงทำให้ห้องได้รับทุกข์เช่นนั้น

ส้ม “คุณพี่คงรักน้องคงเดิมหรือคะ?”

ต้นาน “อนิจจา, ทำไมถามเช่นนั้น พี่จะหาคำตอบอย่างไรมาตอบได้ล่ะ นอกจาก ๆ อืม - ก - อ - ค แต่ว่าก็ จู - บ จูบเสียทั้งสองแก้ม”

ส้ม “อ้อ, คุณพี่คะ ดิฉันยังไม่สบายอยู่นะ”

ต้นาน “นั่นแหละ กิณยานาถิกนารายณ์เสียจะได้หายไว ๆ”

ส้ม “อ้อ, อะไรคะ ยานาถิกนารายณ์ ได้ยินแต่ว่ายาศีร นารายณ์”

ต้นาน “มาย้าย ศีร นารายณ์ นาถิกนารายณ์ นั้นแหละ มีสัตว์พวกคุณหมดยิ่งกว่าขนาน ศีร นารายณ์ หรือ นารายณ์ แผลงศร เสียอีก”

ส้ม “คุณพี่จะพูดอะไรไม่รู้ น้องอยากพบขอโทษคุณน้อง”

ต้นาน “เออจริงซี ตั้งแต่ได้เป็นพี่เขา ก็ยังไม่ได้พบปะพูดจากันสักครั้ง”

ต้นองเข้ามา “อ้อ คุณพี่ส้ม ค่อยสบายขึ้นหรือคะ?”

ส้ม พูดอย่างกระตาค “คะ ดิฉัน ปกติใจมากที่ได้พบเธอ แต่ — นั่นแหละ ดิฉัน ก็เสียใจอยู่ ที่แรกพบกัน ก็ทำให้คุณได้เห็นใจว่า ดิฉัน เป็นคนเดวทราวมคนเดียว”

ต้นอง ตรงเข้ากอด “อ้อ, ทำไมคุณพี่พูดเช่นนั้นล่ะคะ ดิฉันมิได้คิดเช่นนั้นเลย ดังที่คุณพี่ทำไป, สำหรับดิฉันเป็นหญิงยอม

มีใจเห็นพ้องด้วยทั้งนั้น แท้จริงดิฉันกับคุณพี่สนานนั้นแหละเป็นคนผิด ผิดมากที่ทำให้คุณพี่ถึงกับเจ็บใจ

สมร “แม่, ดิฉันชอบใจเธอมาก ที่มันเข้าใจดีเช่นนั้น เมื่อได้ฟังคำพูดเช่นนั้นแหละ ทำให้ดิฉันสบายใจขึ้นมากทีเดียว”

สนอง “เอาละค่ะ เรื่องอะไรทั้งหลายแหละขอให้ทั้งเสียแต่บัดนี้ทีเดียว พวกเราอย่าได้กล่าวถึงอีกเลย บัดนี้ถ้าคุณพี่มีกำลังพอจะไปได้แล้ว ดิฉันขอให้กลับไปบ้าน ถนนเพดินจิตต์เถอะค่ะ จะเป็นที่ดีใจของดิฉันมาก เพราะที่คุณพี่มานี้ก็ด้วยดิฉันเป็นมูดฉนั้น ดิฉันต้องพยายามนำคุณพี่กลับไปจงได้ เพื่อเป็นการสนองคุณพี่ชายของดิฉัน”

สนาน “จริง, จริงทีเดียว ถกอย่างแม่สนองว่า เพราะคงแต่หัดตอนมาแล้ว บานเรือน กชกร รกเรอ จนทนท

สมร “ไม่ได้ ดิฉันต้องขอทำความค้อนรับคุณสนองสำหรับครั้งแรกที่พบกัน และเพื่อให้คุณแม่ดิฉันชื่นใจด้วย ทั้งฉันอยากฟังเรื่องที่หัดตอนได้กระทำมาแล้วให้ละเอียด จึงขอเชิญให้พร้อมกันพักที่นี้สักคืนก่อน แล้วพรุ่งนี้จึงค่อยไป”

สนาน “เฮา, ยังไง แม่สนองว่ายังไง?”

สนอง “ดิฉันยินดีเหลือเกิน เขาเป็นตกตงค่ะ”

สมร “ยังงั้น, ชอบใจเธอมาก”

ณ กาด ต่อ มา อีก ๓ วัน ใน เวตา รัตติกาล วัน หนึ่ง อัน เปน
 ราตรี ที่ ชุ่ม ชื่น ยาก ที่ จะ หา วันใด เปรี๊ยะ พระจันทร์ เปด รัศมี ไช แสง
 ล่อง ลง ยัง พื้น ปฐพี ต้อง พรณ บุปผา ชาติ อัน ล้วน ล้น ด้ ช่าง โชติ
 ปราศ จาก เมฆ หมอก ที่ จะ มา กำบัง พระพาย ก็ กระจ่ พัด แต่ ฉิว ฉ่อย
 พอ เย็น ทรวง พรณ พลุก ษา ต่าง เบิกบาน ชู ดอก ใบ เห็น อยู่ ไล่
 ล่ง กัดิ่น หอม ตระ หดบ อบ อวน ผุ้ง วิหค ทั้ง น้อย ใหญ่ มี พัก ที่ จะ หด บ
 นอน ต่าง ล่ง แล้ง เคียง คด อกัน ด้วย ลำ ราม ใจ ใน เวตา นี้ จะ แด ไป
 ทาง ไหน ก็ ประสพ แต่ ความ สุข ใจ สุข ใจ แล้ง ทั้ง นั้น

ส่วน นาย สำนาน ก็ได้ นั้ง อยู่ ณ เก้าอี้ ได้ ชุ่ม ไม้ พร้อม ด้วย ยอด ภรรยา
 อัน เปน ที่ เคียง นั้ง มา แล้ง เมื่อ กาด ด้ เดือน ก่อน ทั้ง สอง นั้ง พง มี ภา ษ พด ด
 แด ลุด กัดิ่น พรณ บุปผา ชาติ นัยน าคา ก็ พิน จู แล้ง จันทร์ อัน นวด ปลด ัง
 การ ส่น ทนา ของ คู่ นี้ จะ มี อย่างไร ไม่ จำ เปน ต้อง กัดาว ให้ เปด ็อง เวตา
 แด ความ จริง เขา ทั้ง สอง ก็ หา ด้ พุด กัน ไม่ นอก จาก จะ ล่ง แต่ แล้ง
 ชู้ ด—ฟอด, ฟอด แด ชู้ ด เกือบ คด ด เวตา

ส่มร “อัย, มาก นั ก ตะ ค่ะ เบา หนัก เกอะ ค่ะ”

ส่นาน “ถ้า คิด ว่า ทด แทน กับ ที่ นั้ง แล้ง ด้ เมื่อ ๖—๗ วัน ก่อน
 ด้วย ตะ ก็ ไม่ มาก เดย”

ส่มร “เอ๊ะ, อะไร มา คิด บด ก เขา เช่น นั้น ด้วย ตะ ค่ะ”

ส่นาน “ก็ เพราะ ความ ผิด ของ นั้ง”

ส่มร “ผิด ก็ วั บ แล้ง ก็ ดง โทษ อย่าง อื่น ชี ค่ะ”

ตำนาน “ตง โทษ อย่างอื่น ไม่เจ็บ และ ไม่ สัม ความ โกรธ ของ พ
เท่า อย่างนี้ นี่นา”

ต้มร “ดูเอาซี, ดินยัง ชุ่มชื้น ไม่มี แร้ง มี แรง อยู่”

ตำนาน “นั่นแหละซี จึง ต้อง กินยา นาดีก นารายน์ ให้ มาก ๆ”

ต้มร “เอา อีก แล้ว ยา นาดีก นารายน์ น่า แร้ง อะไร อีก ก็ ไม่ รู้ ะ
เกตุยด จริง ๆ เทียว ปาก ตะ จัก นึก”

ตำนาน “เฮ้ เกตุยด ปาก ก็ รัก นาดีก” พอด... ฮึด.....

อะ ฮ่า, นี่แหละ นี่แหละ นะ ความ เปน ไป ของ มนุษย์ ช่าง วน เวียน
อยู่ใน วิฎฐ สงสาร จริง ที่ เตียว ประเดี้ยว สนั่น กุสบาย ประเดี้ยว ดัน รน
กระวน กระวาย เตียว ก็ เปน สุข เตียว ก็ เปน ทุกข์ แล้ว ก็ กลับ เปน สุข อีก
และ แล้ว ก็ กลับ โทมนัส อีก ได้ ดังนี้ พระบรมศาสดาจารย์ จึง ตรัส ได้ ว่า
โลก นี่ เปน อนิจจัง แต่ ก็ เมื่อ ทราบ ว่า ความ จริง เปน อยู่ เช่นนี้ ใน
เล่า เรา จึง ไม่ พากัน ดับ กิเลส ได้ ให้ ได้ แม้ ว่า จะ ไม่ พากัน เปน พระ
ผู้ ทรง คัด ไป หมด จะ ไม่ พากัน ไป สู้ บา หิมพานต์ เตียว หมด อัน จะ
ปล่อย ให้ โลก อยู่ ว้าง เบด่า แต่ ก็ ควร ที่ จะ พยายาม รักษา ปฏิบัติ ใจ
ของ ตน ให้ พ้น ทุกข์ และ เปน สุข เพราะ ว่า ความ ทุกข์ จะ เข้า ครอบ จำ
หรือ ความ สุข จะ มา สู้ ก็ ด้วย ใจ ของ เรา เปน โใหญ่ และ การ ปฏิบัติ
คน ของ เรา นั้น เอง เปน สำคัญ ดัง ที่ เบรียบ ว่า นรก สวรรค์ ก็ อยู่ ใน ใจ
เรา นั้น แด ดัง แม่ ต้มร นี้ แต่ นั้น มา เจ้า หด่อน ก็ ทราบ ประจักษ์ ว่า นรก
อยู่ที่ ไหน สวรรค์ อยู่ ที่ ไหน และ จะ ไป ถึง ได้ โดย ทาง ไใด แล้ว เจ้า หด่อน
ก็ เดิน ทาง ไป สวรรค์ มิ ได้ กลับ หัน มา ดู นรก อีก เตย.

วิวิธมาลี	๐	ยดแบบ แยม เยี่ยง น้ำ	ใจหญิง
หนึ่ง มั่น ตัดย ธรรม กอปร			เก่งกล้า
ขันติวิริยะ ต้มคถ์ ถึง			จิตต์ แม่
ผดุง กิจ เพื่อ แก่ หน้า			ข้อ ผัว ๑
๐		นางหนึ่ง เดี่ยว เพราะ ด้วย	ใจ ดอย แน่ นาน
จิตต์ มุ่ง คิด พัน พัว			เรื่อง ร้อน
ไม่ พินิจ คิด แต่ คอย			หา ทุกข์ ได้ แม่
นับ จำ นาง ช้อน ช้าง			ไม่ ตี ๑
๐		หญิง เป็น เพศ อ่อน นั้	จริง แด
หาก ว่า วิริยะ มี			แก่ กล้า
เกอ กิจ ไม่ ประวน แปร			ปรารภ ธรรม นอ
มี ค่า ไม่ น้อย หน้า			แก่ ชาย ๑
เชิญ แม่ หญิง ทัว ทัง			เมือง ดยาม
อัน มุ่ง ช่วย ชาติ หมาย			ตักตัญ หมั่น
กอปร วิริยะ กิจ ตาม			หน้าที่ เทอญ แม่
จะไม่ เดี่ยว เชอ ชน			ชาติไทย ๓

มณี อลังการ แปล และ เรียบ เรียง

“คุณ^{นี้} ไปดูตกร ด้วยกันใหม่ ถ้า บัด^{นี้}” มาร์วินดั๊ก^{นี้}มานพ
หนุ่ม รูปร่าง สะอาด สะดวก สะดวก เขามือ กอดคอ เพื่อน^{นี้}ผู้เฒ่า มี นามว่า
บัด^{นี้} เบอ^{นี้}ชาร์ด และถาม ขึ้นใน ขณะ ที่ กำลัง เดิน กลับ จาก การ เดิน
กอด^{นี้}มา^{นี้}บ้าน “กัน^{นี้} คิด ว่า สำหรับ^{นี้} คุณ^{นี้} คง สนุก มาก”

บัด^{นี้} นั่งครองอยู่ ครู่^{นี้}หนึ่ง ครั้น^{นี้}แล้ว ก็ ยิ้มอย่าง^{นี้}มี^{นี้}ติ “ไต่^{นี้}ดิน^{นี้}เฮอ^{นี้}ริง!”

“อ้อ — นั่น^{นี้}เป็น^{นี้}ชื่อ^{นี้}สัตว์^{นี้}เพื่อน^{นี้}รัก^{นี้} หวัง^{นี้}ว่า คง ไม่^{นี้}เกีย^{นี้}ว^{นี้}ข้อง^{นี้}กับ
การ^{นี้}ที่ เรา จะ พา^{นี้}กัน^{นี้}ไป^{นี้}แน่^{นี้}ละ” มาร์วินดั๊ก^{นี้}ว่า

“เกีย^{นี้}ว^{นี้}ซี, ทำ^{นี้}ไม^{นี้}จะ^{นี้}ไม่^{นี้}เกีย^{นี้}ว” บัด^{นี้}ซี หัวเราะ^{นี้}เบา^{นี้}ๆ “ไต่^{นี้}ดิน^{นี้}
เฮอ^{นี้}ริง กัน^{นี้}จะ^{นี้}พา^{นี้}เจ้า^{นี้}หัด^{นี้}อน^{นี้}ไป^{นี้}ด้วย^{นี้} แก^{นี้}คง ไม่^{นี้}รัง^{นี้}เกีย^{นี้}ว^{นี้}ไม่^{นี้}ใช่^{นี้}รี?”

“ขอ^{นี้}โทษ^{นี้} แก^{นี้}ถ้า^{นี้}จะ^{นี้}รัก^{นี้}เจ้า^{นี้}หัด^{นี้}อน^{นี้}” ชาย^{นี้}หนุ่ม^{นี้}ถาม^{นี้}คือ^{นี้}ๆ “บ๊า,
แก^{นี้}จน^{นี้}บ้าน^{นี้}นี้^{นี้}แล้ว^{นี้}ยัง^{นี้}จะ^{นี้}ทำ^{นี้}เป็น^{นี้}เจ้า^{นี้}อยู่^{นี้}อีก^{นี้}”

“คนที่ม่อายุเพียง ๕๕ เช่น อย่างกัน ยังม่นับว่าแก่” บดวซ์
 คำน พดาง หัดวาระแห่ง ๆ

ค่อ มา อึก ลักครู่ กิ่ง ทพัก ของ บดวซ์ มาร์ วิน จัง ดา แะ แยก
 ทาง ถัดบไป ยัง บ้าน ของ คน ซึ่ง อยู่ โม่ ห่าง จาก บ้าน ัดหาย เท้าใด นก

คิน วัน นั้น ณ โรงดคร ‘ทอดเกดโอเมียร์’ ม่มหาชน เปน อันมาก
 เคิน ชวักไขวไป มา อยู่ ภาย น้า โรงดคร ต่าง ก็ พากัน คอย รอ เวลาค่
 จะ เข้าไป ทักน้า อยู่ ด้วย ความ กระหาย

มาร์ วิน ดักซ์ แด่งค่ว ด้วย เครื่อง ัดกระหัดดัดคำ ยัน พิงพนก ลูกกรง
 น้า โรงดคร พดาง ก็ ทอด สายตา ไป ยัง หมุ่น ซึ่ง เคิน อยู่ เปน ผุ่ง ๆ ทันใด
 นั้น เขาก็ แะเห็น บดวซ์ เบอร์ ชารด์ เพื่อน ผู้ เฒ่า ของ เขา เคิน เคียง มา กับ
 ัดครี ดาว ผู้หนึ่ง มาร์ วิน ขยิบ จะ ร้อง ทัก ขึ้น แด่งแต่ แกรง ว่า การ
 กระทำ เช่นนั้น ออก จะ โม่ ดู้ เหมาะ จัง นัง แะ จ้อง มอง ตาม เพื่อน ของ เขา
 ไป ด้วย ความ คังใจ

ัดครี ดาว ผู้ ที่ เคิน เคียง บดวซ์ ไป นั้น เจ้า หัดอน แด่งกาย ด้วย
 เครื่อง ชุดขาว รูปร่าง ของ เจ้า หัดอน ดู้ คอ ระหง ใบหน้า รูป ำงัดงาม
 แต่ ัดหน้า ชัดเคัรว่า เจ้า หัดอน เคินตาม ชายชรา ไป ด้วย อาการ อันอดโรย

“เจ้า หัดอน ม่นาม ว่า โฮตันเฮอริง!” มาร์ วิน รำพึง พดาง ยกมือ
 ขึ้น เกา คีระ “เอ — ทำทาง ของ เจ้า หัดอน ทำ โม่ ะห้อย เช่นนั้น เจ้า
 หัดอน ม่นะเรื่อง อะไร หรือ?”

มาร์ วิน ปลดอย ให้ สาย ตา จับ อยู่ โดย เณาะ หน้า ของ เจ้า หัดอน
 แะ คิด ว่า พึง ถึง ความ ด้ม พันธ์ ระหว่าง เจ้า หัดอน กับ เพื่อน ของ เขา อยู่

ตลอดเวลา จนกระทั่ง บัตวซ์ พาเจ้าหัดอ่อน หายเข้าไปใน ประตูโรงตกร
เขาจึงได้ สติ รีบ เดิน ตาม เข้าไปโดย เร็ว

เมื่อ เข้า ประตู ไป แล้ว มารวิน หยัด ยืน รอ ให้ คน ทั้ง สอง เด็ก หา
ที่นั่ง แต่ ใน ขณะ ที่ เขา ยืน รอ อยู่ นั้น เขา รู้สึก ว่า มี มือ มา ดัก ใต้
เขา เมา ๆ พร้อ ม กับ ได้ ยืน เคียง พู ด ช น ว่า

“มาสเตอร์ มารวิน ดับายด์ หรือ ครับ?”

ชาย หนุ่ม ดั่ง ึง พดาง เหล็ก ยว หน้า มา ดู ผู้ พู ด

เจ้าของ เลี้ยง เป น ชาย อายุ ค่อน ข้าง แก่ รูปร่าง ดำ ดั้น สูง ไหญ่
ไว้ เครา และ หนวด ตก จ น เกือบ จะ บัง ปาก มิ ด

“อราเมอร์!” มารวิน ร้อง ช น พดาง หิว ไระ “แกร้ นั้น อา,
กัน เกือบ จำ แก่ ไม่ ได้ ผ่า ชี - ไม่ ได้ พบ กัน นาน เทียว”

ผู้ที่ ถูก เรียก นาม ว่า อราเมอร์ หิว ไระ คอบ “จริง ครับ - เรา ไม่
ได้ พบ กัน นาน แหม, ดู รูปร่าง คุณ ผิด แปร ตก ไป กว่า เดิม เป น กอ ง
นี้ คุณ จะ ดู ตกร วิ ครับ? หนึ่ง คุย กับ ผม เกิด”

“ต้อง ขอ โทษ” มารวิน ก่อ วา ดอ ย ๆ “กัน จะ ต้อง ไป หนึ่ง กับ
บัตวซ์ เพราะ ได้ นัด กัน ไว้ แถ ย่า นั กว่า กัน รัง เกียจ เดย นะ - เพื่อน ยาก”

พอ เชย ช้อ บัตวซ์ ดี หน้า ของ อราเมอร์ ก็ พด้น บัง ช น ทน ไ ด คุ
เหมือน ว่า ช้อ น เป น เครื่อง ระบาย เคื่อง แก่ โส่ ด้ ร ของ เขา ยิง นั ก อราเมอร์
พยายาม เป ด ยัน อิริยาบถ เพื่อ มี ให้ มารวิน ดั่ง เกิด เห็น อาการ ของ เขา ได้
ครัน แล้ว เขาก็ ก้ม ศีรษะ ลง แด่ ดง ความ เคารพ พร้อ ม กับ เผย ปาก พู ด ออก
มา ได้ คำ เค็ย ว่า “เชิญ คุณ”

ชายหนุ่ม มิได้เอาใจใส่ใน อาการ ของ เขา แม้ว่า อราเมอร์ จะ
ทำ อาการ แปลก ประหลาด ไป กว่า นี้ อีก เขาก็ คง ไม่ รู้ อยู่ นั้น เอง เพราะ
ขณะ นั้น หัวใจ ของ เขา ได้ ตอย ไป ด้วย ฅวັง ค์ คิด ถึง อากัปกิริยา ของ สาว
น้อย ยอดรัก แห่ง เพื่อน ของ เขา เสีย แล้ว

มาร์วิน กับ อราเมอร์ เป็น เพื่อน รัก ใฝ่ สนิทสนม กัน อย่าง ยิ่ง แต่
ทว่า ความรัก ของ อราเมอร์ ที่มี อยู่ ต่อ มาร์วิน โดย แท้จริง นั้น หาใช่ ความ
รัก ฅน ที่ เพื่อน ไม่ อราเมอร์ รัก ใฝ่ มาร์วิน โด่ง เขา ไป ช่าง บ่าว รัก นาย
มาก กว่า อื่น ๆ ทั้ง นี้ ก็ เพราะ ว่า มาร์วิน เป็น ผู้ มี คุณ ต่อ เขา เป็น
เอนก ประการ กล่าว คือ คราว หนึ่ง ชายหนุ่ม ได้ ช่วย อราเมอร์ ซึ่ง ตก
น้ำ และ กำลัง จะ จม ตาย อยู่ แล้ว รอม ร่อ ให้ รอด มา ได้ แต่ สำหรับ
มาร์วิน มิได้ คิด ถึง ตน เป็น ผู้ มี บุญ คุณ ต่อ อราเมอร์ อย่าง หนึ่ง อย่าง ไດ
เลย เขา คง เห็น เสีย ว่า อราเมอร์ ก็ คือ เพื่อน มนุษย์ ที่ดี ของ เขา คน หนึ่ง
ทุก ๆ ครั้ง ที่ อราเมอร์ พูด ถึง การ ที่ จะ สิ้น ของ บุญ คุณ คอบ แทน เขา ๆ ก็
หัวเราะ และ พูด ปฏิเสธ เสีย เสมอ นี่แหละ ยัง เป็น เหตุ ให้ อราเมอร์
นับถือ เขา แน่นแน่น ชน อีก เป็น หดาย เท้า

มาร์วิน รับ เงิน ผดะ ออก จาก อราเมอร์ ตรง ไป ยัง เก้าอี้ น่านาค ซึ่ง
บัดนี้ บัดวิธ และ ใต้อัน ไถ่ นั้น ลง เรียบ ร้อย แล้ว

“๗๗ ค้อเวนนิง — บัดวิธ” มาร์วิน เอ่ย ชน

สหาย แก่ ของ เขา หัน หน้า มา พดาง หัวเราะ

“๗๗ ค้อเวนนิง —

มาร์วิน ”

ชายหนุ่มตากเกอี่มานั่งข้างๆ สหายของเขา และเริ่มจับหัวข้อต้นทนา กันไป ณ บัดนี้ คตอด เวตา ที่ พุดกัน อยู่ ณ สายตา ของเขามีได้คลาดไป จาก ดวง หน้า แม่สาวน้อย ซึ่ง บัดนี้ เคย กล่าว ว่า เขารักเจ้าหต่อน นั้น เดย มารวัน พยายาม พินิจ พิศวาระ หัก ดู อย่าง ตะเยียด แด ปลดอยให้ ใจ ดอยไป ด้วย ความ คิด คึง อัน ประหลาด โอตั้น เฮอริง เจ้าหต่อน เปน บุตรี ของ ผู้ใด หนอ เหตุไฉน จึง ยอม ตัว ตน จะ มา เปน ภรรยา ของ คน ซึ่ง มี อายุ แก่ ปาน บิดา ของ เจ้า หต่อน ดัง นั้น อ่า — ไม่สมควร เจ้าหต่อน ยัง สาว อายุ อยู่ ใน วร ๒๐ ปี เท่านั้น เดย เจ้าหต่อน จะ แต่งงาน กับเขา เพื่อ จะหวัง กองทรัพย์ เหยียญทอง ของเขา ดอก กระมิง แต่ — เปนไปไม่ได้ ทำทาง กิริยา ของ เจ้าหต่อน ไม่ได้ บัง ชัด ว่า เปนหญิง ชนิด นั้น !

ถึงแม้ว่า ตคร คินนี้ จะ ดูก สำนาน ปานใด ก็ ตาม มารวัน ก็ หาได้เอาใจได้ไม่ เขานั่ง กับ หน้า กระดิก ทำ เด่น ขำ ๆ ปลดอยให้ ความ คิด คึง ร้อย สัพพัน แปร ผ่านไป มา อยู่ ใน สมอง มี ว้าง เว้น นาน ๆ เขาก็ เงย หน้า ขึ้น และ ตอบ มอง ดู โฉม หน้า ของ สตรี สาวสวย เดีย คราวหนึ่ง ครั้น แดว ก็ เหลียว ไป ยัง ฉาก มอง ดู ตัวตคร อย่าง เดียไม่ได้

ยังคิดไป ก็ ดู เหมือน ว่า เหตุการณ์ ได้ กระจ่าง แจ่มแจ้ง ขึ้น ที่ตะน้อย ๆ อ่า — บางที เจ้าหต่อน จะ ถูก บังคับ จาก บิดา มารดา ให้ แต่งงาน เดีย กับ บัดนี้ ก็ อาจ เปน ได้ แน่ แดว ! อากัป กิริยา อัน ตะห้อย ซึ่ง เจ้าหต่อน แดง ออก มา นั้น เปน เครื่อง ประกอบ ให้ เห็น เด่น ชัด เจ้า

หัดสอน ต้อง ถูก บังคับ แน่ ! หาก ว่าเจ้าหัดสอน ยอม รับ ความ รัก ของ
เขา ด้วย ความ เต็มใจ ดีหน้า ของเจ้าหัดสอน ก็ คง จะไม่ ชัด เคร้า ถึง
เพียง นั้น เจ้าหัดสอน คง รู้ ดีก เบิกบาน สำราญใจ พุด ออก สำออยไป
ตาม ประดำ หมิง

พอ ความ รู้ ดีก อันใหม่ นั้น ชน กระทบ หัวใจ ของเขา ชาย หนุ่ม
ก็ รู้ ดีก ไม่ไว้ ใจ ใน เพื่อน ผู้เฒ่า ของเขา ทั้งที่ เขา คิดว่า เพื่อน ของเขา
ผู้ นั้น คง ออ มรณ เขา ความ ดีกดับ เข้าไว้ ประจำ ตัว เป็น แน่

ฉาก สู้ ต่าย ได้ เริ่ม เผย ออกไป ซ้ำๆ และ ตัวละคร ได้ แดง ตาม
บท สำเร็จ จบ ลง ใน เวลา ไม่ ถึง ๑๕ นาที บัตวซ์ และ ไอเด็น ก็ ถูก ชน
จาก เก้าอี้ เคี้ยว มตัว จะ กดทับ แต่ มาร์ วิน คง นั่ง ตา ดอย นิ่ง นิ่ง ถึง เวล
อัน ประหลาด ดีกดับ ระหว่าง ความ รัก ของ ไอเด็น กับ เพื่อน ของเขา อยู่ มิรู้ วาย
บัตวซ์ ยื่น แขน ให้ ไอเด็น เกาะ ซึ่ง เจ้าหัดสอน กระทำ ตาม อย่าง เดี่ยว
ไม่ได้ ชาย ชรา หัน หน้า มา ถาม มาร์ วิน ซึ่ง กำลัง นิ่ง นิ่ง อยู่ นั้น ด้วย
อาการ ร่าเริง ว่า “เพื่อน รัก — ยัง ไม่ กดทับ อีก รึ ?”

ชาย หนุ่ม ดัน ศีรษะ ฝืน คอบ หัว นๆ “ยัง”

บัตวซ์ หัวเราะ “จะ นิ่ง ดู ฉาก เป่าๆ — หรือ จะ — คอย ตาม นาง
ละคร ละ ? กัน ตาก่อน นะ — กู้ ดู ใน ที่”

ครั้น แล้ว ชาย แก่ หมิง ตำว ทั้งสอง ก็ เดิน ออก ไป

เป็น การ ประหลาดใจ ที่ ตกดอด เวลานี้ อราเมอว์ บุรุษ ที่ ได้ ทัก ทาย
กับ มาร์ วิน ก่อน ละคร จะ เป่า ฉาก แดง นั้น ได้ มอง ดู อาการ เกิด

ไหว ของ บัตซ์ อยู่ ทุก ๆ ี่ก้าว เวลานี้ เขายังยืนอยู่ที่ข้างประตู
ใบหน้าของเขาบัง แวดตา ถอดออกไป มา มีหยุด หย่อน พอเห็น บัตซ์
ออกเดินไป ข้าง นอก แล้ว เขาก็ สักครอย ตามไป ด้วย ความ รมณ์ ระวัง

มาร์ วิน คง นั่ง อยู่ ณ ที่ เดิม เป็น เวลานาน จน กระทั่ง ผู้จัดการ
โรงรถ เห็น เขาก็ มา เคื่อนให้ ออก เพราะ แก จะ บิด โรงรถ ของ แก แล้ว
ชายหนุ่ม บิดตัวไป มา แล้ว ก็ ถูก ชน จาก เก้าอี้ รับ เดิน ออก ประตู ไป ซ้ำ ๆ
เมื่อ ออกไป ถึง กตาง ถนน เขาก็ หยุด คิด อะไร บาง สิ่ง อยู่ ใน
ทำ ดึง เติใจ

“เราจะ ต้องไป ดับ ถาม อ้าย เฒ่า เพื่อน เรา เห็น จะ ดี” เขา ว่า ฟัง
“แต่นักไป อีก ที่ เรา จะ ไป ถาม เขา เอา แล้ว อะไร มัน ไม่ ใช่ กง การ
ของ เรา เลย นี นา”

ครั้น แล้ว มาร์ วิน ก็ หัก ใจ . เปลี่ยน ความคิด เดิม ของ เขา เสีย
เขา แวะ เข้า ไป ใน ร้าน กาแฟ ย่อม ๆ ซึ่ง ตั้ง อยู่ ตรง ข้าม โรง รถ . เรียก
กาแฟ มา ดื่ม แก่ หิว ทันใด นั้น ดวงจิต เขาก็ โหม่ คิด ถึง เรื่อง เดิม อีก
ภาพ แห่ง ใบหน้า รูป ไข่ งดงาม แต่ มี แวด โศก ปน อยู่ ด้วย ของ แม่สาว น้อย
ก็ พัด น ผุด ขึ้น ถอย เค้น อยู่ ตรง หน้า ของ เขา มาร์ วิน พยายาม นึก ถึง
เรื่อง อัน ถัก ถัก เหล่า นั้น แหะ พยายาม ขบ บัญหา ให้ แยก ฉาน ออก ไป แต่
ทว่า เขา จะ เห็น เค้า เงื่อน ด้วย ประการใด ๆ แม้ แต่ น้อย ก็ หา มิ ได้

น่า จะ เปน เพราะ ใบหน้า อันงาม แด้ม มี เส้น ที่ อยู่ ใน ตัว ของ โอดัน
เฮอริง นั้น เอง กระทำให้ เขา กลับ ใจ ใหม่ ใน ทัน ที่ นั้น เขา คิด ว่า จะ

อย่างไร ก็ ตาม เขา จะ ต้อง ซอกแซก หา ความ จริง ใน เรื่อง นี้ ให้ ได้ หาก
ทราบ ว่า ไอ้ ดั้น ถูก มังคับ จะ ให้ แต่งงาน กับ บุรุษ ชรา นั้ แล้ว เขา จะ ได้
ช่วย แก่ ไข โดย ทาง ไต ทาง หนึ่ง ให้ เจ้า ห่อ น หุด พ้น ไป จาก การ
แต่งงาน อัน นี้ เสีย ให้ จัง ได้ !

พอ คิด ดัง นั้น แล้ว ก็ เขา ตก ขน ออก ไป จาก บ้าน นั้น และ รับ
ถ้วย เท้า ตรง ไป ยัง บ้าน เพื่อน ชรา ของ เขา โดย ค่วน

เมื่อ ถึง มา รวัน หยุด อยู่ นาน และ ร้อง เรียก เพื่อน ของ เขา แต่
มิ ได้ มี เสียง ฆาน รับ ชาย หนุ่ม จึง ถื ดิถี เอา ที่ เปน เพื่อน รัก ไกร
ดิถี กัน เดิน อาจ เข้า ไป ใน ห้อง เขียน หนึ่ง ดือ ของ บัถซ์ ซึ่ง เขา
เคย เข้า มา แล้ว หดาย หน พอ มา รวัน ก้าว ขา พ้น ประตู ห้อง เข้า ไป แล้ว
มี ภาพ อะไร บาง สิ่ง ปรากฏ อยู่ โดย ณะ เพาะ หน้า กระทำให้ เขา ต้อง
หยุด ซัก แ่น ึ่ง อยู่ กับ ที่ ! ด้วย ว่า ภาพ นั้น เปน ภาพ มนุษย์ ผู้ หนึ่ง
กำลัง หัน หลัง ให้ เขา และ ค้น หา อะไร อยู่ ที่ กอง หนึ่ง ดือ ด้วย กิริยา อัน
ريب ร้อน

เมื่อ ก่อน ที่ เขา จะ ได้ สติ ดู เหมือน มนุษย์ ผู้ นั้น จะ รู้ ดี ว่า มี คน
เข้า มา ใน ห้อง ซึ่ง ตน กำลัง กระทำ การ อุกอาจ อยู่ นั้น แด ใน ชั่ว พริบตา
เดียว ก็ ควา บัน ข้าง ๆ กาย ريب หัน หน้า มา โดย เร็ว

“ ยก มือ ขน ! ——— ”

ชาย หนุ่ม สติ จัง ดู หน้า ของ มนุษย์ ผู้ นั้น ด้วย ความ คง ใจ กัน
ไต่ หน้า ของ เขา ก็ ย่น ยู่ หวใจ เค้น แรง ก็

เจ้าของบ้านผู้ซึ่งทำการอย่างผู้ร้ายนั้น เป็นสัตว์! และเป็น
สัตว์ซึ่งมารวิญเญนเห็นมาแต่ด้วย ทันใดนั้น ชายหนุ่มก็ร้องขึ้น
ด้วยความพิศวง

“ไอดัน เซอริง!”

“อย่า — อย่า ออกชื่อฉัน” ตัวน้อยพูดเสียงดัง “ฉันรู้ว่า
ท่านเป็นเพื่อนสนิทของ บัตวซ์ — อ้ายมนุษย์อุบาทว์ แต่ท่านก็เป็น
คนชั่วตามเพื่อนของท่าน อย่า — อย่า เข้ามา มิฉะนั้นจะ
ยิงท่านเสีย!”

ชายหนุ่มรู้สึกตัวใจพธางตอบมองดูเจ้าหัตถ์ เมื่อเห็นเจ้า
หัตถ์จะก้มลงเก็บหนังสือ เขาก็ฉวยโอกาสนั้น กระโดดเข้าไป
กระซกขึ้นโดยเร็ว ไอดันพยายามขัดไว้มิปล่อย แต่ในที่ลัดก็จำต้อง
ปล่อยเพราะมารวิญได้บีบบังคับเจ้าหัตถ์จน หัตถ์ทนความเจ็บมิได้

“หัตถ์ทำไมทำการอย่างไม่น่าชมอย่างนี้?” มารวิญตั้ง
กระทุ้งถามขึ้น “และนี่ทำไม บัตวซ์ยังไม่กลับ เขาไปตั้งหัตถ์ถึง
บ้านแล้วไม่ใช่รึ?”

ไอดันตอบคำถามที่ ถูก บิด และ ก้มหน้าดูพื้น มิได้ตอบอย่างไร

“หัตถ์รู้ไม่ใช่หรือ ไอดัน?” เขาถามขึ้นอีก “ตอบฉันสิ”

“ค่ะ!” เจ้าหัตถ์ตอบแต่มิได้เงยหน้าขึ้น “เขาไปตั้งตึฉันทัน
แล้วก็มีเพื่อนชวนเขาไปเที่ยวอีก”

“ก็หัตถ์ทำไม — — — ชายหนุ่ม ชักต่อไป

ไอตัน รับ เเงย หน้า ขึ้น โดย เร็ว “ท่าน อยากรู้ นึก หรือ? อา! ดิฉัน จะบอก ให้ ได้ ว่า ดิฉัน มา ค้นหา หนังสือ สำคัญ บาง ฉบับ ของ อ้าย เฒ่า เจ้า เดห์ ดิฉัน ต้อง การ จะ นำ มัน ไป เพื่อ ช่วย ดิฉัน ใน กิจ บาง อย่าง”

“อะไร — กิจ อะไร?” เขา พูด เร็ว ปรี๊ด

“กิจ ที่ ดิฉัน ต้อง ถูก บังคับ ให้ แต่งงาน กับ มัน” ไอตัน ตอบ พาดง กำมือ ไว้ แน่น

“ถูก บังคับ ให้ แต่งงาน!” เขา ร้อง ทวน ขึ้น “อา, นี่ เรื่อง รวด มัน เป็น อย่างไร กัน นี้ ขอโทษ เถอะ — หด่อน จะ เอา ให้ ฉันท พัง บ้าง ได้ ไหม?”

มาร์วิน เข้ม มื่อ ไป คบ ใหญ่ หด่อน เบบ่า ๆ

“อย่า เตะ ค่ะ ท่าน ไม่ ควร รู้ หรือ มิส เคอร์ มาร์วิน” ตัวน้อย พูด ด้วย น้ำเสียง อัน โศก “ท่าน รู้ แต่ เพียง ว่า ดิฉัน ต้อง ถูก บังคับ ให้ แต่งงาน กับ มัน ก็ พอ แล้ว วู๊! เรื่อง มัน เกยว แก่ ชีวิต และ เกียรติยศ ของ บิดา ดิฉัน”

ชาย หนุ่ม ล้น คิ้ว สะ ซ้ำ ๆ เป็น เชิง ดัง ส่าร พาดง เขาก็ ถด มื่อ ลง จาก ใหญ่ ของ เจ้า หด่อน และ จับ มือ ของ เจ้า หด่อน ดึง มา ข้าง หน้า ซึ่ง เจ้า หด่อน มิ ได้ ขัด ขวาง

“ไอตัน!” เขา กระซิบ “หด่อน จะ อนุญาต ให้ ฉันท ช่วย เหลือ หด่อน บ้าง ได้ ไหม?”

ตัวน้อย จ้องดูหน้าของเขาด้วยความประหลาดใจและพิศวง
 ระคนกัน ครั้นแล้วเจ้าหัตถ์ก็ดึงมือของหัตถ์ออกมาเสียจาก
 มือเขา หัตถ์ก็หันมาตั้งเบ้องต่ำและนึกท้อใจของมารวิญญูได้
 เป็นอย่างดี

“ยังงี้เด่า โอ้ต้น?” ชายหนุ่มกล่าวต่อไป “หัตถ์จะ
 อนุญาตไหม?”

“ถ้าท่านต้องการเช่นนั้น ดิฉัน อนุญาตค่ะ” โอ้ต้นตอบด้วย
 หน้าแดงเบาที่สุด และพดางก็เงยหน้าขึ้นมองดูเขาอีก ตาคือตาก็
 ประสพกัน มีแววอันประหลาดฉายให้เห็นได้ทันที

มารวิญญูจับมือของเจ้าหัตถ์ขึ้นมาแนบกับทรวงอกพดางเอ่ย
 ต่อไปว่า “แต่ถ้าเช่นนั้นหัตถ์จะยินยอมเล่าเรื่องของหัตถ์ให้
 ดิฉันฟังได้ไหมจ๊ะ? เพื่อจะได้เป็นประโยชน์แก่ฉันบ้าง”

ขณะนั้น มีเสียงฝีเท้าคนเดินดังอยู่ภายนอก หนุ่มสาวทั้งสอง
 ต่างก็ตั้งเสียงขึ้นฟังด้วย ชายหนุ่มขยับเท้าไปที่กองหนึ่งดังรีบ
 จิตหนึ่งถึงที่กระจุยกระจายอยู่นั้นให้เรียบร้อย ครั้นแล้วเขาก็จูบ
 มือเจ้าหัตถ์เดินออกไปนอกประตูห้องแอบซ่อนอยู่ที่ตรงแง่มุมเฉียง

เจ้าของฝีเท้าคนที่แท้ก็คือบัตช์เบอร์ชาร์ดนั่นเอง เขาเดิน
 มาหยุดที่หน้าประตูห้องเป็นครู่ใหญ่และก้มหน้าลงเป็นเชิงคิดตรอง
 อะไรบางสิ่ง ชายชราเอามือตัวเองเข้าไปในกระเป๋าหยิบเอาวัตถุสิ่ง
 หนึ่งขึ้นมาพิจารณา ดูแสงไฟอันสว่างได้ฉายลงไปทีวัตถุอัน

กระทำให้บังเกิดเป็นแสงแวววาว บัตวีชเงยหน้าขึ้น จ้องเพดานแต่
ครัน แดงก็เก็บวัตถุประหลาดนั้นลงในกระเป๋าคตามเดิม
ไอตันเอียงตัวไปใกล้ๆ มาร์วิน พดางกระซิบบอก “นั่นมันเป็น
แหวนไม่ใช่รึคะ? น่าประหลาดมาก!”

ชายหนุ่มมิได้ตอบ เขาจึงดูกิริยาของบัตวีชด้วยความเอา
ใจใส่ พอชายเฒ่าเปิดประตูห้องหายเข้าไป แดงเขาก็บอกให้हतोन
กลับบ้าน ไอตันกระทำตาม ขยับเท้าจะก้าวเดินไป แต่มาร์วิน
เอื้อมมือไปจับแขนของเจ้าहतोन

“हतोन ยังไม่ได้พูดกับฉันให้เด็ดขาด ไอตัน” เขาว่า “हतोन
จะไม่ยินดีเล่าเรื่องอันประหลาดให้ฉันรู้บ้าง เจียวหรือ?”

“คิดหนัก” ตัวน้อยกระซิบ “แต่นี้หมดเวลาเสียแล้ว
พรุ่งนี้ได้ไหมคะ? พรุ่งนี้ท่านไปที่บ้านดิฉันก็แล้วกัน”

มาร์วินพยักหน้ารับคำแล้วพาเจ้าहतोन ค่อยๆ เดินออกไปจาก
ถนน มาร์วินเปลี่ยนความคิดที่จะเข้าไปหาเพื่อนของเขา นั้นเสีย รับ
พาไอตันไปส่งจนถึงบ้าน

เมื่อเช้าถัดมาเดินมาตามทาง เขาได้พบ อราเมอร อีกครั้งหนึ่ง

“ผมดูคุณออกจะมีความสุขรอนมาก” บุรุษผู้เต็มไปด้วย
ความดีดัดบั้นเอ่ยขึ้น “คุณมีเรื่องอะไรหรือ? บอกผมบ้างสิครับ”

มาร์วินขยับจะบอกเรื่องราวต่างๆ ของบัตวีชและไอตันแต่ครัน
แดงก็กดบังหยุดซังกะต๋าย “ถูกนะ, กันมีความรักในสัตว์ด้วยผู้หนึ่ง

แต่อรามาเมอร์ต้องขอโทษ ดักครึ่ง เกอะเพื่อน เอ๊ย กัน จะ หยุต พุด กับ
แกน นก ไม่ ได้”

“ไม่เป็นไรครับ” อรามาเมอร์ว่า “ผมรู้เรื่อง คุณนี้ แต่อย่างไร
ก็ตาม ผม จะ พยายาม ช่วย เหลือ คุณ พรุ่งนี้ เป็น รูเรื่อง ” ว่าเท่านั้น
อรามาเมอร์ ก็ ฝดะ ออก จาก มาร์ วิน รับ เติง หาย เข้า ไป ใน ตรอก

มาร์วิน มิได้เอา ใจ ได้ ต่อ คำ พุด อัน ประหลาด ของ อรามาเมอร์ เลย
เขา รับ กับ หน้า เติง ไป เพื่อ หวัง จะ ให้ ถึง บ้าน เขา โดย เร็ว

*

*

*

*

วัน รุ่ง ชน มาร์ วิน คืน นอน แต่ เข้า รับ แต่ง ตัว ไป ยัง บ้าน ของ
ไอดัน ด้วย ความ ร้อน ใจ บัดนี้ เขา รู้ ดัก ว่า ได้ มี อำนาจ อย่าง ร้ายแรง
บาง อย่าง เข้า บังคับ หัวใจ ของเขา ให้ อ่อน ดง และ น้อม เข้า ไป อยู่ ณ ภาย
ใต้ อำนาจ แห่ง ความ ศดฺย งาม ของไอดัน แล้ว เมื่อ ถึง ที่ หมาย เขาก็
หยุต อยู่ นำ ประคู บ้าน นาง ดาวไซ ผู้ หึ่ง โสัด หน้า ออก มา ตาม
ระเบียบ ชาย หน้ ม จัง แจ้ง ความ ประสงค์ ที่ จะ มา หาไอดัน ให้ ทราบ
ครัน แล้ว ดาวไซ ก็ นำ เขา เข้า ไป ใน ห้อง ซึ่ง ขณะ นั้นไอดัน กำลัง นั่ง หน้า
เคว้า อยู่ แต่ ผู้เดียว

มาร์วิน โผ เข้า ไป จับมือ ทั้งสอง ของ เจ้าหต่อน กำไว้แน่น

“ไอดัน ฉัน มา แล้ว” เขา เข่ย ชน “มา หา หต่อน เพื่อ จะ พัง
เรื่อง ราว ของ หต่อน”

โศหิต แห่ง ความ อาย ได้ แถ่น ช่น อยู่ บน ดวง หน้า ของ เจ้าหต่อน
ทันใด นั้น หน้า ซึ่ง เคย ชัด เคว้า ก็ ค่อย ๆ แจ่ม ได้ ชน ที่ ณะ น้อย

“แหม, มาแต่เช้าทีเดียวนะคะ” ไอตั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงเป็น
เสียงขอเอว “ท่านเห็น จะกระหาย อยาก พัง มาก”

มารวิณ ยิ้มแห้งๆ “หัดนอน อย่าเรียกฉันว่า ‘ท่าน’ เลย จ้า-ถูก
ของ หัดนอน, ฉัน กระหาย อยาก พัง มาก”

มารวิณ ตาก เกาเอว มา พัง โกลัๆ เจ้าหัดนอน ทั้งสอง ต่าง ก็ พากัน
นั่ง เงียบ อยู่ ครู่ หนึ่ง เป็น นาน ไอตั้น จึง เอ่ย ขึ้น ว่า

เรื่องราว ของ ดิฉัน มัน ประหลาด มาก ที่เดียว นะ คะ เธอ จง อภัย
ให้แก่ ดิฉัน ด้วย นะคะ ถ้า เรื่อง ที่ ดิฉัน เล่า ไม่ เพราะ เหตุ ของ เธอ นะคะ”

ชาย หนุ่ม พยัก หน้า “ไอตั้น ให้ ยิ่ง กว่า นั้น ฉัน ก็ อภัย ให้ แก่
หัดนอน ได้”

สาว ด้วย ยิ้ม ด้วย เข้าใจ ความ หมาย ของ ชาย หนุ่ม “คุณ พ่อ
ของ ดิฉัน รัก ดิฉัน และ ตามใจ ดิฉัน มาก” ไอตั้น เริ่ม กล่าว “ท่าน เป็น
เพื่อน ชอบ พอกับ อ้าย เฒ่า เจ้า เด่ ให้ เพื่อน ของ เธอ มา แต่ ครั้ง ไร ก็ ไม่ ทราบ
พอ มารู้ จัก ดิฉัน มั้” เจ้า หัดนอน หยุด และ มอง หน้า ของ มารวิณ
“มัน ก็ พุด จา พะทะ โถม ดิฉัน และ ไป ดู ขอ ดิฉัน ค่อย คุณ พ่อ มัน ใช้ อำนาจ
ถัก ถัก อย่าง หนึ่ง บังคับ ให้ คุณ พ่อ ยก ดิฉัน ให้ เป็น ภรรยา มัน โอ, มารวิณ
เธอ คง เห็น ออก ดิฉัน บ้าง เป็น แน่ มัน ออก แก่ วัน รวด คราว เดียว กับ บิดา
ดิฉัน เช่น นั้น ดิฉัน จะ ไป รัก มัน อย่าง ไร ได้”

มารวิณ อ้า แขน ขยับ จะ กอด เป็น เชิง ปลดอบ แต่ ถัด มหุด ชัก ก็
เสีย ทงน ไอตั้น ดัง เกิด เห็น และ เข้าใจ ได้ ดี ทุก ประการ

“ดิฉัน จึง บอก ปวีณเรธ แต่ คุณพ่อ ดิฉัน อ่อน วอน ดิฉัน ให้ ดิฉัน
ยอม เสีย พดาง ท่าน ก็ เต่า เรื่อง ให้ ดิฉัน พัง ว่า ” ไอ้ต้น หยุต ชงก ทอด
สายคา ตอด ออกไป ทาง หน้าต่าง “ คราว หนึ่ง เมื่อ ท่าน ยัง เป็น กระจาด
เรือ อยู่ นั้น ท่าน กับ บัวช และ เพื่อน อีก สอง คน ได้ เต้น ไฟ พั่น กัน
อยู่ ใน ห้อง ไม้ทอง เรือ เพื่อน คน หนึ่ง เต้น โกง คุณพ่อ จึง ค่อสู้ เพื่อ แก
โกง ของ มัน ใน ขณะ ที่ ค่อสู้ นั้น เพื่อน ก็ ต้ม ดง และ ตาย ไป โดย ท่าน
มิ ได้ ทำ อะไร เลย บัวช จึง ร้อง ขึ้น ว่า

“ ยอน เฮอริง แก ชำ เขา ตาย เร็ว หนึ่ เสีย !

“ บิดา ดิฉัน กำดั่ง หมด ด้ก ก็ หนึ่ กระจา นง ทะเต ด้ง แต่ หนึ่ มา
บัวช กั หนึ่ น พยายาม มา ท หนึ่ และ — — ”

“ ไซ้ ไม่ ไ้ ” ชาย หนึ่ ม ร้อง ขึ้น “ บิดา หต่อน คง ไม่ ได้ ชำ คน
แน ท ด้ยว ”

ทัน ไ้ นั้น ด้ว ไซ้ เป็ด ประคู เข้า มา “ มิดเคอร์ บัวช เบอว์ ชาร์ต
ต้ง การ จะ พบ คุณนาย เจ้าคะ ”

มาร วน จ้ง ดู หน้า ไอ้ต้น ซึ่ง ขณะ นั้น หน้า ของ หต่อน ได้ เป็ด ยน ด้
เปน ตะหยย “ อย่า ด้ก, ไอ้ต้น เรย กมัน เข้า มา เอะ ”

ครัน ด้ว ชาย หนึ่ ม กั ด้ก ขึ้น รับ เคิน ไป แอบ อยู่ ช้าง หต้ง ม่าน

ครัน หง ประคู หอง กั เป็ด ขึ้น อีก บัวช เบอว์ ชาร์ต ค่อย ๆ ย้ง
เข้า ไป ช้าง หต้ง ไอ้ต้น พดาง ร้อง ทก ขึ้น ว่า “ กู คมอว์ หนึ่ ไอ้ต้น ” พร้ม
ด้ย คำพูด เขาก็ ฅวย มือ ของ เจ้าหต่อน ขึ้น จูบ แต่ ไอ้ต้น รับ ด้บ ด้ย
โดย เร็ว พดาง ควาด ว่า

“แก อวดดียังไงนี่ ทำไม ชมเหิง น้ำใจ เด่น ถึง เพียง นี้”

บัตช์ หัวเราะ แก่ เกอ “มิได้ ชมเหิง น้ำใจ หด่อน ดอก ยอดรัก!
ก็ หด่อน รับ จะ แต่งงาน กับ ฉัน แล้ว นี่ นา”

“รับ แต่งงาน กับ แก” ตัว ลอย ย้อน “อ้าย บ้า ใคร บอก
กับ แก?”

โตหิด ชิด ชื่น หน้า บัตช์ เต็ม แรง “หด่อน เปน คน ชั่ว เสีย แล้ว
ทำไม จึง บังอาจ กล่าว คำพูด กับ ลำมี ของ หด่อน เช่น นั้น”

ขณะนั้น มี ชาย ชรา อีก ผู้ หนึ่ง เดิน เข้า มา หยุด อยู่ ที่ ประตู พดาง ยก
มือ ขึ้น เปน ทำนอง ห้าม บัตช์ มิให้ กระทบ การ ออก อาจ แต่ บัตช์ กลับ
ถ่มมึง ตา ตวาด ว่า “ตายอน แก แหก ตา ดู ลูกสาว แก ชี้ วาจา หยาบ
คาย มาก หด่อน คำ นั้น!”

พอ ขาด คำ บัตช์ ก็ กระโจน เข้า ไป กอด และ ก้ม ลง จะ รุม

“บัตช์!” มารวัน กระโดด ออก มา จาก ม่าน “ปลดปล่อย
หด่อน เดียวนี้ แก ทำไม จึง บังอาจ เช่น นั้น!”

เฒ่า หัวงู ตก คตัง และ เหลียว หน้า มา ดู มารวัน “มารวัน” เขา
ร้อง “แก หมายความว่า กระไร กัน นี้?”

“หมายความว่า แก ไม่มี อำนาจ จะ กระทำ กับ เจ้า หด่อน เช่น นั้น
ได้” มารวัน ตอบ “แก มัน ระวัง คน เสีย แล้ว ที่ ใช้ อำนาจ ดักจับ
ของ แก ขึ้น ใจ ให้ หด่อน ยอม แต่งงาน กับ แก นั้น มี ประโยชน์ อะไร บ้าง
ระวัง ตัว เอะ กัน จะ พยายาม ค้นหา ความ จริง ให้ ได้”

บัตว์ช ยัม เปน เชิง เย้ย “เชิญ พ่อเถอะ แก กับ กัน โกรช กัน ตั้ง
แต่ บัดนี้ ไป” เขา หัน มา ทาง ยอน เฮอริง “สำหรับ แก คอย เตรียม
ตัวเถอะ ประเดี้ยว คำรวจ ก็ คง จะ เข้า มา ตากคอก แก หรอก!”

“ตากคอก เอ็ง นะ ชี บัตว์ช!” เสียง หัว ๆ เสียง หนึ่ง ปรากฏ ขึ้น
ข้าง หลัง คน เหล่า นั้น ต่าง ก็ พากัน เหลียว หน้า ไป ดู มาร์วิน และ บัตว์ช
ที่ตั้ง อยู่ กับ ที่ แต่ ไอลัน และ บิดา ของ หล่อน รั้ง ก็ ประหลาดใจ และ
พิศวง ต่าง ด้วย ค่อย ๆ ยื่น มือ ไป จับ มือ มาร์วิน เปน เชิง ถาม เขา

“อราเมอร์!” บัตว์ช ร้อง ขึ้น ลุ่ด เสียง และ กอຍ หลัง กรูด ไป
จน คิด ฝ่า

“ถูกตะ กันเอง” อราเมอร์ ยัม แลยะ พดาง หัน หน้า ไป หา มาร์วิน
“นี่ ผม มา ช่วย เหลือ คุณ คอบ แทน บุญ คุณ ของ คุณ ยอน เฮอริง
เพื่อน รัก แก จำ กัน ได้ ไหม?”

บุรุษ ดึกดับ หยุต หายใจ ครู่ หนึ่ง “แก จำ กัน ไม่ได้ หรอก ยอน
กัน เปน เพื่อน คน หนึ่ง ที่ ไต่ นั่ง เต้น ไฟ อยู่ กับ แก เมื่อ ๒๐ ปี ล่วง มา แล้ว
กัน รู้ ความ จริง หมด ทง นั้น แก ไม่ มี ผิด อะไร หรอก”

บัตว์ช ตา ดู โพล่ง ตัว ดัน ประคุด ลูก นก ตก หน้า พดาง แข็ง ใจ ร้อง ขึ้น
ว่า “ไม่จริง อ้ายโกหก!”

“ไม่จริง รึ!” อราเมอร์ คำ ราม พดาง หยิบ เขา แหวน ปลดอก มัด
วง หนึ่ง ขึ้น มา “นี่ ยัง ไง เถ่า จริง หรือ ไม่จริง?”

“แก ไม่ มี ผิด หรอก” อราเมอร์ หัน หน้า มา ทาง ยอน เฮอริง และ
กล่าว ต่อ ไป “อ้าย มนุษย์ ชาติ ชั่ว นี้ เปน คน ยิง ตี โธ่ เน็ด ตาย! แก

ไม่ได้ทำติโอเน็ตตายด้วยวิธีใดๆทั้งสิ้น อ้ายนี้มันคิดอุบายให้แก่
 เข้าใจผิด คือเรื่องมันเป็นอย่างนี้ ติโอเน็ตมีบุตรสาวสวยคนหนึ่ง
 อ้ายนี้ดอตไปรักเจ้าหุดอน แต่เจ้าหุดอนไม่รักคอบ มันจึงไปสู้ขอ
 คอติโอเน็ต แต่เขาก็ไม่ยินยอม กลับว่าค่ามันเสียยกใหญ่ มันมีใจ
 เจ็บแค้น จึงชักชวนกันและแก คตอดจน ติโอเน็ตด้วยไปเดินไฟในเรือ
 ติโอเน็ตโกง แกๆจึงเกิดต่อสู้กับเขาขึ้น ในขณะที่แกปล้ำอยู่กับ
 ติโอเน็ตนี้แหละ บัดนี้เห็นได้ทีก็คว่ำบนขึ้นจะยิง กันจับข้อมือ
 ไว้แต่จับพลาดมันจึงยังออกไปได้ กระสุนถูกที่ท้องติโอเน็ตตาย
 คาคือ กันพยายามจะยึดข้อมือมันมิให้ยิงอีก แต่มันสับตมือหลุดไป
 แหวน ปตอกมัตที่มันสวมอยู่จึงหลุดติดมือมากับกัน ฮ่า, อ้ายหมา!”

ไอ้ต้น ขอน สายตาขึ้น สบหน้ามารวิน พดางพูดขึ้นว่า “นี่ยังไ
 ณะคะ มารวิน แหวนนี้ที่ บัดนี้จับถืออยู่เมื่อคนน

ชายหนุ่ม หายใจยาวด้วยความโล่งใจ พดางก็ยิ้มพยักหน้า
 คอบเจ้าหุดอน

บัดนี้ชะโงกหน้าขึ้นมองดู แหวน ครั้นแล้วก็ผงะหลังพิงฝ่าอีก
 เวตนา ใบหน้าของเขา ชัดปราศจากดีเดียด อราเมอร์เดินรี่เข้าไป
 นุดแขนของบัดนี้ออกมา พดางบอกว่า “อ้ายหมา! เทียวไปซู่เขา
 เดินเดี่ยวจนสนุก ที่นเองจะสนุกมากขึ้นกว่าเดิมแน่ละ ค่าวจ
 กำลังจะโผล่หน้าเข้ามาจับตัวเองแล้ว!”

หมอกแห่ง ความ ตักดับ ซึ่งได้ ปกคลุม กระจุกตุง เชอริง มา เป็น เวลา
ช้านาน นั้น เปน อัน ว่า บัดนี้ ได้ กระจาย สูด ดันไป ความจริงได้
ปรากฏ ขึ้น มา แทน ที่ ทุก ๆ คน ต่าง ก็ พากัน ตีใจ เปน อย่าง ยิ่ง ไช่ตัน
โผ ผวา เข้า กอด บิดา ของ เจ้าห่อถ่อน ด้วย ความ เต็ม คน ยอน หัน หน้า
มา ทาง มาร วัณ และ อราเมอรั เอา มือ ทั้งสอง ของ แก่ จับมือ ของ คน
ทั้งสองไว้ คน ตะข่าง พดาง บับ เขย่า แรง ๆ ด้วย ความ พอใจ เปน เชิง ชอบ
คุณ อยู่ ใน ตัว

*

*

*

*

“ไช่ตันจำ บัดนี้ เรื่องราว อัน ตักดับ ของห่อถ่อน ก็ตาย หาย สูด
ไป แล้ว และ ความจริง ก็ ปรากฏ ขึ้น อย่าง แจ่มแจ้ง เปน อัน ว่า ห่อถ่อน
หายใจ โลง อกรู้ ตักดับ แล้ว” นี่ คือ ถ้อย คำ ของ มาร วัณ พูด กับ
ไช่ตันใน เวลา เข้า วันหนึ่ง ขณะที่ เขาทั้งสอง นั่งอยู่ บน เก้าอี้ ยาว ตัวเดียว
กัน “ฉันได้ พยายาม ช่วย เหลือ ห่อถ่อน เต็มที่ ห่อถ่อน คง เห็นใจ ของ ฉัน
แล้ว บัดนี้ — บัดนี้ ขอ ร้างวัด จาก ห่อถ่อน บาง อย่าง!”

ไช่ตัน ยิ้ม อย่าง หวาน และ เคา ร้างวัด ของ เขา ถูก ต้อง ทันใด นั้น
โตหิด ของ เจ้าห่อถ่อน ก็ฉีกกระจาย ออกไป ตลอดทั่ว ใบหน้า ของเจ้าห่อถ่อน
จน แดเห็น เปน สาย ห่อถ่อน แข็งใจ เอน ตัวไป ซิด เขา พดาง กระซิบ บอก
ว่า “เธอไม่ ต้อง พูด ต่อ ก็ได้ มาร วัณ อัน ร้างวัด ที่ เธอ จะ ขอนั้น
ดิฉัน รู้แล้ว และ ดิฉัน ยินยอม ให้ เธอ ตาม ปรารถนา”

พอ ขาดคำ เจ้าห่อถ่อน ก็รู้ ตัก ว่า มี มือ มา กอดรัด เชอ ของ เจ้าห่อถ่อน
ไว้ อย่าง แน่นหนา!

รวมเพลง ล่องขุม

โดย ท. สุทธิเสมอ

ถ้าจะพูดถึง การ หมอ ตู หมอ น้ำมนตร์ และ หมอ ยา แด้ว
ใน แถบ บางจาก จด ตั้งแต่ ปากคลอง บางจาก ตลอด ลำคลอง กระทั่ง ถึง
ปลาย คลอง ต้อง นับว่า พ่อ หมอ เถิง แก อยู่ ใน จำพวก ที่เรียกว่า เยี่ยม
ได้ คนหนึ่ง ซึ่ง ไม่มี ใคร ก่อ ปฏิเศธ เหย นับ ประดา อะไร แม้ แต่
อ้าย ตูบ มัน ก็ ยัง รู้ จัก แก ดี โดย เหตุ ที่ มัน เห็น พ่อ หมอ เถิง เดิน ผ่าน
ไป มา ทาง นั้น มัน ต้อง ทัก เสมอ ๆ “คือ มัน เหา” บางคราว อ้าย ตูบ
ถึง กับ เข้า ทำ สงคราม กับ พ่อ หมอ เถิง จะ เห็น ได้ จาก ผ้า นุ่ง ที่ พ่อ
หมอ เถิง แก นุ่ง ถึง กับ ขาด กระรุ่ง กระวัง ก็ เคย แด้ว บางคราว

วันหนึ่ง ทิด เปรม ซึ่ง คง บ้าน เรือน อยู่ ใน แถบ นั้น ถ้า จะ ประมาณ
ดู ก็ ไม่ ดู ไกล กัน นึก กับ บ้าน พ่อ หมอ เถิง ราว ๆ ๘ เส้น เศษ ๆ ทิด เปรม
ได้ วิ่ง กระหืด กระหอบ มา ที่ บ้าน หมอ เถิง ครั้น ถึง หน้า บ้าน ได้ เรือน
ทิด เปรม ก็ ตะโกน ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า

“แม่ เมา-แม่ เมา พ่อ หมอ อยู่ ไหม ?”

แม่เฒ่า เมีย พ่อ หมอ เก่ง เวदानน แก่ กำลัง นั่ง ยัด กระบี่ ได้ ให้อยู่
 ครนได้ ยืน เคียง ใคร มา เรียก สามี แก่ ตั้ง นน แก่ จึง เข้ม หน้า ออก
 มา ดู ทาง หน้าต่าง ครน แก่ เห็น ว่า เป็น พักติ เปรม แล้ว แก่ จึง ตอบ
 ไป ว่า

“อยู่ จ้า พักติ มี ชู้ อะไร เชิญ ชน มา กิน หมด บน เดือน
 ก่อน ชี้”

พักติ เปรม “ซึ่ง เกิด ยะ นั้น มี ชู้ ะไร จะ เชิญ พ่อ หมอ ไป ที่
 บ้าน นั้น หน่อย”

แม่เฒ่า “เชิญ พักติ นั่ง เต้น ก่อน ชี้ นั้น จะ ไป ตาม เขา มา ให้อ

ใน ไม่ ช้า พ่อ หมอ เก่ง ก็ เดิน ชน บน ไต เรือน มา

หมอ เก่ง “นึก ว่า ใคร ที่ ไหน ต่า แหม—ไม่ได้ พบ กัน นาน เทียว
 ดี บาย ดี หัด พ่อ เปม”

พักติ เปรม “สบาย เดี๋ย อะไร พ่อ หมอ นั้น นะ ตั้งแต่ เดือน ๘
 ๘ ชน มา ท เดียว กระทั่ง ถึง เดือน อ้าย บ น ถ้า จะ นับ ก็ ราว ๆ ๖ เดือน
 เศษ ๆ ช่าง ซวย จริง ๆ จะ หา ความ สบาย ตัก นิด เดียว ก็ ไม่มี คือ
 เกิด ถ้อย ร้อย ความ กับ แม่ ยาย นั้น พ่อ หมอ คง รู้ เรื่อง ดี คือ แม่
 ของ แม่ ปาน เมีย นั้น ใจ ทะ และ เมื่อ ไร ๆ นี้ ก็ เกิด ความ ชน อีก เรื่อง
 หนึ่ง คือ เจ้า จ๋อง ถูก ซาย ของ นั้น มัน ไป ทะเลาะ กับ เจ้า ชู้ ถูก ซาย
 อ้าย หมอ จุ่น บ้าน ช่าง คตาด ปลาย คตอง ด้วย เรื่อง เด็ก น้อย ไม่
 สดัก สำคัญ อะไร นัก เรื่อง มัน ก็ แล้ว กัน ไป แล้ว ต่อ มา เจ้า จ๋อง
 ถูก ซาย นั้น มัน จะ คิด แค้น อย่างไร ชน มา ไม่ ทราบ มัน พา เพื่อน ของ

มัน หตาย คนไป รือ ถอน ชั่ว ของ หมอ จัน หัก พัง ทราย ดง หมด ใน
ไม่ ข้า เขาก็ เกิด พอง ชน ถึง กับ ชน โรง ชน ศาด กันใหญ่ โต ผด ที่ สุด
ฉัน ก็ ถูก ศาด ปรับ มัน เป็น อย่างนี้ แหะ พ่อ หมอ จะ ว่า ฉัน ด้ บาย
อย่าง ไร ได้ ”

หมอ เถิง “ จ้า-จ้า เถิง เถิด ฉัน ก็ ทราย อยู่ บ้าง เหมือน กัน
ว่า แต่ อย่างนี้ เอะ ที่ พ่อ เปม มา หา ฉัน พ่อ เปม มี ชู้ อะ ไต ”

ทิด เปรม “ เป้า จ้า ฉัน มานี้ หมาย จะ เชิญ พ่อ หมอ ไป ขับ ผี
ด้ ก่น้อย ”

พ่อ หมอ เถิง คดิ่ง ทำ หน้า ตา คดิ่ง ชอบ กด แล้ว แก ก็ กด บ
ทำ ใจ ด้ ผัน ทำ หน้า ปกติ ตาม เดิม

หมอ เถิง “ ผี แอะ ไต กัน ที่ ไหน พ่อ เปม ”

ทิด เปรม “ คื่อ เรือง มัน เป็น อย่างนี้ ผี มัน เข้า ถึง เมีย ฉัน
มัน ต่ำ ว่า ฉัน ต่าง ๆ จะ เอา อ้าย โนน ห้าม อ้าย นี้ พัง ของ มัน ไม่
ได้ ศัพท์ มัน อย่างนี้ แหะ นา พ่อ หมอ ฉัน จึง ด้ รับ ร้อน มา ตาม
พ่อ หมอ ไป ช่วย แก ไข ส่วน เรือง เงิน ทอง พ่อ หมอ อย่าง กดว ฉัน
จะ ด้ มณาคูณ ให้ ถึง ขนาด เทียว ”

“ พ่อ หมอ เถิง เมื่อ แก ด้ ยิน คำ ว่า เงิน ๆ ทอง ๆ เข้า แล้ว ตอน นี้
เด้น เอา พ่อ หมอ เถิง ใจ คด ไม่ ไคร จะ ด้ บาย เดย เพราะ แก ออก จะ เป็น
คน มัก ด้ อยู่ ครัน ๆ ฉัน นี้ แก จึง แฉ้ง ใจ พุด ออก ไป ว่า

“ ด้ ช้ พ่อ เปม กะ อี้ เถิง เถิด ก่น้อย เท้า น จะ เป็น อะ ไต ไป ”

เมื่อ คน ทั้งสอง ตกตลง กัน เป็น ที่ เรียบร้อย แล้ว ก็ พา กัน เดิน ทาง มุ่งตรงไปยังบ้านทิดเปรม ครั้น มาถึง ทิดเปรม จึงพากันขึ้นไป บนเรือน

หมอ เก้ง “ไหน พ่อเปรม คน ไช้อยู่ที่ ไหน ?”

ทิดเปรม “อยู่ใน ห้อง แ่น พ่อ หมอ เมื่อ นั้น จะไป ตาม พ่อหมอ นั้นได้ ไ้ ฤๅญแจ เอาไว้ เพราะ นั้น กตัว มั่น จะ ออก มา อาตวาด แน่ ! ได้ ยิน ใหม่ ต่ำ เตี้ยง มัน ต่ำ นั้น ขรม เทียว”

หมอ เก้ง “อย่า อังไป ! ประเดี้ยว มัน จะ พัง ประคุด ออกมา เล่น งาน นั้น เข้า ด้วย แต่ เตี้ยง ที่ ต่ำ ตู เหมือน มัน ต่ำ พ่อเปรม คนเดียว ไม่ ไ้ หึด หือ เห็น จะ ไม่ เกี้ยว ถึง นั้น นะ พ่อเปรม”

ทิดเปรม “อะไรได้ มัน ต่ำ นั้น ตั้งแต่ เมื่อ คั้น นี้ แล้ว เขิญ พ่อ หมอ เข้าไป เร็ว ๆ หน่อย ได้ ให้ มัน ออกไป เตี้ย ที่ เกิด มัน จะ ได้ เด็ก ต่ำ นั้น”

ตอน นั้น ทำเอา พ่อ หมอ เก้ง กัดฟัน ไม่ เข้า คาย ไม่ ออก นัง ดัง เด ใจ อยู่ ตัก ๓๐ นาที แก่ จึง แข็ง ใจ เอ้ย ขึ้น มา ว่า

“ถ้า อย่างนั้น ก็ เอา ลูก ประแจ มา ไข ห้อง เข้า ช้ นั้น จะ ทำ น้ำมนต์ เตี้ยง นั้น เอา ขึ้น ตก กับ เทียน มา ให้ พอม แต่ ต้อง ดัฎฎา กัน เตี้ย ก่อน นา พ่อ เปรม ต้อง เข้า ไป กับ นั้น ด้วย เมื่อ นั้น จะ ต้อง การ อะไ ร จะ ได้ เตี้ยง ได้ ทน ท่วง ที่ ถ้า ไม่ อย่าง นั้น จะ เตี้ย การ ของ นั้น ไป”

ทิดเปรม “ได้ ช้ พ่อ หมอ จะ เป็น อะไร ไป”

“ทันใด นั้น พ่อ หมอ เก้ง แก ก็ เดิน นำ หน้า ทิด เปรม เดิน ตาม หัดัง พอ ถึง ประตู ห้อง พ่อหมอ เก้ง ก็ ทำ ทำ จะ ไ้ ฤๅญแจ ระหว่าง ที่ แก ตั้ง ทำ

จะไขกุญแจ มือของแกทั้งต้องดันประตูคนที่เป่าใช้ดันนิบาต
เมื่อแกไขกุญแจออกแล้ว แกก็ยังไม่ไวใจ เหลียวหลังมาดู
ทิตเปรมว่าจะตามมาด้วยหรือไม่ ส่วนทิตเปรมพอเห็นได้ท่าที่ผิดก็
หลังพ้อหมอเงิ่งให้เข้าไปเสียในห้อง และวางขันน้ำกับเทียนลงให้
แล้ว ทิตเปรมก็ตั้งบานประตูปิดเสียตามเดิม แล้วได้กุญแจซึ่ง
พ้อหมอเงิ่งเสีย ปลดปล่อยให้พ้อหมอเงิ่งอยู่ในนั้นกับแม่ปานผู้ซึ่ง
ถูกผู้เข้า แล้วทิตเปรมก็รีบลงบันไดเรือนไป

ตอนนี้ถ้าจะให้ช่างวาดรูปอย่างฝีมือเอกมาวาดรูปท่าทาง
กิริยาของพ้อหมอเงิ่งให้เหมือนแล้ว เชื่อว่าช่างคงไม่รับรองวาด
ให้เหมือนได้

ผลที่สุดพ้อหมอเงิ่งก็จำใจหยิบเอาเทียนมาจุดติดเข้าที่ขอบขัน
แล้วแกก็นั่งขัดสมาธิ พนมมือบ้นพมพำไป ตามเรื่องที่เขาได้เรียนรู
มา ระหว่างที่แกบ้นพมพำอยู่นั้น เสียงแม่ปานแกล้งเมียของ
พ้อพ้อหมอเงิ่งเสียงขมขมเถน ถึงกับพ้อหมอเงิ่งต้องคาถาไม่
รู้จำบทไหนถึงบทไหน

ครั้นพ้อหมอเงิ่งก็เห็นว่าไม่เป็นการ ถ้าขึ้นรำไรอยู่
ในห้องหัวแกอาจจะแตกก็เป็นได้ เมื่อแกคิดตกลงใจเช่นนั้นแล้ว
แกจึงลุกขึ้นทำท่าขยับจะออกจากห้อง ทันใดนั้นแม่ปานวิ่งเข้า
มากราบลงตรงหน้าพ้อหมอเงิ่งแล้วพูดเสียงแผ่วๆว่า

“พ้อหมอโปรดช่วยฉันด้วยเจ้า”

ตอนนี้ท่าเธอพ้อหมอเงิ่งโถ้งหัวใจไป ถนัด

หมอละ "แม่ปานจะให้ฉันช่วยอย่างไร"

แม่ปาน "เรื่องมันเป็นอย่างนี้ จำพ่อหมอ คือ พิศาลเปรม
ผัวฉันไปได้กับลูกสาวแม่ค้าชื่ออ้นนางตุ๋นง่า พ่อหมอ ฉันจึงได้
แก๊ง ทำผ้าเพื่อจะให้พิศาลเด็กกับอ้นนางตุ๋นนางเอง"

หมอละ "อ้อรวีแล้ว อ้นนางตุ๋นลูกสาวพ่อค้าผัวแม่ค้าหน้าซื่อ"

แม่ปาน "จำ-จำ นั้นแหละ"

หมอละ "พูดข้อ กะอ้อเองเท่านั้น แต่ถ้าฉันช่วยให้พ่อเปรม
เด็กกับอ้นนางตุ๋นได้แล้ว แม่ปานจะตอบแทนฉันเท่าไร"

แม่ปาน "เอาเถอะพ่อหมอ ฉันคิดว่าจะให้พ่อหมอ สัก
๑๐ ตำดั่งเป็นยังไร พ่อหมอ"

หมอละ "ดีแล้วที่แม่ปานจะให้ฉัน ๑๐ ตำดั่ง ฉันก็เห็นสมควร
ฉันจะไม่กะโกงราคาอีกนะ แต่ที่ว่าต้องล่าเห็ดสดลงไปจริงๆ ฉัน
ต้องนับแม่ปานอีก ๑๐ บาทนะ"

แม่ปาน "แล้วกันพ่อหมอ ทำไมพูดอย่างนั้นเล่า ก็พ่อหมอ
บอกว่าจะไม่กะโกงราคาทำไม จะปรับฉันอีก ๑๐ บาทเล่า ค่าอะไร
กัน หือพ่อหมอ"

หมอละ "ดีแล้วดี แม่ปาน นับเมื่อตอนแม่ปานทำผ้าเข้า
แม่ปานค่าเมียของพ่อฉันเลย นับไป ๕ ไร่ ยังไงจะยอมตกตงใหม่
รวมเป็นเงิน ๕๐ บาท ถ้วนๆ"

แม่ปาน "จำ ฉันยอมตกตง"

หมอ เก้ง “ถ้า ยอม ก็ ดี เปน ชู้ เละ ของ ฉันท เอง แม่ ปาน เกี่ยม
นับ เงิน ไว้ ให้ ฉันท เละละ ดิบ ต้อง คำ ดั่ง กระ ต้อง มาท นา แม่ ปาน ”

ระหว่ง พ้อ หมอ เก้ง พุด กับ แม่ ปาน พ้อ ชาด เลี้ยง ดั่ง ก็ พ้อ ดัก ทิด เปรม
ย่อง เข้า มา ถึง หน้า ห้อย โดย ความ ประสงค์ ของ ทิด เปรม อยาก จะ ทราบ
ว่า พ้อ หมอ เก้ง แก ขับ ด้ ออก จาก ร้าง แม่ ปาน แล้ว หรือ ยัง เมื่อ ไม่ ได้
ยิน เลี้ยง แม่ ปาน คำ ทิด เปรม จึง ตะ โทณ ถาม เข้า ไป

ทิด เปรม “ เปน อย่างไร บ้าง พ้อ หมอ ? ”

หมอ เก้ง “ ไช ประแจ แล้ว ด้ ออก แล้ว ”

“ ทิด เปรม เมื่อ ได้ ยิน พ้อ หมอ เก้ง ตอบ ออก มา ดังนี้ โดย ความ
ดีใจ รับ ตะ ดั ตะ ดาน ไช กุญแจ เปิด ประตู ให้ ทันท พ้อ บาน ประตู แยม
ออก พ้อ หมอ เก้ง กับ แม่ ปาน ก็ พา กัน ออก มา นั่ง ที่ นอก ซาน รวม ๓ คน
ทั้ง ทิด เปรม ด้วย ทิด เปรม จึง เอ่ย ขึ้น ว่า

ทิด เปรม “ แหม-พ้อ หมอ เก้ง มาก เก้ง ยิ่ง กว่า เทวดา เทยว
ให้ ฉันท คาย ไช ด้ ไม่ ได้ แก ดั่ง ยอ เอย ”

หมอ เก้ง “ จิง ๆ นา พ้อ เปม พุด ถึง การ ขับ ด้ ขับ ต่าง แล้ว
ตะ ก็ ฉันท ไม่ อวด ตัว อย่า ว่า แต่ ด้ บู้ ยา คา ทวด พัน ยัง ด้ ให้ ด้
ยัง กว่า นั ดั่ง กระ บุง ฉันท ยัง เคย ขับ ออก เสี้ย นับ ไม่ ถ้วน เอย พ้อ เปม ”

ทิด เปรม “ ด้ อะไร แนะ พ้อ หมอ ฉันท อยาก วั จิง ๆ ”

หมอ เก้ง “ ด้ อะไร เสี้ย อีก คำ ด้ ต่าง บู้ ของ แม่ ปาน นา ชู้
ชู้ กำนัน โพง ไร คำ ฉันท ใช้ มัด หมอ กัด กา หมอ ม ถาม เนอ ฟ้าม เสี้ย
ตะ เขียด แล้ว คือ แก เปน ห่วง พ้อ เปม แก ดัก พ้อ เปม แก กั

ต่อไป ฝ่าย นำ พ่อ เปม จะ ต้ม จม ลง พา หลาน ของ แก ออก ยาก แก จึงมา
 เข้า ถึง แม่ ปาน หลาน ของ แก บอก เหตุ ฉาย ให้ อย่าง นี้ ก็ เพราะ แก
 ทั้ง ห่วง ทั้ง ตก พ่อ เปม มาก ที่ เดียว ถ้า พ่อ เปม ไม่ เชื่อ แก คง น ฉน
 ต้อง ลง ฟาม เห็น ด้วย ว่า พ่อ เปม จะ ต้อง ถึง กระ เปน ขอ ทาน เพราะ ฉน
 เคย เห็น มา มาก ”

ทิด เปรม “ ประเดี๋ยว ก่อน พ่อ หมอ ค้น ฉาย ปราย เหตุ เปน
 อย่างไร กัน ฉน ไม่ ทราบ เรื่อง เดย ถ้า ฉน ได้ ทำ ผิด อะไร ไว้ พ่อ หมอ
 โปรด บอก ให้ ฉน ทราบ บ้าง ฉน จะ ได้ ประพฤติ ตาม คำ ของ บู่ โปตั้ง
 แก ทุก สิ่ง ทุก อย่าง ”

หมอ เกิง “ ยิ่ง งั้น—ยิ่ง งั้น ถึง จะ นับ ว่า พ่อ เปม เปน คน ตู จัก
 ผิด ชอบ คอย พัง ชี พ่อ เปม พ่อ เปม ได้ นาง ตู ถูก สาว นาง คุ่ม เมีย
 พ่อ ค่อม มา เปน เมีย จิง ใหม ถ้า ”

ทิด เปรม “ จิง จำ พ่อ หมอ ”

หมอ เกิง “ อ้าว นั้น แหะ คอ คว เถื่อน ยด อย่าง ฉกรรจ ทั่วย มั่น
 จะ พา ให้ พ่อ เปม ถึง กระ ชิบหาย ต้ม จม ก็ เพราะ อี คน นี้ แหะ พ่อ เปม จำ
 ได้ ใหม ถ้า ที่ พ่อ เปม เกล้า ให้ ฉน พัง เอง ว่า พ่อ เปม มี แค่ เลื่อง ถอน ใจ
 คือ เกิด ถ้อย ถ้อย ฟาม นี้ แหะ ไม่ ใช่อื่น ไก เดย ซวย เพราะ อี นาง นี้ เอง
 ตั้งแต่ วัน นั้น ต่อไป ถ้า พ่อ เปม เด็ก กระ อี นาง คน นี้ ได้ พ่อ เปม จะ ทำ มา
 คำ ชน ใหญ่ โต ยัง ไง พ่อ เปม จะ เด็ก ได้ ใหม ? ”

ทิด เปรม “ ถ้า จะ จิง ของ บู่ โปตั้ง แก พ่อ หมอ ตั้งแต่ ฉน ไป
 ได้ กับ อี นาง คน นี้ เข้า เงิน ที่ ฉน แพ้ ความ ไป แล้ว ถ้า จะ คง คง ไม่

น้อย กว่า ๗ - ๘ ด้วย ตะไถ โอ! ไม่ใช่, ๗ - ๘ ทนาค ดอก เอา เกอระ
ฉัน จะลำบาก ให้กับ พ่อ หมอ ก็ ได้ ฉัน จะไม่ ไป เหยียบ บ้าน มัน เปน
อันตราย เกิด เปน คน โคร จะไม่ กัด หนีหาย ”

หมอ เกิง “ ดี แล้ว พ่อ เปม จิต เอา เปน ตก ลง กัน ถ้ายัง นั้น
ฉัน จะ ต้อง ตา ที่ ตะ ”

ทิด เปรม “ ประเดี๋ยว ก่อน พ่อ หมอ แม่ ปาน ไป หยิบ เงิน มา ให้
พ่อ หมอ ๕ คำ ตั้ง ”

แม่ ปาน “ นี่ จำ พ่อ หมอ ไป ปรด รับ เงิน ไว้ ด้วย ”

หมอ เกิง กระซิบ “ จำ... จำ ของ พ่อ เปม นะ ๑ ชุม และ
ของ แม่ ปาน อีก ๑ ชุม รวม เปน ๒ ชุม เสีย ก็ แล้ว กัน ”

แม่ ปาน กระซิบ “ จำ ๗๐ บาท ด้วย กัน ถู ไหม พ่อ หมอ ”

หมอ เกิง “ จำ - จำ - จำ - ถู - ถู ฉัน ตา ก่อน ตะ จำ ขอ ให้
อยู่ เย็น เปน สุข เกิด แม่ ทูน หัก ”

แต่ นั้น มา ทิด เปรม กับ แม่ ปาน ก็ อยู่ กัน ด้วย กัน โดย ความ ผาสุก
และ ภาย ใน ไม่ ก็ ปี ก็ เกิด บุตร ด้วย กัน นับ ทั้ง ชาย และ หญิง รวม ทั้ง
เจ้า จ้อง ด้วย ครั้ง โหด พอด.

ดอกบัว

(โคลง ฉันท์ วรรคมาลี)

๑	ข้าประทุมขามข่มหน้า	ในสระ	สวนแฮ
	แด่สัตว์ด้วยชวน	ชอบแท้	
	ยิ่งพิศยิ่งพามนะ	คั่นใคร	ชมหา
	จงจักเด็ดไว้แม่	ควัยาม	ฯ
๑	ดูใบ บงตลอดก้าน	เร็ววกทม	
	เขี้ยวสัตว์ดังสัตว์ตาม	ตะแค้น	
	ดูดอกดูประทุม	หัดพิ่ม	งามเอย
	หากเมื่อกลับนั้นแย้ม	กลั่นมี	ฯ
๑	ดอกเมื่อตมแต่งตั้ง	ตรวดา	
	กอดตั้งกันหา	วันฉนั้น	
	สวนสัตว์งามพา	พิศเนตร	เย็นหอ
	กลับสัตว์ขับซ่อนขึ้น	เชิดงาม	ฯ
๑	ลมโบยโบกพัดต้อง	เรณู	นั้นฤ
	หอมวันอารมณ์ขาม	สุขไว้	
	ประทุมเอยชวนดู	จิตต์ขึ้น	จริงฮา
	ใครก็อยากได้เจ้า	กลั่นหอม	ฯ
๑	แต่ถิ่นอุบัตินั้น	น้ำเกลี้ยด	นักแด
	เปนเบือกตมในยอม	เกิดได้	
	อันคมหากเดินเฉียด	ใครชอบ	บ้างหา
	ถูกเประอะแฉะแล้วให้	กลั่นเหม็น	ฯ

๑ กระนั้น บัวบ ห่อนได้

คง แต่งามให้เห็น
ถิ่น เกิดไป ระเวง
อัน จัก ชั่ว ชั่ว แท้

นึก แสง

ถนัด แท้
เพียง ดัก น้อย เถย
ช่าง มัน ๗

๑ อุปมา บัวบ ออกไว้

ก็ อาจ เปรียบ ชน อัน
สามารถ ปราศรัย เปรื่อง ใน
หาก พ่อ แม่ นน ผู้

ฉันใด

มาก รุ
ปวง กิจ กอปร แะ
ยาก จน ๗

๑ ฉะนั้น เหตุจะ นึก น้อย

แท้ ก็ ควร ผดุง ผล
อัน เหล่า ตระกูล ใคร
เพรง พาดณา ดำรง ให้

ใจ โย พ่อ เอย

เพิ่ม ไว้
สูง คำ นน ฤ
สฤษฏี เอง ๗

๑ หากเรา เผ่า ไม้ เกอ

ปอง ไม่ หย่อน ยำ เกรง
หมั่น แดง แต่ ดัง ศรี
ผล ที่ ทำ ต้อง คำน

การ ดี เนื่อง นา

เกยจ คร้าน
สุข สวัสดิ์
ตอบ ด้นอง ๗

๑ เชิด ความงาม เต็ม ให้

ดบ เหตุ มี เจตน์ ปอง
มี นึก ว่า เรา เปน
เปรียบ ดอก บัว แดง ใช้

ชน เห็น

อยาก ได้
บัณฑิ คำ สกุด เถย
ผิด ฤ ๗.

ขุน จง จิต นิ สติ ย.

ตำนาน ประติทิน

อารัมภกถา

ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือ ประติทิน และแบบ คำนวณ ซึ่งนายร้อยเอก
สด เจนภูมิศาสตร์* ได้รวบรวม และเรียบเรียง พิมพ์ขึ้นแจกในคราว
งาน ปดง ศพ มารดา เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๖๒ เป็นการ ประ
ติการ ส่นอง คุณ มารดา ผู้บังเกิดเกล้า อันเป็นกุศตบุญยวาทะ^๕ เนื่อง
ด้วย บพพะเขตต์^๕ พัดทาน อุทิศ ส่วนกุศตให้แก่ มารดา ผู้ดวง ดับ ไป ยัง
ปรโลก นั้น ตลอดจนได้ โดยที่ ข้าพเจ้าได้รับ แจก หนังสือ^๕ ในงาน
นั้น ด้วย ทำให้เกิด ฝักใฝ่^๕ วุฒิ^๕ ชอบใจ ท่านเจ้าภาพใน การที่ได้ คิด
พิมพ์ หนังสือ เรื่อง น ชน^๕ เหมาะกับ สัมมัย นิยม อย่างยิ่ง ทั้ง เป็น หนังสือ
ที่ แดง ดั นั บ^๕ เข้าใน ประเภท โบราณ คดี ควร เป็น หนังสือ ชื่น เอก
ได้เรื่อง^๕ หนึ่ง

หนังสือ เด่ม^๕ นี้ ท่านเจ้าของได้จัดแบ่ง ออกเป็น ๓ ภาค ภาค
ที่ ๑ ว่าด้วย “วิฆู^๕ โท โทโก” โทโก คือ หมู สัตว์ มีอาการ หมุน
เวียน หรือจะ แปล ความว่า สัตว์ โทโก หรือ วัตถุ^๕ ที่ ปวง อันบังเกิด
มี^๕ ชนใน โลก ย่อม หมุน เวียน เปดิ^๕ ย่น สภาพ วน วาย ตาย เกิด อยู่ ใน วิฆู^๕
สังสาร^๕ ไม่มี ที่ สิ้น สุด เป็น อนิจจัง ไม่เที่ยง ดัง^๕ นก ไม่ ผิด^๕ นี้ เป็น
สภาวะธรรม แห่ง สภาวะ (คือ ธรรม ดัง เวช) นับ^๕ เข้า ใน ประเภท คดี
ธรรม แต่เมื่อ จะ หมุน เข้า หา ทาง คดี โทโก แล้ว ก็ ดำเนิน ไป ได้ โดย

* เวลานั้นได้รับ พระราชทานบรรดาศักดิ์ เป็น หลวงพสุธาวิภาค

สันนิท ก่่าว คือ ทำให้คณะ นัก วิทยาศาสตร์ คิด คำนวณ ยึด เอา ดวง
พิภพ คือ โลกอัน หมุนเวียน เปลี่ยน สภาพทำให้เกิดเป็น กตาง วัน และกตาง
คืน ซน เนื่อง ด้วย าศรัย ดวง อาทิตย ดวง จันทร์ และ ดวง ดาว ต่าง ๆ
เป็น ที่ สังเกต จึง เกิด มี กฎเกณฑ์ เกี่ยว พันซ์ ใน ทาง วิชา ดาราศาสตร์
และ โหรา ศาสตร์ ซน ที่ แท้ ก็ รวม เข้า อยู่ ใน ประเภท วิชา ภูมิศาสตร์
ของ โลก นั้น เอง ฉะนี้ แหะ ท่าน เจ้า ของ หนังสือ นี้ จึง ได้ ยก เอา คำ
“ วฏฏะโก โตโก ” ซน จว หน้า เป็น ประธาน ไว้ ใน ภาค ๑ เพื่อให้ ทราบ
มูล เหตุ ดับ ดาว รว เรื่อง สันนิ เข้า กับ ตำนาน ประติทิน อัน เป็น ภาค ๒ และ
ดืบ เนื่อง ต่อ ไป จน ถึง ภาค ๓ ซึ่ง ทำ คา ตารางวาง ลง ไว้ เป็น ตำรา แบบ คั่น
วัน ตาม ทาง จันทร์ คติ และ สุริย คติ กาด สอบ เวลา ได้ ทั้ง อดีต อนาคต
ไม่น้อย กว่า ร้อย ปี ซึ่ง เป็น แบบ ของ ท่าน นาย พันตรี หม่อม เจ้า
วงศ์ นรชร ทรง คิด ซน ไว้ นั้น ด้วย

ตาม ที่ ได้ ยก เหตุ ผล มาก ถ่า ไว้ นี้ ทำให้ ข้าพเจ้า เกิด ตั้งใจ
อ่าน หนังสือ นี้ หดาย เทียว เห็น ว่า ใน ตอน ภาค ๒ นั้น ได้ มีการ อธิบาย
เกี่ยว เนื่อง ด้วย การ คำนวณ เวลา เพื่อให้ ทราบ ความ เป็น ไป ของ ฤ
กาด ได้ คง เป็น ประติทิน ซน ไว้ นั้น เป็น หลัก อัน สำคัญ ควร เป็น ประ
ทัญฐาน ใน ทาง วิทยาศาสตร์ เป็น อย่าง ดี เพราะ ได้ อ้าง เหตุ ถึง บุรพชน
ใน ประเทศ ที่ เจริญ มาก่อน ท่าน ได้ วาง กฎเกณฑ์ และ แบบ วิธี คำนวณ
ประติทิน ลง ไว้ เพื่อ ได้ ใช้ ดู เวลา กัน มา ช้านาน แล้ว และ ทั้ง ได้ มี ท่าน
นักปราชญ์ ผู้ ชำนาญ ใน ทาง วิทยาศาสตร์ คิด แก่ ไข เปลี่ยน แปลง แบบ

วิธีตั้ง ประติทินให้ถูกต้อง ตาม อุดมนิยม ต่อ ๆ กันมา หาดยชั่วบุคคล นับ
เวลาได้ หาดย ร้อย หาดย พัน ปี มา แล้ว

ข้าพเจ้า เป็นผู้ใฝ่ใจในเรื่อง ชนิดนี้ อยู่มาก จึง เห็น ว่า การ ที่
ท่าน เจ้าภาพ ได้ จัดการ พิมพ์ หนังสือ นั้น และได้ แจก กระจาย แด่ ผู้
ที่ ไม่ ประชุม ในการ ปดง ศพ มารดา ที่ ถึง แก่ กรรม อัน เป็น กุศล
สาธารณะ ประโยชน์ นั้น ยัง ไม่ ผู้ จะ แพร่ หาดย ทั่ว ไป ถึง บุคคล อื่น ๆ
ซึ่ง ใฝ่ใจ อยาก จะ ทราบ เรื่อง เช่น นี้ อยู่ อีก เป็น จำนวน มาก ข้าพเจ้า
ใคร่ จะ ให้ หนังสือ นั้น แพร่ หาดย ต่อ ๆ ไป อีก จึง ได้ เตือน คัด ตัด ตอน
แต่ กระจาย ภาค ๒ ของ หนังสือ เล่ม นั้น ซึ่ง ก่อ ถึง การ ตั้ง ประติทิน
อัน เป็น ข้อ ใหญ่ ใจ ความ สำคัญ เข้า อยู่ ใน ประเภท โบราณ คัด ด้วย ทั้ง
พอ เหมาะ แก่ ผู้ ที่ จะ อ่าน จะ จำ ได้ ง่าย ไม่ ยืด ยาว เกิน ควร ไป นัก
เพราะ ฉะนั้น จึง ได้ ตั้ง ใจ คัด เรื่อง นี้ และ ตรวจ แก่ ไข ถ้อย คำ
วาง เป็น เชิง อรรถ (ฟุ่ โน้ต) ลง ไว้ บาง แห่ง เพื่อให้ ข้อ ความ ชัด เจน
ยิ่ง ขึ้น และได้ ส่ง มา ยัง ท่าน บรรณาธิการ ขอ ได้ โปรด นำ ลง ใน หนังสือ
ศัพท์ ไทย ใน เมื่อ มี โอกาส อัน สมควร เพื่อ เป็น สาธารณะ ประโยชน์
แก่ สมาชิก และ ผู้ ที่ สนใจ ใน เรื่อง เช่น นี้ จะได้ อนุโมทนา ใน กุศล บุญ ยะ
ราศ์ แห่ง ทานะ บริจาค ของ ท่าน เจ้า ภาพ ซึ่ง ได้ นำ เสนอ มา แล้ว โดย
ทั่ว ถึง กัน

หลวง สนิธาน อักษร ศาสตร์

สมาชิก พิเศษ แห่ง คณะ ศัพท์ ไทย

คำนำในเล่ม

สมุด ประติทิน พร้อม ด้วย แบบ คำนวณ เล่ม นี้ ไม่ เป็น สำหรับ ที่
 ชวน อ่าน แต่ เป็น คำรา ที่ ใช้ ได้ เมื่อ ต้อง ประสงค์ ดัง พัดดู บาง
 อย่าง ที่ มี ไว้ ย่อม ใช้ ได้ เป็น ครั้ง คราว ข้าพเจ้า มา ระลึก ถึง ซึ่ง พระ
 คุณ อิน ยี่ ของ ท่าน ผู้ เ็น ตุ กรุณา มา ปดง ศพ มา รดา บังเกิด เกด้า ของ
 ตน ไม่ สามารถ จะ ทำ ประติการ ให้ คู่ควร แก่ พระคุณ เช่น นี้ ได้ แต่
 ครน จัก ไม่ ทำ อย่าง ไร เลย เลย ย่อม รู้ ดี ก เป็น การ จำ เหว่ จำ ต้อง
 ทำ อย่าง ไต อย่าง หนึ่ง ซึ่ง ดำ เริ่จ ด้วย ความ เหนื่อย ยาก ของ ตน ให้
 การ ระลึก ถึง พระคุณ นั้น เป็น ผล ชน ได้ จึง พยายาม ทำ ดัง นั้น ชน เพื่อ
 เป็น เครื่อง ลักการะ แต่ ท่าน ผู้ อน ข้าพเจ้า พึง ลักการ บูชา และ อุทิศ ผล
 แต่ น้า พัก น้า แรง นแต่ มา รดา บังเกิด เกด้า ผู้ ได้ ดอง ดับ ไป แล้ว นั้น

นาย วัลยเอก สัต เจนภูมิ ศาสตร์

วันที่ ๑๗ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๖

ประติทิน

ใน สมัย ตึก คำบรรพ์ เมื่อ มนุษย์ ชาติ ยังไม่ มี ชุระ กังวล อย่างอื่น นอกจาก การ หาเลี้ยงชีพ โดย ฉะเพาะ การ กำหนด นับ วัน เวลา ก็คงไม่ เปน การ สำคัญ อย่างไร นัก ภายหลัง เมื่อ วัจจิก รวบ รวบรวม กันขึ้น เปน หมู่ เปน เหล่า กิจ การ ต่าง ๆ ที่ จะ ต้อง กระทำ ก็ เปน การ จำ เปน ที่ จะ ให้ คิด ต่อ กัน จึง เกิด การ จำ เปน ที่ จะ ต้อง จัด แบ่ง เวลา ออก ให้ เปน ส่วน เพื่อ จะได้ สามารถ นัด เนะ กัน ให้ กระทำ กิจ นั้น ๆ ได้ โดย พร้อม เพรียง

หน่วย ของ การ วัด เวลา ใน เมือง ต้น ที่ พัง มี และ เปน ขึ้น เอง โดย ขรรษชาติ ก็ คือ วัน ตาม สุริยคติ กาล นั้นเอง นับ ตั้งแต่ ดวง อาทิตย์ ขึ้น ไป จนถึง เวลา ที่ จะ กลับ เวียน ขึ้น มา ใหม่ ส่วน ที่ ย่อย ลง ไป กว่า นั้น ใน ขึ้น เดิม ก็ คง อาศรัย การ บอก กำหนด สูง ของ ดวง อาทิตย์ คด ยอด จน กาล ทุก วัน นี้ ก็ คง ยังมี อยู่ บาง บาง แห่ง ที่ อาศรัย กำหนด เวลา ตาม ที่ กล่าว แล้ว ภายหลัง จึง เกิด มี การ แบ่ง ส่วน ของ วัน ออก เปน ชั่วโมง นาที โดย อาศรัย เครื่อง มือ ต่าง ๆ เปน ต้น ว่า อาศรัย เงามแดด, อาศรัย น้ำ, อาศรัย ทราย และ อื่น ๆ เจริญ ขึ้น เปน ลำดับ มา จนถึง สมัย บัจุบัน นี้ อาศรัย เครื่อง กด ไก มี นาฬิกา ใช้ อย่าง อดวก และ พิศดาร งดงาม

ส่วน วัน นั้น เอง ก็ จำ เปน ต้อง รวบ รวบรวม กัน ขึ้น ให้ เปน หมู่ เปน พวก เพื่อให้ เปน หน่วย ของ การ วัด ใหญ่ ขึ้น ไป อีก เกี่ยว ด้วยการ ที่ จะ ต้อง ใช้ กำหนด กาล ดัง หน้า สำหรับ นัด เนะ กัน กระทำ กิจ พืช ใด ๆ

ตาม กาล สัมมัย นิยม หัตถ์ ของ การ ที่ จะ กำหนด เวตา ชนดินได้ คน
 สัมมัยโบราณ ก็ได้ อาศรัย ยึด เอา รูป ของ ดวงจันทร์ ซึ่งมี ลักษณะ เปลี่ยน
 แปลง ได้ รวด เร็ว ทั้ง เห็น ได้ โดย ง่าย ใน ภูมิ ประเทศ ที่ อยู่ ทาง ตอน
 กตาง ๆ ของ ดวง พิภพ ซึ่ง เปน ทำ เต บ่อ เกิด แห่ง วิทยาศาสตร์ ใน ครั้ง
 กระนั้น

เดือน ตาม จันทร คคิจจึงได้ เป็น หน่วย ของ การ วัด เวตา อย่าง ยาว
 มา แต่ กาล ดึก ดำบรรพ์ จน ใน สัมมัย ปัจจุบัน นี้ ก็ ยังมี อยู่ บ้าง เปน บาง
 ประเทศ มี ประเทศไทย เรา เปน ต้น การ กำหนด เวตา ชนเดือนใหม่
 นี้ อาศรัย ตรวจ เอา ด้วย ตา เปตา นับ แต่ วันที่ ดวง จันทร เริ่ม เกิด
 ไป จน ถึง เพ็ญ และ จาก เพ็ญ ไป คับ อีก นั้น สังเกต เห็น ว่า เปน รอบ
 ๒๙ วัน บ้าง ๓๐ วัน บ้าง คง เปน อยู่ ดัง นั้น จึง ได้ ใช้ เปน หัตถ์ ของ
 การ วัด เวตา ตลอดจน มา และ บาง คราว เมื่อ เกิด มี อากาศ มืด มัว มอง
 เห็น ดวง จันทร ไม่ ถนัด เมื่อ นั้น การ กำหนด ชน เดือน ใหม่ ก็ คลาด ไป
 บ้าง ๑ - ๒ วัน เมื่อ ความ ดำบาก เกิด ชน เช่น นั้น จึง พากัน มอบ ภาระ
 ใน เรื่อง การ กำหนด วัน ชน เดือน ใหม่ ให้ แก่ คณะ นักบวช พวก นักบวช
 จึง มี หน้าที่ คอย ตรวจ ตรวจ และ กำหนด วัน ชน เดือน ใหม่ แล้ว ประกาศ
 ให้ มหาชน ทราบ ทักไป

ภายใน รอบ หนึ่ง ๆ ของ ดวง จันทร ที่ เวียน ไป นั้น มี อยู่ ๔ ฐานะ
 ที่ สังเกต ได้ ง่าย คือ เมื่อ เวลา มืด หมด ดวง เมื่อ ชน สว่าง ได้ กิ่ง ดวง
 เมื่อ เพ็ญ และ เมื่อ กดับ มืด ลง อีก จน เหลือ กิ่ง ดวง และ จาก ฐานะ หนึ่ง

ถึง ๕๕ หนึ่ง มีกำหนด อยู่ในราว ๗ วัน ๕๕ หนึ่ง อาจ เป็นเหตุ ที่ทำ ให้เกิด แบ่ง เดือน หนึ่ง ออก เป็น ๔ ภาค ภาค หนึ่ง คือ ๑ สัปดาหะ และ ได้ ใช้ กัน มา จน ตัดออก ทุก วัน ๕๕

จึง สรุป ความ ได้ ว่า ในโบราณ กาล ใช้ วัน ตาม สุริยคติ กาล เป็น หลัก ของ การ กำหนด เวลา แล้ว แบ่ง วัน หนึ่ง ออก เป็น ส่วนย่อย ทั้ง รวบ รวม จำนวน วัน ให้ เป็น สัปดาหะ และ เดือน หนึ่ง ๆ เป็น ลำดับ ไป

ภายหลัง เมื่อ มนุษย์ มีความ เจริญ ชน อีก รู้จัก การ ทำ มาหา ๕๕ เที่ยง ๕๕ ด้วยการ เพาะ ปลูก ต่าง ก็ พากัน รู้ ดี ว่า จำ ต้อง มี การ กำหนด เวลา ๕๕ อย่าง ใหม่ ให้ ถูก ต้อง ตาม กาล ของ ดวง อาทิตย์ มากกว่า ตาม กาล ของ ดวง จันทร์ เพราะ ชีวิต ดี ดี และ พรรณ พฤษชาติ ทั้ง มวล ย่อม มี อาการ เป็น อยู่ ด้วย ต้อง อาศัย ดวง อาทิตย์ เป็น หลัก จึง ตก ลง กัน รวบ รวม จำนวน เดือน ๕๕ หลาย ๆ เดือน ให้ เป็น ปี หนึ่ง คำว่า ปี หนึ่ง ที่ เรา ใช้ กัน อยู่ ณ บัด นี้ บาง ที่ จะ มีความ เข้าใจ ผิด กัน กับ ใน โบราณ สมัย ตาม ที่ กล่าว มา แล้ว ข้าง ต้น ว่า แต่ ก่อน หน่วยงาน ยาว ในการ กำหนด วัตร เวตนา ๕๕ ก็ คือ เดือน ตาม จันทรคติ ๕๕ นั้น ความหมาย ของ ปี ใน ครั้ง กระนั้น อาจ เป็น เดือน นั้น เอง ก็ได้ ดัง นั้น คน ใน สมัย โบราณ จึง มี อายุ นาน นึก นับ ได้ ถึง ๕๐๐ หรือ ๑๐๐๐ ปี ก็มี

แต่ เป็น การ ยากนัก ยากหนา ที่จะ วาง ประติทิน ให้ ตรง ระเบียบ เรียบ ร้อย กัน ได้ เพราะ วัน นับ ตาม สุริยคติ ส่วน เดือน นับ ตาม จันทรคติ แต่ ปี ต้อง เป็น สุริยคติ อีก จึง เป็น การ ยาก เพราะ ความ ยาว ของ หน่วย

ทั้ง ๓ นั้น ไม่เป็นจำนวนที่หารกันได้ลงตัว ก่อนที่จะได้ถึงระเบียบ
ที่ได้จัดการกันมา แล้วอย่างไรนั้น ขอ บอกให้ทราบเสียก่อนว่า
กำหนดของปีหนึ่งที่ใช้กันอยู่เดี๋ยวนี้ และที่นับว่าถูกต้องเป็นจํานวน
๓๖๕.๒๔๒๒ วัน ส่วนเดือนจันทรคติเดือนหนึ่งๆ คิดเฉลี่ยเป็น
๒๙.๕๓๐๖ วัน

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ในสมัยโบราณ บรรพบุรุษ
ของเราได้ตรวจทราบกันแล้วว่า เดือนตามจันทรคติมีกำหนดราว
๒๙ หรือ ๓๐ วัน ฉะนั้นท่านจึงวางเป็นระเบียบให้มีเดือนขาด ๒๙ วัน
๓ เดือน แล้วเป็นเดือนถ้วน ๓๐ วัน ๓ เดือน ดังนี้ สืบกันไปจนกว่า
จะมีอย่างครบเดือน รวมเป็นจำนวนวัน ๓๕๔ วัน ให้นับเป็นปี
หนึ่ง และอีกประการหนึ่งท่าน บรรพบุรุษของเราเข้าใจกันว่า ปี
ตามสุริยคติภาค มีจำนวนวัน ๓๖๕ วันถ้วน จึงเห็นได้ทันทีว่าในปี ๓ นั้น
นับตามทางจันทรคติจะมีวันขาดไป ๑๑ วัน คือถ้าชนต้นปีพร้อม
กัน ปีตามจันทรคติจะสั้นก่อนปีตามสุริยคติ ๑๑ วัน เมื่อเป็น
เช่นนั้นภายหลังเวลาไม่กี่มากนักยัย ท่านก็พากันเห็นความคลาด
เคลื่อนได้ อย่างง่าย คือฤดูภาคที่เป็นอยู่ไม่ลงรอยกันกับ ประติทิน
ทั้งกฎแห่งธรรมชาติเป็นต้นว่า ฤดูผลไม้ ฤดูเกี่ยวข้าว ฯลฯ ต่างก็
พากันเคลื่อนไปหมด คือไม่เป็นการแน่นอนลงได้ว่า เดือนใด เป็น
ฤดูอะไร เพื่อที่จะแก้ความยุ่งยากในข้อเหล่านี้ ปราชญ์ตาม
หลักฐานของพวกชาวตะวันออก อยู่ในราว ๖๐ ปี ก่อนพระพุทธเจ้า

มีท่าน นักปราชญ์ ชื่อ โซโตน ได้คิดจัดวาง ระเบียบ เวลามาใหม่ คือ
ท่านกำหนดว่า ภายหลังทุกๆ ๒ ปี คือในปีที่ ๓ ให้เพิ่มเดือน ถัดเข้า
อีกเดือนหนึ่ง เมื่อเป็นดังนี้ จะเห็นได้ว่า ความยาวของ ๑ ปี เมื่อ
คิดเฉลี่ยแล้วได้ราว ๓๖๕ วัน ซึ่งมีความผิดที่น้อยกว่าเมื่อก่อนไซ
่ชั่วนานมาก

อนึ่ง ความที่ผิดจากความเป็นจริง เพียงมี ๒ วัน ๆ นั้นเอง เมื่อ
เป็นเวลานานเข้าก็ สะสมกัน เข้าเป็นหลายวันได้ จึงเป็นเหตุที่ ทำ
ให้ประติทิน คลาดเคลื่อน กับ ความเป็นจริงไป อีก ประมาณ ๓๐๐ ปี
ภายหลัง พุทธกาล มีนักปราชญ์ ชื่อ มีโตน ได้คิดกำหนดวิธีอย่าง
ใหม่ขึ้น คือให้คิดเป็น รอบ ๓๘ ปี และในรอบหนึ่ง ๆ เมื่อถึง
ปีที่ ๓, ๖, ๙, ๑๒, ๑๕, ๑๗, ๑๙ เหล่านี้ ให้เติมเดือน ถัดเข้า อีก ๑ เดือน
ทุกปี * อนึ่งภายในรอบเหล่านี้ ให้เติมวันเข้า อีกปี ละ ๑ วัน ดัง
ในเดือนขาด * รอบ ๓ ครั้งบ้าง ๔ ครั้งบ้าง ตามวิธีนี้ ในรอบ
หนึ่ง ๆ มีจำนวน วันราว ๖๘๕๐ วัน กระทำให้เดือนหนึ่ง มีวัน ประมาณ
๒๙.๕๓๒ วัน และปีหนึ่ง เป็น ๓๖๕.๒๖๓ วัน ซึ่งใกล้เคียง กับ ความเป็น
จริงมากที่สุด

ตามที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่า เป็นวิธีที่ไทยเรายังใช้กันอยู่
จน คราวเท่าทุกวันนี้ ปีที่ ต้องเพิ่ม เดือน ถัดลง อีกก็ คือ ปี ที่ มี

* ไทยเราใช้เพิ่มเข้า ข้างท้าย เดือน แปร คือ แปร ต้อง แปร เรียกว่า
อธิกมาส

* ไทยเราใช้เพิ่ม ๓ วันลงในเดือนเจ็ดเป็นเดือนถ้วน เรียกว่า อธิกวาร

อริกมาศ และ ปี ที่ ให้ เติม วัน ถึง อีก ๑ วัน ใน เดือน ขาด ก็ คือ บ ทม
 อริกวาร นั้นเอง แต่ มี ผู้ อ้าง ไว้ ใน บาง แห่ง ว่า การวาง ระเบียบ บ
 อริกมาศ และ อริกวาร นั้น มา ก่อน ครึ่ง พุทธกาล ทั้ง นี้ อาจ เปน
 ความ จริง ได้ มาก ที่ สุด เพราะ ความ เจริญ ใน ทาง วิทยา ศาสตร์ ใน ครึ่ง
 กระนั้น รุ่ง เรือง มาก ทาง ทิศ ดัน ออก (คือ อิน เตีย) แต่ เปน ที่
 น่า เสีย ดาย ที่ จะ หา หัก ฐาน แนนอน ให้ เปน ดัก ขั พยาน ใน ขณะ นี้ ยัง ไม่ ได้
 แต่ ถึง แม้ ว่า ระเบียบ การ จะ ได้ วาง ไว้ เรียบ ร้อย แล้ว ถึง เพียง นั้น
 ก็ ดี ก็ ยัง ผิด จาก ความ เปน จริง อยู่ อีก ทั้ง ต้อง ประการ คือ บ
 ตาม สूर्यคติ กาล ก็ ยัง คด ผิด เกิด อน และ เดือน ตาม จันทรคติ ก็ ยัง ผิด
 อยู่ อีก เมื่อ วัน, คืน, เดือน, ปี, ดัง ไป ความ ผิด กัน ระหว่าง
 ประติทิน กับ ความ เปน จริง ก็ ยัง เห็น แค้น ชัด ชน ทุก ที่ มา จน ถึง แผ่นดิน
 พระเจ้า ยุธิสธูต ซัซาร์ (เจ้า แผ่นดิน กรีก) ผิด กัน ถึง ๘๕ วัน ท่าน นัก
 รม ผู้ น ประสงค์ จะ บำ เเพ้ คน ให้ โดก เห็น ว่า เปน ผู้ มี ความ ปรา รักษา
 ที่ จะ บำ รุง ทาง วิทยา ศาสตร์ ให้ รุ่ง เรือง เจริญ ชัน จึง ได้ จัด การ ที่
 จะ ให้ วาง ระเบียบ ประติทิน เดีย ใหม่ ให้ ถูก ต้อง ดั่ง ชัน จึง เรียก ประชุม
 นักปราชญ์ ทาง คาราศาสตร์ มา จาก เมือง อาเดกซานเดรีย ชัน ใน ขณะ นั้น
 เปน ประเทศ ที่ อุดม รุ่ง เรือง ไป ด้วย วิทยา ศาสตร์ และ ให้ ท่าน โซซึ
 ยัน เปน ประธาน ใน ที่ ประชุม ทั้ง น ประมา ณ ปี พ. ศ. ๔๘๕ วิธี ที่ จัด ทำ
 ชัน ครอง น ก็ คือ วัน วัน ที่ ขาด ไป ๘๕ วัน นั้น ให้ ถูก ต้อง ตาม ฤๅ กาล ที่
 เปน จริง กับ ข้อ ลำ คัญ อีก ประการ หนึ่ง ก็ คือ เด็ก ใช้ ปี ตาม จันทร

คติ กาด เดี่ยว ที่เดียว เพราะเห็นว่าเป็น การ ยุ่งยากนัก ให้คงใช้แต่
ตาม ดุริยคติ กาด ดังมีระเบียบ ต่อไปนี้ คือ ท่านกำหนดว่า ปีหนึ่งตาม
ทาง ดุริยคติ มีวัน ๓๖๕.๒๕ วัน ดังนั้น ในปีนั้นจะมี ๓๖๕ วัน ปีที่ ๒
และที่ ๓ ก็เช่นเดียวกัน แต่ ในปีที่ ๔ เศษ ของวัน ที่ทิ้งไว้รวม กัน
เข้าได้ ๑ วันพอดี ฉะนั้น ทุกๆ ปีที่ ๔ ท่านจึงเพิ่ม วัน เกิน ขึ้นอีก ๑
วัน คือ เป็น ปีที่มีอธิกสุรทินเป็น ๓๖๖ วันเป็น ๑ ปี ตามระเบียบ
ที่จัดขึ้นใหม่นี้ คิคำนวณเฉลี่ย ปีหนึ่งยังคงมีเวลายาวไป กว่าที่ถูกจริง
เพียง ๑๓ นาที กับ ๑๔ วินาทีเท่านั้น ส่วนจำนวนเดิม ท่านให้คง ใช้
ตาม เดิม คือ ๑๒ เดือน แต่เป็นเดือน ตาม จันทรคติ มีจำนวน วัน เพียง
๓๕๔ วัน จึงจำ ต้อง เพิ่ม วัน ใน เดือน เหล่านี้ ขึ้นอีก เดือน ละ ๑ วันรวม
๑๑ เดือน จึง มี เดือน ละ ๓๐ วันบ้าง ๓๑ วันบ้าง ยกเสียแต่เดือน
สุดท้าย ของปี ในครั้งนั้น ซึ่งเป็น เดือน กุมภาพันธ์ คง มี ๒๘ วัน ตามวิธี
ใน ครั้งแรกเมื่อ ตั้งขึ้น เดือนนั้นเป็นเดือนมี ๓๑ วัน เดือน ที่ ๒ มี ๓๐ วันดังนี้
ลำดับ กัน ไป จนถึง เดือน สุดท้าย ที่มี ๒๘ หรือ ๓๐ วัน แล้วแต่ปีจะเป็น
อธิกสุรทิน หรือ ไม่ ส่วน เดือนก็ให้ ชื่อ ตามนาม ของพระเจ้า ๓๖๖ ชื่อ
กัน ในครั้ง นั้น บ้าง ตาม ลำดับ ที่ ของ เดือน นั้น เอง บ้าง และมี
เดือน หนึ่ง คือเดือน ยุธา (กรกฎาคม) เป็นชื่อ ที่ แผลง มาจากนาม ยุติสุธ
ของท่าน ผู้ที่ ให้ คิดระเบียบ ประคอง ใหม่ นี้เอง เพื่อเป็น ที่ เชิดชู
เกียรติคุณ ของ ท่าน จึงได้ ให้ นาม นั้น ไว้ แก่เดือน หนึ่ง ซึ่งเป็นเดือน
มีวัน ๓๑ วัน ภายหลัง ท่าน มหาราช เอกุศลคุณ ก็ได้ แยก นาม ของท่าน

เข้าไว้เป็นชื่อเดือนที่ถัดจากเดือนยี่โตออกไป คือ เดือนออกคัสต์ (สิงหาคม) อีกด้วยเหมือนกัน แต่เป็นเดือนที่มีวันเพียง ๓๐ วัน ท่านเกรงว่าจะเป็นการน้อยหน้ายี่โต ชั่วช้าไป จึงประกาศให้ตัดเอาวันมา ๓ วันจากเดือนสุดท้ายที่เคราะห์ร้าย ซึ่งมีเพียง ๒๘ วัน อยู่แต่วันนั้นให้เหลือเพียง ๒๘ วัน แล้วเอามาเพิ่มเข้าในเดือนที่มีนามของท่านให้เป็น ๓๑ วันเท่ากันกับเดือนยี่โต จึงเกิดต้องทำให้วันวันของเดือนอื่นๆตงไปอีก เพื่อมิให้เดือนที่มี ๓๑ วันมาอยู่ติดๆกันถึง ๓ เดือน กระทำให้เกิดความยุ่งยากในการจำว่าเดือนใดมี ๓๐ วัน หรือ ๓๑ วันขึ้นอีก นี่แหละผลของโมหจิตต์ เพราะหิตไทยเราคงชื่อเดือนของเราภายหลัง กาดเหล่านั้ มาก จึงคิดใช้ พยางค์ท้ายของชื่อเดือนให้เป็น คม หรือ ยน เดี่ยว ซึ่งเป็นการสะดวกแก่การสังเกตจำจำนวนวันได้ง่ายที่สุด

ตามที่ได้เปลี่ยนระเบียบประติทินใหม่นี้ รู้สึกมีผลดีขึ้นเป็นอันมาก คือมีความผิดน้อยจากความเป็นจริงทั้งกะกาดดวงหน้าได้นานๆ การคิดคำนวณก็สะดวกไม่ยุ่งยาก เพราะได้เลิกใช้วิธีตามทางจันทรคติ กาดเดียว วิธีที่จะคิดว่าปีใดเป็นอธิกสุรทินก็ง่ายมาก แต่ความผิดที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ในปีหนึ่งมีเพียง ๑๓ นักษัตรกับ ๑๔ วินาทีนั้น ครั้นนานๆเข้าก็พอกันมากจนทุกที่จนภายหลังทำให้รู้สึกว่า ระหว่างประติทินกับความเป็นจริงเกิดความคลาดเคลื่อนขึ้นออกแถว จนถึงปี พ. ศ. ๒๓๒๕ ผิดกันถึงราว ๑๓ วัน ฉะนั้น

ในปี^{นี้}เองท่าน มาดหลวงใหญ่ คือ โป๊ป กรีกอริอุส ที่ ๑๓ จึงประชุม
พวก นักปราชญ์ เพื่อจัดการ วางระเบียบ ประเพณี ใหม่ ให้ ถูก ต้อง ดี
ยัง ชน อีก ต่อ แะ น่นมา จึง ตั้ง ระเบียบและ มีเกณฑ์ เรียบร้อยตลอด
จน ทั่วทุก วัน นี ^{นี้} แม้ยังมี ผิด อยู่ บ้าง ก็ เปน แต่ เพียง เด็ก น้อย
ไม่ ถึง แก่ จะ ทำ ความ ยุ่งยาก เหมือน ดัง นั้น หักตั้ง ทั้ง จะ ทำ ให้ เปน ที่
สังเกต ได้ ต่อ ไป ใน เวลา อีก นาน นาน ดังที่ ท่าน ผู้ อาน จะ เห็น ได้ ตาม
วิธี ในการ คำนวณ ต่อ ไป ^{นี้}

ท่าน ทราบ มา แล้ว ว่า จำนวน วัน ของ ปี หนึ่ง ที่ ถูก ต้อง แท้ มี
๓๖๕.๒๔๒๒ วัน ดัง นั้น ถ้า ใน ปี ต้น ปี ที่ ๒ และ ที่ ๓ ให้ คง เปน ปี ที่
ปรกติ แต่ ใน ปี ที่ ๔ ให้ เปน ปี มี อธิกสุรทิน คือ เพิ่ม ชน อีก ๑ วัน จำนวน
วัน ทั้งหมด ใน ปี ๔ นี้ จะ เปน ๓๖๖.๑ วัน แต่ ตาม ความ เปน จริง ควร
จะมี วัน เพียง ๓๖๐.๘๖๘๘ วัน เท่านั้น แปล ว่า ประเพณี ของ เรา เกิน
ไป กว่า ความ เปน จริง ๐.๐๓๑๒ วัน ใน ปี ๔ นี้ ฉะนั้น ใน ๑๐๐ ปี
ประเพณี จะ เร็ว ไป ๐.๘๘ วัน เมื่อ ถึง รอบ ๑๐๐ ปี เข้า แล้ว เรา ก็ ควร ลด
ประเพณี ของ เรา ออก เดี่ยว อีก ๑ วัน เพื่อให้ ผิด จาก ความ เปน จริง น้อย
เข้า จึง เห็น ได้ ว่า ใน ปี รอบ ๑๐๐ ปี ต้อง ให้ เปน ปี ปรกติ ๘๖ ปี และ
ปี มี อธิกสุรทิน ๒๔ ปี ถ้า ทำ ดัง นั้น เรียบ ไป จน ครบ ๔๐๐ ปี จะมี จำนวน
วัน ๓๖๖.๘๖๘๖ วัน แต่ ตาม ความ เปน จริง จะมี ๓๖๐.๘๖๘๘ วัน เมื่อ
เช่น นั้น จะ เห็น ว่า ประเพณี ของ เรา เข้า ไป ๐.๘๘ วัน ดัง นั้น เมื่อ ครบ ๔๐๐ ปี
ครั้ง หนึ่ง เรา ควร วาง ปี อธิกสุรทิน เปน พิเศษ ชน อีก ๑ ปี และ

ประติทินของเราจะผิดจากความเป็นจริงเพียง ๖.๑๒ วัน ในชั่วเวลา
 ๔๐๐ ปี และถ้าเราทำดังนี้เรื่อยไปอีกจนครบ ๔๐๐๐ ปี จึงจะมี ความ
 ผิดเพิ่ม ขึ้นอีก ๑ วันเศษ เมื่อนั้นเราก็ ควรดัด ประติทิน ของเราลงเสีย
 อีก ๑ วัน ตามวิธีนั้นแหละที่ได้ดัดแปลง แก่ ไชยชน ในปี ค.ศ. ๑๕๘๒
 ซึ่ง ตรงกับ ปี พ.ศ. ๒๓๒๕ ทั้งได้วางระเบียบไว้ให้เป็น ที่สังเกตได้
 ย่างดังต่อไปนี้

คือในปี ค.ศ. ๑๖๐๐ ให้คงเป็นปี ที่มี อธิกสุรทิน และต่อไป ถ้า
 ปีใด ที่มี เลข ต้อง ตำแหน่ง ข้าง ขวามือ (คือ เลขท้าย ศักราช)หารด้วย
 ๔ ลงตัว ในปีนั้น ให้เป็นปี ที่มี อธิกสุรทิน เช่นปี ๑๖๐๔, ๑๖๐๘,
 ๑๖๑๒, ๑๖๑๖ ข้อเหล่านี้ แปลว่า ทุกๆ ๔ ปี ให้มี อธิกสุรทิน คราวหนึ่ง
 ตามที่ เรา ต้องการ แต่ ครั้นเมื่อ ถึงปี ๑๗๐๐ ครบ รอบ ๑๐๐ ปี พอ ดี
 และตามที่ ได้กล่าวไว้แล้วว่า เมื่อ ครบ ๑๐๐ ปี จะต้อง ตกถึง ๑ วัน ฉะนั้น
 ในปี ๑๗๐๐ จะต้อง เป็นปี ปกติ (ไม่ใช่ปี อธิกสุรทิน) และด้วยเหตุ
 อย่างเดียวกัน ในปี ๑๘๐๐, ๑๘๐๐ ก็ควร เป็นปี ปกติด้วย แต่เมื่อถึง
 ปี ๒๐๐๐ คือ ครบ รอบ ๔๐๐ ปี (นับ ตั้งแต่ปี ๑๖๐๐) เราจะต้องวาง ปี อธิกสุรทิน
 ขึ้นอีก ฉะนั้น แม้ ในปีใด มี เลข ต้อง ตำแหน่ง ข้าง ขวามือ (คือ เลข
 ข้าง หน้า ของ ศักราช) หาร ด้วย ๔ ลง ตัว ด้วย แล้ว ปีนั้น ต้อง เป็นปี
 ที่มี อธิกสุรทิน ด้วย เช่นปี ๒๔๐๐, ๒๘๐๐, ๓๒๐๐ ๑๖๑๖ จึงให้จำ เกณฑ์
 ไว้แต่เพียง ดังนี้ว่า ถ้าปีใด มี เลข ต้อง ตำแหน่ง ข้าง ขวามือ และหาร
 ด้วย ๔ ลง ตัว ปีนั้น เป็นปี ที่มี อธิกสุรทิน แต่ ถ้าปีใด เป็นปี ที่ หมายถึง

จำนวนสัตว์พรรษาคือ ครอบ รอบ ๑๐๐ ปี แล้ว เมื่อ มี เดชต้องตำแหน่ง ที่อยู่
ข้างซ้าย มือ นนหารด้วย ๔ ลงตัว ปี นั้นเป็นปี ที่มี อธิกสูรทิน อีก ด้วย นอก
จาก นั้น ก็ จะเป็น ปี ปกติ เพราะฉะนั้น เมื่อ เราทราบ ปี พระพุทธศักราช
และ เราต้องการ จะ ใช้ ให้ เข้า ใน กฎ นี้ แล้ว ก็ ให้ เอา จำนวน ปี พ.ศ.
นั้น ตั้ง แล้ว เอา เกณฑ์ ๕๔๒ ตบ ออก เสีย ก่อน จึง จะ ได้ เกิด ปี ที่มี
อธิกสูรทิน ได้ โดย อาศรัยกฎ ที่ กล่าว มา แล้ว ถ้า อยากทราบ จุดศักราช
ก็ ให้ เอา เกณฑ์ ๖๓๘ บวก เสีย ก่อน แล้ว ก็ จะ ทราบ ปี อธิกสูรทิน ได้ โดย
ทำนอง เดียว กัน

หนึ่งใน ประเทศ ไทยเราทุกวันนี้ ยัง ใช้ นับ เวลา ตาม จันทรคติ กาลอยู่
ด้วย ฉะนั้น จะ ได้ ดำแดง ให้ เห็น ว่า ควร จะ คำนวณ ให้ทราบ ได้ เพียง
ไร รอบ ๑๘ ปี ที่ นักปราชญ์ มี โทณ ได้ คิด ขึ้น ไว้ นั้น ถึงแม้ ว่า จะ
ยังไม่ถูกต้อง ลงตัว ที่ เดียว ก็ ยัง เป็น หลัก อัน สำคัญ ที่ จะ ต้อง ใช้
ต่อไป เสมอ ถ้า คิด ๑ ปี ตาม จำนวน ที่ ถูก จริง เป็น ๓๖๕.๒๔๒๒ วัน
ดังนั้น ใน ๑๘ ปี จะมี จำนวน วัน ๖๕๓๘.๖๐๓๘ วัน และ เดือน หนึ่ง ตาม
จันทรคติ กาล มี ๒๘.๕๓๐๖ วัน ถ้า ๒๓๕ เดือน จะเป็น จำนวน วัน ๖๕๓๘.๖๖๗๕
วัน จึง เห็น ได้ ว่า ใน รอบ ๑๘ ปี นั้น นับ ตาม สุริยคติ กาล และ จันทรคติ
กาล คง ผิด กัน เพียง ๐.๐๖๕๗ วัน เท่านั้น

หนึ่งใน รอบ ๑๘ ปี ตาม สุริยคติ กาล คง เป็น ปี ปกติ เสีย ๑๕ ปี และ
เป็น ปี ที่มี อธิกสูรทิน อีก ๔ ปี รวม วัน ทั้ง ด้าน เป็น ๖๕๓๘ วันเศษ ที่ ยัง
มี เหลือ อยู่ นั้น ก็ ยก ให้ เป็น ของ งวด ๑๘ ปี ที่ต่อไป ส่วน เดือน จันทร

คติการมี ๒๓๕ เดือนถ้าคิดเป็นปี ละ ๑๒ เดือน ในชั่ว ๑๘ ปี คง เป็นจำนวน เดือน ๒๒๘ เดือนยังขาดอยู่ อีก ๗ เดือน ซึ่งจะต้องจำหน่ายออกไปให้ เป็น ระยะ กัน คือ ในระหว่าง ปี นั้น ๆ ก็ จะต้อง เป็น ปี ที่มี อธิกมาส (คือ เดือน แปร สอง ครั้ง) ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่าท่านวางระยะไว้ ดังนี้ คือ ปีที่ ๓, ๖, ๘, ๑๓, ๑๕, ๑๗, ๑๘. เหล่านี้เป็นปี ที่มี ๑๓ เดือน ๗ ปี ดังนั้น ถ้าคำนวณ ตาม ระเบียบนี้ คง มี จำนวนวัน ๖๘๓๖ วัน เพราะ ปี ปกติมี ๑๒ ปี ๆ ละ ๓๕๔ วัน เป็น ๔๒๔๘ วัน ปี ที่มี อธิกมาส ๗ ปี ๆ ละ ๓๕๕ วัน เป็น ๒๔๘๕ วัน รวม เข้า ด้วย กัน จึง เป็น ๖๘๓๖ วัน ยังขาด อยู่ อีก ๓ วัน จึง จะ ครบ ๖๘๓๙ วัน ตรง ตาม สุริยคติ กาด เพราะเหตุนี้เอง ท่าน จึง ต้อง วาง ปี อธิกวาร คือ ปี ที่มี เดือน ๗ เป็น ๓๐ วัน ซ้ำ อีก ๓ คราว บ้าง ๔ คราว บ้าง หรือ ๒ คราว บ้าง ก็มี ในรอบ ๆ หนึ่ง ของ ๑๘ ปี แล้ว แต่เศษ ที่ ขาด ๆ นั้น จะ มี มากน้อย เพียง ไ

ตาม ระเบียบ ที่ กล่าว มา นี้ จึง เห็น ได้ ว่า การที่ จะ ทราบ ว่า อธิกมาส จะ มี เมื่อ ไหน นั้น พอ ที่ จะ หา เกณฑ์ คำนวณ ได้ คือ ให้ เอา เลข จำนวน พ. ศ. ดังตั้ง เอา ลดลง เดี่ยก่อน แล้ว เอา ๑๘ หหาร ถ้า มี เศษ เป็น ๓, ๖, ๘, ๑๓, ๑๕, ๑๗, ๑๘ หรือ ๐ เหล่านี้ ปี นั้น ๆ ก็ จะ เป็น ปี ที่มี อธิกมาส นอกจาก นั้น ไม่ เป็น อธิกมาส แต่ตาม ระเบียบ นี้ จะ ใช้ อยู่ ได้ แต่ ใน ระหว่าง เวลา ตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๔๓๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ ส่วน ต่อ ไป นั้น ท่าน ผู้ ที่มี หน้าที่ ในทาง คำนวณ ตั้ง ประติทิน จะ เปลี่ยนแปลง

ไป อีก ประการ ใด เหตุ ที่ ข้าพเจ้า จะ เภา ถู ก ได้ แต่ ถ้า ยัง คง ใช้
 รอบ ๑๘ ปี ของ ท่าน มี โท น ี่ เภ น ี่ ห ล ก ี่ อยู่ ต ร า บ ใด เภ ณ ี่ อ น ี่ ก ี่
 ยัง คง ใช้ ได้ อยู่ ต ร า บ ี่ น ี่ ส่วน ที่ จะ ท ร า บ ว่า ี่ ใด เภ น ี่ อ ช ก ี่ ว ร ี่ น ี่
 ช ี่ น ี่ เภ น ี่ ก ี่ ร ี่ ย ี่ ก ี่ มาก จะ เหา เภ ณ ี่ ต ี่ ง ี่ ไป ให้ แน่ น ี่ น ี่ ยัง ไม่ ได้ ก ี่ อ น ี่
 เพร า ะ ย ี่ อ ม ี่ แด ้ แด ้ เษ ี่ ที่ พ อ ก ี่ ก ี่ น ี่ ช ี่ น ี่ มา ี่ น ี่ จะ ค ร บ ี่ เภ น ี่ ว ี่ น ี่ ห ี่ น ี่ ี่ ใด หรือ
 ย ี่ น ี่ ช ี่ ย ี่ น ี่ ก ี่ ก ี่ ข ี่ อ ี่ ห ี่ ม ี่ อ ี่ ย ี่ n ี่ อ ี่ n ี่ อ ี่ k ี่ ถ้า จะ น ี่ มา พ ี่ จ ี่ ร ี่ ณ ี่ a ี่ ใน ที่
 ี่ n ี่ k ี่ จะ ก ี่ ด ี่ a ี่ เภ น ี่ ต ี่ r ี่ a ี่ ค ี่ a ี่ n ี่ w ี่ n ี่ เภ น ี่ ค ี่ r ี่ k ี่ n ี่ ไป น ี่ n ี่ n ี่ จ ี่ a ี่ t ี่ n ี่ g ี่ d ี่ ของ ด ี่ ได้ ก ี่ อ น ี่
 ตาม ค ี่ ว ี่ m ี่ ที่ ก ี่ d ี่ a ี่ v ี่ มา แด ้ ท ี่ n ี่ g ี่ ห ี่ m ี่ d ี่ ท่าน ผู้ อ ี่ n ี่ ก ี่ พ ี่ o ี่ จะ ท ี่ r ี่ a ี่ b ี่
 ได้ ว่า ก ี่ r ี่ ก ี่ a ี่ ห ี่ a ี่ n ี่ d ี่ เภ n ี่ a ี่ ของ เหา ี่ ใน ส ี่ m ี่ y ี่ n ี่ ได้ โก ี่ d ี่ ช ี่ a ี่ n ี่ c ี่ w ี่ เภ n ี่ จ ี่ r ี่ n ี่
 เภ ี่ y ี่ n ี่ ไ ร ถ้า จะ ใช้ แด ้ ท ี่ a ี่ n ี่ g ี่ r ี่ y ี่ c ี่ k ี่ c ี่ d ี่ k ี่ a ี่ d ี่ เภ n ี่ a ี่ y ี่ d ี่ e ี่ v ี่ แด ้ k ี่ k ี่ r ี่ a ี่ n ี่ w ี่ n ี่
 ก ี่ g ี่ a ี่ y ี่ ที่ ส ี่ ด ี่ ท ี่ n ี่ g ี่ k ี่ k ี่ เภ n ี่ a ี่ t ี่ ที่ จะ จ ี่ a ี่ ได้ อ ี่ y ี่ n ี่ g ี่ a ี่ y ี่ d ี่ a ี่ y ี่ แต่ ถ้า เภ ี่ y ี่ d ี่ v ี่
 ท ี่ a ี่ n ี่ จ ี่ n ี่ t ี่ r ี่ k ี่ c ี่ d ี่ y ี่ k ี่ ช ี่ k ี่ y ี่ n ี่ g ี่ k ี่ r ี่ n ี่ จะ เภ ี่ k ี่ d ี่ e ี่ y ี่ d ี่ e ี่ y ี่ k ี่ ใช้ เหา ี่ n ี่ m ี่ แด ้ พ ี่ o ี่ k ี่
 ช ี่ a ี่ v ี่ d ี่ w ี่ n ี่ t ี่ k ี่ เอง ที่ ใช้ ก ี่ r ี่ a ี่ n ี่ b ี่ เภ n ี่ a ี่ เภ n ี่ g ี่ r ี่ y ี่ c ี่ k ี่ c ี่ d ี่ k ี่ a ี่ d ี่ อยู่ แด ้ k ี่ โดย มาก ก ี่
 มี เภ ี่ y ี่ d ี่ v ี่ ท ี่ a ี่ n ี่ j ี่ n ี่ t ี่ r ี่ k ี่ c ี่ d ี่ k ี่ a ี่ d ี่ อยู่ d ี่ y ี่ d ี่ e ี่ m ี่ o ี่ บ ี่ a ี่ n ี่ o ี่ y ี่ n ี่ g ี่ เภ ี่ y ี่ d ี่ v ี่ ท ี่ a ี่ n ี่
 ค ี่ a ี่ d ี่ n ี่ a ี่ ท ี่ n ี่ g ี่ ท ี่ a ี่ n ี่ t ี่ r ี่ k ี่ c ี่ d ี่ k ี่ a ี่ d ี่ k ี่ เภ n ี่ of ี่ เหา ี่ a ี่ k ี่ d ี่ k ี่ d ี่ k ี่ d ี่ a ี่ b ี่ r ี่ r ี่ v ี่ แด ้
 เภ ี่ y ี่ d ี่ v ี่ o ี่ n ี่ g ี่ ท ี่ a ี่ n ี่ พ ี่ u ี่ t ี่ h ี่ c ี่ a ี่ d ี่ n ี่ a ี่ โดย ต ี่ r ี่ g ี่ d ี่ y ี่ n ี่ n ี่ n ี่ k ี่ ค ี่ v ี่ r ี่ n ี่ ยัง ใช้ ตาม จ ี่ n ี่ t ี่ r ี่
 c ี่ d ี่ n ี่ y ี่ m ี่ t ี่ o ี่ ไป เเด ี่ m ี่ o ี่ แต่ ถ้า จะ ได้ ค ี่ n ี่ เหา เภ n ี่ a ี่ หรือ ห ี่ l ี่ k ี่ r ี่ a ี่ n ี่
 o ี่ y ี่ n ี่ g ี่ a ี่ y ี่ n ี่ g ี่ จะ ว ี่ a ี่ n ี่ g ี่ r ี่ e ี่ m ี่ y ี่ b ี่ ใช้ ให้ ส ี่ d ี่ k ี่ o ี่ y ี่ n ี่ g ี่ k ี่ v ี่ a ี่ ที่ เภ n ี่ อยู่ n ี่ b ี่ t ี่ n ี่ k ี่
 n ี่ a ี่ จะ เภ n ี่ d ี่ n ี่ g ี่ ที่ พ ี่ n ี่ g ี่ p ี่ r ี่ a ี่ v ี่ d ี่ n ี่ a ี่ ที่ S ี่ d ี่

เชอร์ฮาร์ว

โดย นายจินตาโรจน์ พันธุมโพธิ์

ไวโอเล็ต เดอร์วูด ไม่ใช่สัตว์ที่มีรูปโฉมโฉมพรรณงดงาม
อย่างเดียวนะ เจ้าหัตถ์งาม พร้อมทั้ง ทพย ศิงคาร อีกเป็น เหนกประการ
ความงาม ของเจ้าหัตถ์งาม ทั้งสอง ประเภท รวมกัน มี น้ำหนักพอ ที่จะทำ
ความ หยิ่ง ของ มิสซิสเดอร์วูด ที่เคย หยิ่ง อยู่แล้ว ทว่า ความ หยิ่ง ซน อีก
หลาย ดิบเท่า มิสซิสเดอร์วูด ผู้ เป็นมารดา ของเจ้าหัตถ์งาม -- ไวโอเล็ต
ทำทาง คดองแคดว จัดจ้าน มี อำนาจ เหนือ ครอบ ครอบ โดย ดิถี ขาด
ถึง แม้ มิสเตอร์ กิตเบอตเดอร์วูด ผู้ดำรง ตำแหน่ง พ่อ บ้าน อยู่แล้ว ก็
ยัง ต้อง ยอม รับ ตำแหน่ง นั้น แต่เพียง ใน นาม ยอม เป็น ข้างเท่า หดง
เดิน ตาม ภรรยา ทุก ฝัก้าว ความคิด ทุกอย่าง ถ้า มิสซิสเดอร์วูด ไม่
เห็น ด้วย คน เดียวแล้ว ความคิด อันนั้น ก็ เป็น อัน ต้อง ต้ม เหลว ใช้ ไม่ได้
เนื่อง ด้วย อุปนิสัย อัน เย่อ หยิ่ง และ ก้าว มี ตูกล่าว งาม แต่ เพียง
คนเดียว ทำให้ มิสซิสเดอร์วูด ไม่เคย นึก ถึง บุรุษ ที่จะ มา ต้ม เป็น
ตุกเขย นอกจาก แก่ เห็นว่า ควร ง้อ และ คน ที่ควร ง้อ ของแก อย่าง

เดว ๆ ก็ต้อง มี ยศ เป็น ตอริศ หรือ เซอร์ หรือ ถ้ายิง เป็น ดยุกและปรินซ์
ด้วย ก็ ยัง ดี การ เอ็ม อาจ จน เกิน ควน นี้ ย่อมไม่ มี บัณฑิต ว่า
ล้า ของ แก จะ มี ความ เห็น สอด คล้อง ด้วย หาก แต่ แก เป็น ผู้ อยู่ ได้
อำนาจ จำต้อง ยอม จำน

ความ อยาก ได้ ลูกเขย ที่ เป็น ขุนนาง ของ คุณนาย เจ้า ยศ นั้น นอก
จาก เป็น ความ คึงใจ ที่ แก ประกาศ ให้ รู้ ในระหว่าง ครอบครอง ของ แก แล้ว
แก ยัง แสดง ให้ โดก ภายนอก รู้ ทั่ว ๆ กัน โดย อากัปกิริยา ของ แก อีก ด้วย
แต่ ถึง กระนั้น ก็ ดี เท่า ที่ ปรากฏ ก็ ยัง หา มี ผู้ใด ที่ ได้รับ ยศ เป็น ขุนนาง
ขึ้น ไป สัมค เป็น ลูกเขย แต่ ลูกคน ก็ หา ไม่ ที่ เป็น เช่นนี้ หาใช่ ท่าน ขุนนาง
เหล่านั้น จะ ไม่ ยินดี เมื่อไร มี แท้จริง ใน คำบด เบดคัน ที่ แก อยู่ ออกจะ
หา ขุนนาง ยาก อยู่ ลูกหน้อย เพราะ เป็น คำบด บ้าน นอก คอกนา อุดม
แต่ บุรุษ ผู้ หากิน อาบ เห่ง ต่าง น้า ขำ นานา การ ทำไร ทำสวน ซึ่ง ไม่มี ห่วง
ว่า จะ ได้ ร่วม หอ ดง ไร่ กับ เจ้า หล่อน ผู้ เป็น ธิดา ของ แก

ถึง แม้ จะ ยัง ไม่ มี ท่าน ขุนนาง คนใด เข้ามา ขึ้น ไป สัมค เป็น ลูกเขย
ก็ตาม แต่ ก็ มี บุรุษ ผู้หนึ่ง ที่ ใช้ ความ พยายาม ใน เรื่อง นี้ อย่าง สุด
ความสามารถ บุรุษ ผู้นี้ คือ โฮวาร์ด สเตฟน์ ถ้า จะ พูด ถึง อายุ
ชานาม กัน จะ เห็น ได้ ว่า ไกล กับ แม่สาวงาม ไวโอเล็ต มาก ยิ่งนับ
รูปร่าง เข้า ด้วย แล้ว แทน ที่ จะ ยิ่ง พิศ ยิ่ง งาม กลับ เป็น ยิ่ง พิศ ยิ่ง
น่าเกลียด คุณ สัมค เห็น ท่าน นัะ หรือ จะเป็น ที่ พอ ใจ ของ มิติซัส
เคอร์วูด ถึง หาก โฮวาร์ด จะเป็น คน สำนัญ ไม่ ใช่ ขุนนาง ขุนนาง ก็จริง

แต่ยังดำรงตำแหน่งเป็นถึงเจ้าของบริษัท ถลุงแร่ มีฐานะไม่แพ้
มิลล์ซิด เดอร์ วูด เหมือนกัน แต่แกจะได้เอาใจได้ในเรื่องนั้นก็หาไม่ได้

ถ้าเป็นแต่เพียงโฉมร่าง อันเล็กน้อยของไวโอเล็ตต์แล้ว โฮวาร์ด
ก็คงไม่กระตือรือร้นถึงปานนี้ ในเมื่อรู้อยู่แล้วว่าตนไม่มีหวังใน
เจ้าหัตถ์ แต่เป็นเพราะริมฝีปาก อันแดง ราว กับ ชาด แต้ม และสายตา
อันคมกริบ ผสมกับ กองทรัพย์ มหาศาล ซึ่งเจ้าหัตถ์อนได้เป็นทายาท
แต่ผู้เดียว จึงทำให้ โฮวาร์ด ไขความพยายาม พยายาม เพื่อมุ่ง
ทรัพย์ ศฤงคาร ของเจ้าหัตถ์อน และผลแห่งความ พยายามของโฮวาร์ด
ก็คือ ทำให้หัตถ์อนได้ บ้าน มิลล์ซิด เดอร์ วูด ไม่ห่างไกล โดย โฮวาร์ด เป็นผู้
อย่างเหยียบ มากกว่าคนอื่น นอกจากนี้ ก็ยัง อยู่ใน เกณฑ์ที่ เรียกว่า
เจ้ารอยไม้ติด

บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่ โฮวาร์ด กลับ จาก บ้าน มิลล์ซิด เดอร์ วูด ตามเคย
พอ เปิด ประตู ห้อง รับแขก ก็ พบ เยมส์ ซอร์ เพื่อน หุ่น ด่วน นิ่ง คอย อยู่
ก่อน แล้ว

“ฮาว! มา คอย อยู่ นาน แล้ว รี เยมส์” โฮวาร์ด เข้ม ปฏี
ต้นถ่าน ชน ก่อน

เยมส์ ซอร์ หัวเราะ อย่าง ที่ เรียกว่า เบือย ๆ ตอบ ว่า

“ก็ไม่นานนักหรอก รู้อยู่ดี คิดถึง ก็ มาหา ยังงั้นเอง นะแหละ”

โฮวาร์ด หย่อน ก้น ลง บน เก้าอี้ หยิบ หีบ บุหรี่ บน โต๊ะ เขียนหนังสือ
ส่งให้เยมส์ ซอร์ พาดง พูดว่า “เฮ้ ลูบ บุหรี่ ซึ่ หมู่นี้ ก็ ไม่ ค่อย
ว่าง เลย”

เยมส์ ซอว์ ยัม “ช่างเถอะ รั้วแล้วว่ แก่ ชะยุ่ง ไอ้คน
เปิด ประตู ที่ บ้าน ยาย เดอร์ วูด แด่น เมื่อ ที่ แก่ ไป กวน นั้น ไม่ รั้ว จัก หยุค
จัก หย่อน ”

“ก็ ไม่ มาก อะไร นั้น ก็นี่ วัน ตะหน เท่านั้น หรือ อย่าง มาก ก็ ต้อง
หน แล้ว กัน ก็ ราว วัด มัน ทุก ที่ ” โฮวาร์ด ตอบ และ ยก ขา ขึ้น ไขว่ ห้าง

“แก คง เปน แขนง ประจำ ของ บ้าน นั้น ตะชี เปน อย่าง ไรวะ โทด
ความ สำเร็จ เข้า มา มาก รึ ? ” เยมส์ ถาม ด้วย ความ เข้าใจ เรื่อง เดิม
อยู่ ดี แล้ว

โฮวาร์ด “ถูก ของ แก่ กัน เปน แขนง ประจำ บ้าน นั้น และ
โทด ความ สำเร็จ เข้า มา แล้ว ด้วย ”

เยมส์ ซอว์ ยัม ด้วย ความ พอใจ พุด ส่วน ควัน ขึ้น มา โดย เร็ว ว่า

“นำ ยินดี เมื่อไร จะ แต่ง งาน ”

“แต่ง งาน กับ ใคร ? ” โฮวาร์ด ย้อน ถาม

“กับ เจ้า หต่อน นะ ชี แม่ ไว โอ เด็ค เดอร์ วูด นะ ”

“ใคร บอก ว่า กัน จะ แต่ง งาน กับ เจ้า หต่อน ” โฮวาร์ด พุด อย่าง
หน้า เนย ตา เนย

เยมส์ ซอว์ ชัก ประหลาดใจ “บ๊ะ ! ไหน ว่า โทด ความ สำเร็จ ยัง
ไถ่ อะ ? ”

“ก็ โทด ความ สำเร็จ นะ ชี แต่ โทด สำเร็จ ทาง นิบ หาย ต่าง หาก ”

“อ้าว ! ทำไม ยัง งั้น เถอะ ? ” เยมส์ ซอว์ ถาม ด้วย ความ สงสัย

“กัน เป็น แชก ขา ประจำไป บ้านเจ้าห่อถ่อน ทุกวัน ๆ แดวกเสีย
เงิน วันละ ซิตติง ทุก ๆ วัน จะไม่ โกธ ความ นิบหาย อย่างไรได้”

“นั่น มัน หน้าที่ ของแก จะให้ก็ได้ ไม่ให้ก็ได้ แกไปให้
มัน เอง แล้วจะมา บ่น เอาใคร”

โฮวาร์ด ถอนใจใหญ่ โดยแรง และ พูด อย่าง ใช้ ความ ตรีภคตรองว่า
“นั่นแหละ กัน รู้ แด้ว ว่า เวลานี้ กระเป๋า ของ กัน ออก จะเบา เค็ม ที่
แต่ หวังว่า ถ้าได้ แต่งงาน กับ เจ้าห่อถ่อน คง รวย จึง ยอม สละเงิน ให้มัน
ได้ ธรรมดา ริจะ เปน เจ้าชู้ มัน ก็ ต้อง หว่าน ด้อม ให้ดี อีก อย่าง หนึ่ง
ยาย นั้น แก ปรารถนา ลูก เขย ที่ เปน ชุนนาง แต่ กัน ไม่ได้ เปน จึง ต้อง
พยายาม บำเพ็ญ ตัว ให้ แก เห็น ว่า ได้ กัน เปน ลูก เขย ดี กว่า ได้ คน มี ยศ ภา
บรรดาศักดิ์”

เยมส์ ชอร์ว “ชะ! ไม่มี วัน เสีย ละ ยาย นั้น แก คั่น ยศ ออก
จะ ตาย ไป แก จะ ไม่ ยอม ยก ลูกสาว ให้ กับ คน อย่าง แก เคย เปน อนันต”

โฮวาร์ด หัน ไป จ้อง หน้า “หนอย เนอะ กัน เปน ถึง เจ้า ของ
บริษัท ถลุงแร่ เทียว นะ”

“เออ เนอะ ให้ วิเศษ กว่า แก ก็ ไม่ได้ กัน” เยมส์ ชอร์ว พยัก
หน้า พูด อย่าง ดู หมิ่น “นอกจาก มี ยศ เปน ลอร์ด หรือ เซอร์ อะไร ว่า
ไม่ ถูก ใน เรื่อง เงิน ๆ ทอง ๆ อะไร เนอะ ยาย นั้น แก ไม่ ปรารถนา หรอก
เพราะ ของ แก ก็ มี อยู่ ไช้ แด้ว ฉะนั้น ถึง แก จะ แ่ดง ตัว ให้ เปน เศรษฐี
อย่างไร ก็ คง ไม่ได้ เจ้า ห่อถ่อน และ ยัง รู้ ว่า แก เปน เศรษฐี แต่ เปด้อก
ด้วย แด้ว แก จะ ยิ่ง กว่า หมด หวัง อีก”

ไฮวาร์ด นั่งฟัง ทอดสายตา ดึงเงิน แก้วขึ้นไป จับบนเพดาน
พดาง พันควน บุหรี่ ขึ้นไป เปรี้ยว ๆ แสดงว่าใช้สมองคิด ตาม คำพูด
ของ เยมส์ ชอว์ ไป ด้วย ในที่สุดจึง พูดว่า :

“จริง ของ แก, เยมส์ กันไป วาง ทำ อย่าง เศรษฐี ที่ นั้น เสีย
อย่าง เต็ม พุม เที้ยว แต่ ไม่ เห็น ยายนัน แก ประหลาดใจ เลย นอกจาก
จะ ยินดี หน่อย ๆ ที่ มี คน อื่น ๆ อย่าง กัน ไป ขึ้น บ้าน แก บ่อย ๆ แต่ แก ไม่
รู้ หรือ กว่า กัน อื่น แต่ เป็ด ออก ”

เยมส์ ชอว์ “ดี แล้ว ที่ แก ไม่ รู้ ไม่ งั้น แก จะ ขึ้น บ้าน ยาย นัน
ก็ ไม่ได้ เสีย ด้วย ”

“จริง ซิ, ไม่ เอา ะ กัน ก็ ต้อง เด็ก ความคิด บ้าง ๆ เสีย ที่ ยายนัน แก
ไม่ เล่น กับ เรา หรือ ”

“ถ้า เด็ก เสีย ได้ ก็ เป็น ความคิด ที่ ไม่ เดว แต่ ไหน ๆ จะ เด็ก แล้ว
ก็ แก้ง แก เล่น เสีย ให้ เช็ด ให้ คู่ มกับ ที่ เสีย เวตา เสีย เงิน ” เยมส์
ชอว์ พูด พดาง หัวเราะ

“ตกลง, เด็ก กัน แน่ แต่ เรา จะ ไป แก้ง แก อี ทำ ไหน ”

“เฮ้ย ! ก็ ยายนัน แก บ้าย ศี นี นา อยาก ได้ ตุ๊ก เขย เป็น ชุนนาง
เรา ก็ พา ไป ให้ แก เสีย ให้ สัมใจ ”

“แก ก็ ชอบ ไป เท่านั้น น่ะ ซิ ”

“ไม่ใช่ นะ ! เรา ไม่ได้ เอา ชุนนาง จริง ๆ จัง ๆ อะไร หรือ เป็น
แต่ จับ ไอ้ ตัว แมง อะไร คนหนึ่ง ให้ มา เป็น ตอ รัด หรือ เซอร์ ก็ ได้ ให้
แก บุษบา เสีย ให้ เช็ด ”

โฮวาร์ด นั่ง คิด อยู่ ลึกครู่ ก็ หัวเราะ ตอบว่า

“ถ้าจะ สู้กัน เหมือนกัน ด้อ แก่เด่น ลึก พัก”

“เออ! แต่เราจะได้ ใคร เป็น ตัว ท่าน เชอร์ เด่า?” เยมส์ ซอว์
ถาม เพราะ นั่ง ชั่ว ได้

“จริง ซิ!” โฮวาร์ด เห็น ด้วย “อ้อ! แต่กัน นึก ได้ แล้ว มี
เจ้า เด่ม ย่น หนุ่ม คนหนึ่ง ชื่อ ฮาร์วี่ มา ขอ ทำงาน ที่กัน กัน เคย ให้ ผูก หัด
ไป ก่อน เจ้า หมอนี่ ถ้า จะ ใช้ ได้”

“รูปร่าง เป็น อย่างไร?”

“อ๊ะ! หู เขียว ซิ ทำ ทาง มัน ให้ เป็น ขุนนาง ด้วย นะ”

“เขา จะ ยอม ริ?” เยมส์ ซอว์ ถาม

“ยอม ซิ, เรา บอก ว่า จะ ต้อ เพื่อน เด่น เขา คง ไม่ รัง เกียจ เพราะ
เป็น คน ชอบ สู้กัน เหมือนกัน และยัง แถม ให้ เสื้อ ผ้า ดี ๆ ได้ เข้า คง ชอบ”

เยมส์ ซอว์ เห็น ด้วย “ถ้า นึก ดี เรียก ตัว มา ดู ซิ”

โฮวาร์ด ตก ไป กด กระดิ่ง บน โต๊ะ เขียน หนังสือ พอ คน ใช้ เข้า มา
แล้ว จึง ตั้ง ว่า

“ไป ตาม เด่ม ย่น เข้า ใหม่ที่ โรงงาน มา นี”

คน ใช้ นั้น น้อม ศรี ะ รับ คำ แล้ว ออก ประคุด หาย ไป

ราว สิบ นาที กว่า ๆ บุรุษ ผู้ หนึ่ง นาม ว่า ฮาร์วี่ ก็ เป็ด ประคุด เข้า มา
เขา เป็น ชาย หนุ่ม อายุ ใน ราว ๒๒ หรือ ๒๓ ปี ใบ หน้า คม ขำ เป็น
เด่น หั้ ผม สั้น ตา ดาด หู เดย เรียบ อยู่ บน ศรี ะ นัยน์ ตา แฉ่ ดึง ความ

ว่าเรึง เบิก บาน อยู่ เสมอ
แจ่มใส ว่า

เขา ถาม บรุษ ผู้ เปน นาย ด้วย ดำ เนียง อัน

“ได้เท่า ต้องการ พบ ผม หรือ ขอรับ ?”

“ถูก ตะ ชำร่ว” โสวรัต ตัดเตี๊ยน คอบ พตาง ช เกาอิ ห่งช!
น่น เนาะ เกาอิ อ้อ ฉิน ขอ เนาะ นำ ให้ รู้จัก มิเตอร์ เยมส์ ชอว์ เพื่อน หุ่น
ส่วนของ ฉิน ด้วย

ชำร่ว ห็นไป จับ มือ กับ เยมส์ ชอว์ ด้วย อาการ ยิ้มแย้ม แล้ว หย่อน
กัน ลง นิ่ง พุด ว่า “ยินดี มาก ครับ ที่ ได้ รู้จัก ท่าน”

“ฉิน ก็ เช่น เดียว กัน มิเตอร์ ชำร่ว” เยมส์ ชอว์ ตอบ ด้วย ความ
พอใจ

โสวรัต เห็น ทั้ง สอง คน ไม่ มี ความ รังเกียจ ในการ รู้จัก กัน แล้ว จึง
เริ่ม ต้น ว่า

“นี่ เนาะ ชำร่ว ที่ ฉิน ให้ แก่ มา นี้ ก็ เพื่อ จะ ให้ แก่ ช่วย เหนือ
อะไร ฉิน ดัง อย่าง หนึ่ง คือ ฉิน อยาก จะ ต้อ เพื่อน ของ ฉิน เติ่น ให้ ส่นุก ๆ
สัก ที่ แต่ ยัง ขาด ผู้ ช่วย เหนือ การ ช่วย เหนือ นี้ ไม่ มี ใคร เหมาะ
ไป ยิ่ง กว่า แก เพราะ แก เปน คน มี รูป ร้าง กิริยา ท่าทาง และ ความ
เปน ไป ส่ม กับ ความ ประสงค์ ของ ฉิน ทุก อย่าง ฉิน นิ่ง จึง เจาะ เจง เอา
แก นี้ แหะ แก จะ ขัด ข้อง ไหม ?”

“ขอโทษ เกะกะ ครับ ผม ยัง ไม่ เข้าใจ เรื่อง ดี โปรด อธิบาย ให้
ละเอียด กว่า นิด หน่อย

“ขอรับ” ชำร่ว พุด อย่าง นอบ น้อม ดี หน้า แสดง ความ คัง ออก
คังใจ ฟัง อย่าง เคร่งครัด

ไฮวาร์ต “คือ ยัง ฉันจะให้แกเด่น ตกร เปน ตัว ขุนนาง
ผู้หนึ่ง—อ้า—ท่านเซอร์เฮ้า! เซอร์ฮาร์วี่ แล้วฉันจะพาไปที่บ้าน
เพื่อน ของฉัน และนำให้รู้จักกับ แก ส่วนแกก็ต้องวางตัวให้สม
เปน ท่านเซอร์เทียว ”

“ใช่ คนอื่นไม่ได้หรือ ขอรับ ?” ฮาร์วี่ถาม เมื่อ บรูซ ผู้เปน
นาย กดินนาตาย

ไฮวาร์ต “ฉันเห็นว่าไม่เหมาะ สู้แกไม่ได้ เดียวก่อน แกยัง
ฟังเรื่องไม่ตลอด เมื่อ แกรู้จักแล้ว ก็ต้องพยายาม เกี้ยว ลูกสาว ของ
เขา รูปร่าง อย่าง แกคงไม่ดำมากหรอก ”

“สิกราน หดง เลี้ยอก นะ นา” เยมส์ ขอร่ว ช่ง หนึ่ง หนึ่ง ฟัง อยู่ นาน
แล้ว กระทุ้งชน

ฮาร์วี่ “ก็ พ่อแม่ เจ้าหัดอน เจ้า ขอรับ ?”

“นั่นไม่เป็นไร เมื่อ แก เปน ท่านเซอร์แล้ว พ่อแม่ ของเจ้า
หัดอน ก็ต้อง เปิด ช่องให้ แกได้ เกี้ยว ลูกสาว ของเขา เอง เพราะเขา
อยากได้ ลูกเขย ที่ เปน ขุนนาง แก ออกจะ คั่นยศอยู่ นี่แหละ ที่ฉัน
เดีอก แก ก็ เพราะ รูปร่าง ทำทาง ของ แกมัน สัม เปน ขุนนาง จริงๆ และ
เชื่อว่าเจ้าหัดอน คงไม่ ปฏิเสธ คน หนึ่งๆ ที่มี รูปร่าง หลูๆ อย่าง แก ถ้า
แก เกี้ยว เจ้าหัดอน ”

“ก็ ถ้า เมื่อ เขา จับได้ ว่าผมไม่ใช่ ท่านเซอร์ตะครี๊ ผม จะ ทำ
อย่างไร ?” ฮาร์วี่ถาม อย่างไม่ไว้ใจ

“เออะ นะ, ข้อ นั้น นั้น รับรอง เต็ม ที่ แก ทำ เป็น มา จาก
ตอนตอน มา เทียว ตาก อากาศ ที่ นี้ และ พัก อยู่ กับ นั้น แต่ คง ตัว ของ
แก ว่า เป็น ท่าน เซอร์ ที่ ชอบ เทียว ”

“เออะ เออะ ครับ ผม ยอม ตก ลง ด้วย แต่ ถ้า เกิด เสีย หาย ชน
ได้ เท่า ต้อง ช่วย เหลือ ผม นะ ครับ ”

“วางใจ เสีย เกิด ข้อ นั้น ” โยฮาร์ด พูด ด้วย ความ พอใจ “เอ
เป็น ตก ลง นะ พรุ่ง นี้ นั้น จะ พา แก ไป ให้ รู้ จัก แต่ อย่า ดื้ม ว่า แก
ต้อง วาง ทำ ให้ สัม กับ เป็น ท่าน เซอร์ จริง ๆ ”

“ข้อ นั้น นะ ไม่ ต้อง เป็น ห่วง หรือ ” เยมส์ ชอว์ พูด ขึ้น “แต่
การ เป็น ท่าน เซอร์ นั้น ไม่ ใช่ เป็น แต่ ทำ อย่าง เดียว นา ต้อง มี อย่าง
อื่น ประกอบ อีก แก จะ ให้ ท่าน เซอร์ แ่่ง ตัว ด้วย เลื่อ ฝา อย่าง นี นั้น จะ
ดื้ม ”

“ขอ รับ ถ้า เป็น ท่าน เซอร์ แ่่ง ตัว ด้วย เลื่อ ฝา อย่าง นี คุณ ออก
จะ ไม่ ค่อย สนิท ” ฮาร์วี รับ ลง ความ เห็น ด้วย โดย เร็ว

โยฮาร์ด นิ่ง นึก คิด าย กับ จะ คำนวณ เงิน ใน กระเป๋า แล้ว จึง ตอบ ว่า

“ถูก ตระ ข้อ นั้น แต่ ก็น รับรอง ว่า จะ จัด การ ให้ ได้ ร็จ เรา ต้อง
ทำ ให้ สนิท ที่ สุด ส่วน ท่าน นั้น ” หัน ไป ทาง ฮาร์วี “นอกจาก จะ นึก
ว่า เป็น เกม อะไร สุก ๆ แล้ว นั้น จะ คง เงิน เดือน ให้ ภาย หลัง ”

ฮาร์วี เสร้ม ย่น ห่ม ผู้ แรก ผูก หัด จะ นึก อย่าง ไร ก็ ตาม แต่ เมื่อ
ได้ ยิน ว่า นาย จ้าง จะ คง เงิน เดือน ให้ เพราะ การ ช่วย เหลือ ครั้ง นี ก็ ยม
ด้วย ความ พอใจ และ รับรอง ว่า จะ ไม่ ให้ อุบาย ต้อ เต้น ของ โยฮาร์ด
ดื้ม เหตุ เป็น อัน ชาติ

คดีหาต้นใหญ่ ๓ ชั้น ก่อสร้าง อย่าง วิจิตรงดงาม ตั้ง อยู่ โดด
เด่นใน ตำบล เบตตัน นั้น ย่อม เป็น ที่ รู้จัก ของ บรรดา ประชาชน ใน
ย่านนั้น ทัวไป รอบ ๆ คฤหาสน์ อัน ตระการตา มี ต้น น้อย ๆ ถ่ม อยู่
โดย รอบ ทำให้ เป็น ที่ ร่ม รื่น หรรษา สม เป็น นิเวศสถาน แห่ง ผู้มี อัน
จะ กิน และ ถ้า มี ดัชชิต เดอร์ วูด ผู้ เป็น เจ้า ของ คฤหาสน์ นั้น จะ เป็น คน
คุ้นเคย ต่อ พระ มหานคร ตอน ดอน เดย์ ดัง ห่อนี้ แล้ว แก ก็ จะ สม เป็น
คุณนาย แห่ง ตำบล เบตตัน ยิ่ง ชน เพราะ ถึง แม้ ความ พากพม ของ แก
จะ นับ เป็น เอก ใน ตำบล นี้ ก็ ตาม แก ก็ ไม่ ยิ่ง หย่อน ไป กว่า คน บ้าน
นอก เท่า ไหร่

ใน เช้า วัน รุ่งขึ้น ที่ หน้า ประตู คฤหาสน์ อัน ทำ ด้วย ฝีมือ ปรารถนา
บรรจง แห่ง นาย ช่าง จิตรกรรม นั้น มี บุรุษ สอง นาย ยืน เตรียม ตัว ที่จะ
เข้าไป ข้าง ใน ภายหลัง เมื่อ ได้ กัด กระดิ่ง ประตู แล้ว บุรุษ ทั้ง สอง นั้น คือ
โฮวาร์ด สเตฟฟ์ กับ ฮาร์วี่ เสมียน ฝึกหัด เครื่อง แต่งกาย ชุด ใหม่ ซึ่ง
โฮวาร์ด เป็น ผู้ ออก เงิน ซื้อมา ให้ ฮาร์วี่ นั้น เป็น เสื้อผ้า อย่าง ดี ราคา
แพง ไม่ สมควร กับ ท่าน เชอร์ เก๊ ๆ อย่าง ฮาร์วี่ จะ สวม ได้ แต่ เมื่อ
ฮาร์วี่ สวม ได้ เข้า จริง แล้ว กัด ดุ เหมือน เจาะ สวม เนื้อ สวม ตัว และ ยิ่ง
วาง ทำ วาง ทาง อย่าง ที่ เรียก ว่า “เชื่อง” เข้า ด้วย วัลดี ชุน นาง ก็
เข้ามา จับ ฮาร์วี่ จน ดู เหมือน จะ กลายเป็น ชุนนาง เอา จริง ๆ

พอ คน ใช้ ซึ่ง กำลัง นึก เดา เฝ้ารอ กระดิ่ง ไม่ ผิด ออก มา เปิด ประตู ให้
บุรุษ ทั้ง สอง ก็ กระทำ ตน ดับ หาย เข้า ไป ภายใน คฤหาสน์ และ ใน บัด ใด

นั่นเอง ต่างก็มาประดิษฐาน อยู่ภายใน ห้องรับแขก มี มิสเตอร์ กิตเบตเตอร์ วูด พ่อ บ้าน แต่ ใน นาม ยืน ตอน รับ ตาม เคย

ห้อง รับแขก ของ มิสเตอร์ กิตเบตเตอร์ ตกแต่ง อย่างงดงาม กอปร ด้วย ของ อัน มีค่า คือ โต๊ะ และ บรรดา ทรัพย์ เครื่องใช้ ต่าง ๆ โดย มาก มัก เปน ของเก่า ที่ รับ มรดก ได้ เนือง กัน ค่อย ๆ มา ที่ ใหม่ ก็ เปน ของ ดี มี ราคา แพง เด็ด ทั้ง น้อย มั่งคั่ง ให้ เห็น ความ มั่งคั่ง ของ สัก กิตเบตเตอร์ วูด อัน มี มา แต่ บุรพกาล เมื่อ บุคคล ทั้ง สอง นำ คน ให้ ปรากฏ อยู่ ภายใน ห้อง นั้น นิสเตอร์ กิตเบตเตอร์ กำลัง นั่ง สบาย อารมณ์ อยู่ เห็น เก้าอี้ นวม ตัวใหญ่ พอ คน ใช้ ขาน นาม เสนอ ขึ้น แก่ กัด กุ ขน เปด ยืน อิริยาบถ หัน มา ทัก ทาย ด้วย อากา ร ยิ้มแย้ม ว่า

“แฮม ! เหมาะจริง พอ กำลัง นั่ง ถึง ท่าน ก็ มา พอ ดี”

“ครับ แต่ ผม อยาก แนะนำ ท่าน ให้ รู้จัก - ท่าน ผู้นี้” โฮวาร์ด รับ พูด และ พยัก หน้า ไป ทาง เฝ้ามั่น หม่อม ที่ ยืน อยู่ ข้าง ๆ “ท่าน เซอร์ ฮาร์วีย์ แห่ง พระมหานคร ดอนดอน ขอรับ

กิตเบตเตอร์ วูด คาโปตง ขึ้น เด็ก น้อย เพราะ แก่ ไม่ นึก ว่า จะ มี ชุนหา ชุนนาง มา เหยียบ บ้าน โดย ไม่ รู้ เห็น รู้ ตัว เช่นนี้ โฮวาร์ด ดี เดพนี้ บุรุษ เจ้า ความ คิด หัน มา ทาง ฮาร์วีย์ และ พูด อย่าง นอบน้อม ว่า

“นี่ ยัง ไง ได้ ขอรับ นิสเตอร์ กิตเบตเตอร์ วูด ที่ กระผม พูด ถึง”

ฮาร์วีย์ วาง ทำ อย่าง ผั่ง ผาย ตรง เข้า จับ มือ กิตเบตเตอร์ ที่ ยืน มา ให้ พูด ด้วย อากา ร ยิ้มแย้ม แจ่มใส ว่า

“ยินดี มาก นิสเตอร์ วูด ที่ ฉัน ได้ มี โอกาส รู้จัก กับ ท่าน”

ถึงแม้ว่ากิตเบตจะเป็นเศรษฐีบ้านนอกอยู่บ้างก็ตาม แกก็ยังไม่ตอบพอฟังได้ว่า “ขอรับ, กระผมรู้สึกเป็นเกียรติยศอันใหญ่ยิ่ง ที่มีได้ทำเป็นแขกของผมนคนหนึ่ง และภรรยาของผมก็จะรู้สึกเช่นเดียวกัน คุณใหม่, มิสเตอร์ ดีเคฟน์?”

โฮวาร์ด ดีเคฟน์ รีบรับรองทันที “ขอรับ ถูกทีเดียว”

กิตเบต “เดี๋ยวนี้ขอรับ ผมจะบอกให้คนใช้ไปตามภรรยาผมมา”

หันไปทางคนใช้ซึ่งเพิ่งเดินผ่านมา พูดว่า:

“นี่, แกไปตามคุณนายของแกมาที่เถอะ เดียวนี้แหละ”

พอคนใช้ดับ หายออกไป ตามคำสั่ง ذکرหนึ่ง มิสซิส ดีเคฟน์ก็เดินเข้ามา ฮาร์วี่ และโฮวาร์ด หันไป น้อมศีรษะเพื่อเป็นการแสดงความเคารพ ซึ่งทำให้คุณนายเจ้ายศข่มด้วยความพอใจ

“อ้อ! เฮ้เตน ฉันขอแนะนำให้หัดอนรู้จักท่านเซอร์ ฮาร์วี่แห่งพระมหานครลอนดอนด้วย, ท่านเป็นสหายของมิสเตอร์ ดีเคฟน์เพื่อนของเรา”

พอได้ยินคำว่าท่านเซอร์ มิสซิส ดีเคฟน์ก็แสดงความยินดีจนถึงกับยิ้มออกมานอกหน้า ยืนมือให้ท่านขุนนางหนุ่มบรรจงจับขลุบด้วยความเคารพ วางท่าให้เป็นผู้ที่ดีสุด พูดว่า

“เป็นพระเดชพระคุณที่สุดแล้วค่ะ ที่ได้รู้จักกับได้เท่า”

“ผมก็เช่นเดียวกัน ขอรับ” ฮาร์วี่ตอบอย่างถ่อมถ่อม

ท่านเจ้าของบ้าน เชิญให้แขกคนใหม่ และโฮวาร์ด นั่ง แล้ว
เรื่อง ด้นทนา อย่าง ที่ เรียกว่า “ ร้อยแปด พันเก้า ” ก็ดำเนิน ไปตาม
ลำดับ ฮาร์วีย์ ถึง การไป เทียวใน สถานที่ ต่าง ๆ ราว กับได้ ไปเห็น
มาเอง ฉะนั้น เพื่อ เพิ่ม น้ำหนัก ความ เป็น ท่าน เซอร์ ให้เด่น ยิ่งขึ้น และ
เพื่อ แสดงว่า ชีวิตของ คน เป็น โสด ย่อม ไปไหนมาไหนได้ โดย สดวก ข้าง
มิสซิสเตอร์ วูด ก็ คอย อวด มั่งมี ไว้ ทำไว้ ทางไป ตาม เรื่อง รวม ความ
ว่าการ ด้นทนา ใน วันนั้น มี พร้อม ทั้ง เบรียวหวาน มัน เค็ม บริบูรณ์ นอก
จากนี้ ดูเหมือน เจ้าของ บ้าน จะ ระวัง พอใจใน ท่าน เซอร์ เกิน มากจน ทุกที่
และ ถ้า ใจ โอ้อวด ไม่ มี ชุระ เข้าไป ใน เมือง เลย เจ้าหัตถ์ อาจ พอใจ ท่าน
เซอร์ หน้ม มากกว่า คนอื่น ก็ เป็นได้

ใน ตอน ท้าย แห่ง การ ด้นทนา โฮวาร์ด ได้ ตาม ฮาร์วีย์ ขึ้น ว่า
“ อ้อ ! ท่าน เซอร์ ขอรับ จะ พัก อยู่ ที่ เบดคัน ดัก ก็ วัน ไม่ ทราบ ? ”
ฮาร์วีย์ เป็น ที่ ตรอง อยู่ ครู่ หนึ่ง แล้ว ตอบ ว่า
“ ฉัน นึก ว่า จะ พัก เพียง ๒-๓ วัน เท่านั้นแหละ มิสเคอร์ ดีเฟน
เพราะ ที่ จริง ฉัน ไม่ มี กิจ ชุระ ที่ นี้ เลย นอกจาก จะ มา เทียว ดาก อากาศ
เด่น เท่านั้น ”

เดอรวูด ต้อง คน ผัวเมีย มอง ดู ตากัน แล้ว ข้าง ภรรยา จึง พูด ว่า
“ ประทาน โทษ เกะเจอะ เจ้าคะ ได้ เท่า มี กิจ ชุระ อะไร ทางอื่น บ้าง
กระมัง คะ ? จึง ได้ รับ ร้อง นกดับ นก ”

ฮาร์วีย์ ยิ้ม ด้วย ความ เข้าใจ ความ หมาย ของ มิสซิสเตอร์ วูด ได้ ดี
จึง ตอบ ว่า

“ เปตา, คุณนาย ผมไม่มี ชุระ ที่ไหนเลย แต่คิดว่า การที่ มา พัก กับ มิสเตอร์ ดีเคฟน์ เพียง ๒-๓ วัน ก็ เป็น ภาระ มาก อยู่ แล้ว ”

“ ถ้า เช่น นั้น เมื่อ ครบ สัญญา กับ มิสเตอร์ ดีเคฟน์ แล้ว ดิฉัน ขอ เชิญ มา พัก ที่ บ้าน ดิฉัน เพื่อ เป็น เกียรติยศ ตัก ห่อ ย จะ รัง เกียจ ไหม คะ ? ”

คุณ นาย เจ้า ยศ ซึ่ง พุด โดย เร็ว

ฮาร์วี่ ม พดาง ด้วย ความ พอใจ “ ที่ ไหน ได้ คุณ นาย ผม ไม่ รู้ ตัก รัง เกียจ เลย แม้ แต่ นิด เดียว กลับ จะ รู้ ตัก เป็น ความ กรุณา ของ คุณ นาย เสีย อีก ”

“ เอา เป็น ตก ดง นะ ขอรับ แต่ ขอ ให้ นึก ว่า เบต คัน ไม่ ใช่ว่า ตอน ตอน กิด เบอ ดอ ยี่ ชน บ้าง แต่ คุณ นาย ของ แก พุด ล้วน คว้น ชน มา ว่า ”

“ อย่า วิด ก เตย เจ้า ค่ะ ท่าน เชอร์ ดิฉัน คง ไม่ ทำ ให้ ได้ เท่า ถ้า บาก ใน เรื่อง นี้ คอก ”

ฮาร์วี่ “ ขอรับ - ขอรับ ผม ไม่ ได้ นึก ถึง ชอน น คอก ”

“ ที่ จริง นะ ผม ไม่ มี ความ รัง เกียจ เลย ใน การ ที่ ท่าน เชอร์ มา พัก อยู่ ด้วย และ อยาก จะ ให้ พัก อยู่ นาน เสีย อีก ” โฮวาร์ด ซึ่ง ใน ตอน นั้น ไม่ ค่อย ได้ พุด แก่ ดั่ง ทำ เป็น ออก คว “ แต่ เมื่อ คุณ นาย มีความ ประสงค์ ที่ เช่น นั้น ผม ก็ ตามใจ ”

“ ถ้า จะ อิจ ฉา ละ ช ” กิด เบอ ดอ ด้อ แล้ว คน ทั้ง ดี ก็ พากัน หัวเราะ ครื้น ไหญ่

*

*

*

ทิวา และ ราตรี ได้ ด่วน ไป ตาม ลำดับ นับ แต่ วัน ที่ ท่าน เชอร์ หน่ม ซึ่ง โฮวาร์ด นายจ้าง ได้ สถาปนา ให้ ได้ มา พัก อยู่ ที่ คลุหา สัน เดอร์ วูด

ไวโอเล็ต ยิ้ม ชื่นกว่า เดิม ซึ่งทำให้ท่านเชอร์ เก ปรทม - ปรทมจน
ถึง กับ ต้อง ประจวบ เจ้าหัดอ่อน เดียว ให้ สัม กับ ความ ปรทม ภายหลัง
เมื่อ ริม ฝีปาก ทั้งสอง ได้ จรด กัน แนบ ดันที เป็น เวदानาน แล้ว แม่สาว
งามไวโอเล็ต จึง เอ่ย ชื่น ว่า

“ เธอ บอก คุณพ่อ คุณ แม่ แล้ว หรือ ยัง คะ ? ”

“ บอก แล้ว จ้ะ แม่ ยอดรัก และ ท่าน ทั้งสอง ยินดี จะ ให้ เรา เข้า
โบสถ์ ด้วย กัน ” เด่ม ยน หนุ่ม คอบ “ แต่ นั้นแหละ ถึง แม่ คุณพ่อ
คุณ แม่ ของ หัดอ่อน จะ เต็มใจ ให้ เรา ได้ แ่่ง งาน กัน ก็ จริง ฉนั้น ก็ ไม่ สู้
ยินดี เท่าไร นอกจาก จะ เห็น หัดอ่อน เต็มใจ ด้วย อีก คนหนึ่ง ”

ไวโอเล็ต ค้อน “ ถ้า ดิฉัน ไม่ เต็มใจ ดิฉัน ก็ คง ไม่ มานั่ง พัง
คำพูด ของ เธอ ให้ เสีย เวลาดอก ”

“ ถูก แล้ว หัดอ่อน เต็มใจ ใน เมื่อ พ่อแม่ ของ หัดอ่อน เต็มใจ ด้วย แต่
ถ้า พ่อแม่ ของ หัดอ่อน คิด ไป อย่างอื่น หัดอ่อน จะ เป็น อย่างไร ก็ ไม่ รู้ ”

แม่สาว หัน มา จ้อง หน้า “ เธอ นึก ว่า ฉนั้น เป็น ตุกตา หรือ จะ
ทำอะไร ทำได้ ”

“ เปตา, ฉนั้น ไม่ ไต นึก ว่า หัดอ่อน เป็น ตุกตา ดอก แต่ นึก ว่า
หัดอ่อน เป็น คน อยู่ ใน ถ้อยคำ พ่อแม่ ” ยาร์ว พุดเสียง ไป ทางหนึ่ง “ พ่อ
แม่ หัดอ่อน ไม่ พอใจ มิสเตอร์ สเตฟน์ หัดอ่อน ก็ ไม่ พอใจ ด้วย ”

“ นั้น ดิฉัน ไม่ พอใจ ของ ดิฉัน เอง ต่างหาก ไม่ ใช่ ดิฉัน ไม่ พอใจ
เพราะ คุณแม่ ท่าน ไม่ ชอบ ”

“ ก็ ถ้า เพื่อ คุณแม่ หัดอ่อน ชอบ ละ และ จะ ให้ หัดอ่อน แ่่ง งาน ด้วย ”

“ ดิฉัน จะ ไม่ ยอม เป็น อันขาด ” เจ้าหัดอ่อน ตอบ ด้วย ความ จริงใจ

“ขอร้องอีกคำเถอะ ไวโอเต็ต, แม่ยอดรัก” ฮาร์ว พุดพดาง
ถอนใจใหญ่ “ถ้าเผื่อปรากฏว่าฉันไม่ใช่ท่านเซอร์ดังที่หัดอน
หรือคุณ พ่อคุณแม่ หัดอน นึก หัดอนจะว่าอย่างไร?”

“ดิฉันจะว่าอย่างไร เพราะมันเป็นไปได้ไหมคะ”

“ฉันว่าถ้าเป็นไปได้นะ เช่นมีคนมายืนยันว่าฉันไม่ใช่ท่าน
เซอร์ เป็นแค่เพียงไอ้ตึกคู้ยอะไรคนหนึ่งเท่านั้น”

“ดิฉันจะไม่ขอเชื่อเลย” แม่สาวงาม คอบบ อย่างมั่นคง

“จริง ๆ นะ ถ้าเผื่อไม่ได้เป็นจริง ๆ”

“ขอให้เธอเข้าใจว่าดิฉันไม่ได้รักยศถาบรรดาศักดิ์อะไรของ
เธอเหมือนอย่าง คุณ แม่ คอบบ นะ” เจ้าหัดอน พุด เป็น เสียง แดงงอน
กลาย ๆ

“แปลว่าถึงฉันจะเป็นอย่างไร ๆ หัดอน ก็คงรักอยู่นั่นเอง”
เด็มนุ่ม ซ้อม เพื่อให้มั่นใจ

“เจ้าคะ ท่านเซอร์” เป็นคำ ประชด ของเจ้าหัดอน แล้ว
สายตา อันคม ปราม ก็ ค้อน แถม เข้าให้อีก - แต่เป็น การ ค้อน ที่ ฮาร์ว
ชอบให้ ค้อน บ่อย ๆ

ท่านเซอร์ เก่ และไวโอเต็ต เดอร์ วูด แม่ หวานใจ ของเขา สันทนา
ประจ้อ ประแจ กัน ค่อยไป ด้วย ความ ปราม ปราม ปราศจาก ผู้ขัด คอ เช่นนี้
เป็น นิจนิวันตร ควบ เท้า จน ถึง วัน สุดท้าย คือวันที่ได้ จูงมือเจ้าหัดอน
เข้า ดู่ โบสถ์ ซึ่ง นับว่า เป็น พิธี ที่ ใหญ่ โต พิธี หนึ่ง แยก เหยื่อ พา กัน
มา คับคั่ง ถิ่น หลาม ไป ท่วม ทั้ง โบสถ์ รวม ทั้ง โฮวาร์ด สเตเฟ่น และ เยมส์ ฮอว์

ด้วย บรูซ ทั้งสอง คน มีดีหน้าว่าเรื่ง เบิกบาน มาก รวดกับการ แต่งงาน
 ครองตนเอง เปน ตัว เจ้าบ่าว แต่ที่จริง ความว่าเรื่ง ของไฮวาร์ต นั้น
 เปน เพราะเวลาที่จะ เยาะ เย้ย คุณ นายเจ้ายศ โกลี เข้ามา ทุกที่ ต่างหาก

พอ พิธี แต่งงาน เสร็จ งด มีสเตอร์เตอร์ วูด ก็นั่ง เชิญ บรรดาแขก
 เหยื่อทั้งหลาย ให้กลับ ไป รับ ประทาน อาหาร เย็น ที่ กฎาสัน ด้วย กัน เพื่อ
 เปน เกียรติยศ แก่ คู่ บ่าว สาว ซึ่งใน จำนวน แขก เหยื่อ เหล่านั้น ไม่มี
 ใคร ปฏิเสธ ดังคน ที่ กฎาสัน คบแต่ง ประดับ ประดา อย่าง หรุหรา
 เพื่อ รับรอง เจ้าบ่าว ให้ สม เกียรติยศ ที่ เปน ท่าน เซอร์ ภายใน ห้อง สอด
 มี โต๊ะ บาร์ ยาว ตั้ง อยู่ ถู้อมรอบ ไปด้วย บรูซ และ สตรี พัน เพดาน ห้อย
 เพียง ติด ไฟฟ้า ช่อ แดง สว่างไสว รวด กับ กลางวัน สรรพ อาหาร อัน
 โอชะ วาง อยู่ เรียง ราย บน โต๊ะ คนใช้ แต่งกาย เปน ระเบียบ เรียบ ร้อย
 ยืน คอย ตัก เค็ม สิ่ง ที่ ขาดเหลือ ให้ แก่ ผู้รับ ประทาน อยู่ พร้อม มุข ที่
 หัว โต๊ะ มี ฮาร์วี่ และ ใจ โอเด็ค คู่ บ่าว สาว นั่ง รับ ประทาน อยู่ เคียง คู่ กัน
 ส่วน ไฮวาร์ต และ เยมส์ ชอว์ นั่ง ท้าย โต๊ะ ตรง กัน ข้าม

การ รับ ประทาน อาหาร ใน คืน วันนั้น เปน ที่ ว่าเรื่ง เบิกบาน ถ้วนทุกคน
 แล้ง ช้อน ช่อม กระทบ กัน แล้ง หัวข้อ ต่อ กระซิก และ แล้ง ที่
 สรวอดเต้ เฮฮา ซึ่งกัน และ กัน ทำให้ ภายใน ห้อง นั้น แฉ่งแซ่ ไป ด้วย ฉะนั้น
 อัน พังไม่ เปน ศัพท์ ทันใด นั้น เยมส์ ชอว์ ถูก ขนยืน พลง ยก แก้ว เหล้า
 เจริญ ไชย ขัน พุด เปน เสียง ปาฐกถา

“ข้าพเจ้า รู้สึก ยินดี และ ปดม ออก ปดม ใจ เปน อันมาก ที่ได้
 เห็น มีสเตอร์เตอร์ ฮาร์วี่ เติมนัย เข้าใหม่ ของมีสเตอร์ ไฮวาร์ต สดเฟ้น ได้กระทำ

การ ส้มรด กับ มิสเตอร์ อดัม ซึ่ง บัดนี้ ได้ เปลี่ยน นามใหม่ ใน ทะเบียน
เป็น มิสซิส ฮาร์วีย์ ไป แล้ว ข้าพเจ้ายินดี—ยินดี อย่าง ยิ่ง ที่ คน ใน บังคับ
บัญชา ของ เพื่อนข้าพเจ้า—ไปได้ คืบ ได้ ดี จน เกิน ความ คาดหมาย เพราะ
ฉนั้น—ท่าน ทั้งหลาย—ข้าพเจ้า ขอ เชิญ ให้ คืบ อดย พร ให้ แก่ มิสเตอร์
ฮาร์วีย์ ใน การ ที่ ได้ ประคับ ไข คดาก อัน ดัน ด้วย ”

แทน ที่ บุคคล เหล่า นั้น จะ แสดง ความ ยินดี ใน สันทร พจน์ ของ เยมส์
ฮอดจ์ และ แทน ที่ จะ ยก ถ้วย เหล่า นั้น ตาม คำ เชิญ เชิญ กลับ พา
กัน นึ่ง นึ่ง ตะตึง ตะโต ใน คำพูด อัน ไม่น่า จะเป็น ไป ได้ เลย ดัน ศัพท์
ดำเนิน อัน แข็ง แขนง เมื่อ ลึก ครู ก้ พ้น อุบัติ หาย กลายเป็น ความ เงียบ
ไป โดย เร็ว ทุก คน นอกจาก โฮวาร์ด และ เยมส์ ฮอดจ์ แสดง กิริยา ประหลาด
ใจ หน้าตา ดัน และ ยัง เคอร์ วูด ผัวเมีย แดว ยัง หน้าตานั้น มากกว่า คนอื่น

“อา! ท่าน ประหลาดใจ” เยมส์ ฮอดจ์ พูด ด้วย อาการ ยิ้ม พราย
“ท่าน นึก ว่า มิสเตอร์ ฮาร์วีย์ จะเป็น เซอร์ ฮาร์วีย์ ไป ได้ เลย หรือ แต่ ถึง
อย่างไร ก็ ดี ข้าพเจ้า เชื่อ ว่า มิสเตอร์ โฮวาร์ด ดัชนี คง จะ อธิบาย ให้ ท่าน
ทั้งหลาย เข้าใจ ได้ ”

“เยมส์ ฮอดจ์ หย่อน ก้น ลง นึ่ง แดว โฮวาร์ด จึง ถูก ชวน แสดง สันทร
พจน์ ต่อ ไป ด้วย ดี หน้า แดว อาการ ยิ้ม ยาว

“ข้าพเจ้า ไม่ มี เรื่อง ที่ จะ พูด มาก มาย นัก ดอก ” โฮวาร์ด พูด

“มิสเตอร์ ฮาร์วีย์ มา ของาน ที่ ข้าพเจ้า ทำ ข้าพเจ้า เห็น รูป ร่าง ดี พอ
จะ ไว้ เนื้อ เชื้อ ใจ ได้ จึง ได้ ให้ ผูก หัด ไป ก่อน และ ถ้า ท่าน ไป ตาม คน

งานที่บริษัทตกลงแล้วของข้าพเจ้าแล้ว เธอจะบอกให้ทันทีว่าคือมีด
เคอร์ ชาร์ว เล่มนั้น ผักหัดของข้าพเจ้า

ทุกๆ คนหันมามองท่านเชอร์ เก เป็นเชิงถามว่า “อย่างไร—
จะว่าอย่างไร” แต่บุรุษหนุ่มแสดงกิริยาปรกคิคล้ายกับไม่รู้ดีก
ประหลาดใจในคำพูดของนายจ้าง ส่วนไวโอเล็ต ภรรยางามของเขา
นั่งนิ่งเพื่อกอยฟังคำแก้ตัวของบุรุษผู้เป็นสามีของเจ้าหัดนั้น มีด
เคอร์ กิด เบอศเคอร์ วูด ซึ่งนั่งถัดชาร์วไป หันมาพยักหน้ากับตูกเซย
หนุ่ม พดางพูดอย่างใจเย็นว่า

“ทำอย่างไรเสียท่านก็คงปฏิเสธไม่ใช่หรือ?”

“ปฏิเสธ” ชาร์ว ทวนคำ “เปล่า—ผมไม่ปฏิเสธ มีดเคอร์
สเตฟัน พด ถูกแล้ว—”

“ถ้าเช่นนั้น แกมันก็อุปาทว่มาก” เป็นเสียงร้องแซกขึ้น
ของมีดซีล เคอร์ วูด ซึ่งได้กระวนกระวายอยู่นานแล้ว หน้าเสียงเจือ
ไปด้วยความแค้นระคนกับความเสียใจ

“อุปาทวอย่างไร?” ชาร์ว ถาม ด้วยความฉุนเฉียว
มีดซีล เคอร์ วูดเสียงดัง “ไม่รู้ดีกั คิดอุปายปลอมเป็น
ท่านเชอร์ จนเขาเชอกันหมด”

“ผมไม่ได้คิดและผมไม่ได้ปลอม มีดเคอร์ สเตฟัน พาผมมา
ผมก็มา แล้วคุณนายเซอเซญให้ผมพักอยู่ ผมก็อยู่” ชาร์ว
พูดพดาง ชีมือไปทางบุรุษเจ้าอุปาย ซึ่งบัดนี้กำลังยิ้มด้วยความ
พอใจที่เห็นตูกเซยกับแม่ยายแตกสามัคคีกันโดยง่ายตาย

“ทำไม? ก็ที่เป็น เล่มยัน ผีกัดหัว ของ มิสเตอร์ สเตเฟ่น น่ะ ไม่จริงรึ?”

“ก็จริงน่ะซี”

“อ้าว! ไหน ว่า เป็น ท่านเซอร์ ยังไงล่ะ?”

ฮาร์วีย์ จะตอบ แต่มีเสียงหนึ่ง โผล่ขึ้นใน ระหว่าง พวกเขาก
ทั้งหลาย ว่า “อย่าเถียงกัน เลย ครับ จะ แยก ความ ต่ำนัดกันเสีย
เปล่าๆ พังผดักกว่า”

ทุก ๆ คน หันไป จ้อง ดู เจ้าของเสียง ก็เห็นได้ว่า เขา เป็น ชาย
หนุ่ม อายุ ประมาณ ๒๗ ปี ยืน อยู่ ด้วย ท่าทาง อัน เรียบร้อย

“เชิญ นั่ง เอะ ขอรับ ทั้ง คุณนาย ทั้ง ท่าน เซอร์ น่ะแหละ” เขาพูด

“เซอร์ เก น่ะ หรือ?” โฮวาร์ด ย้อนถาม ด้วย อาการ ยิ้มเยาะ

“ไม่ใช่ ท่าน เซอร์ เก ท่าน เซอร์ จริง ๆ เชียว น่ะแหละ ท่าน
ทั้งหลาย เรียก ชื่อ ท่าน ว่า เซอร์ ฮาร์วีย์ นั้น ดู ออก จะ สั้น เกินไป แท้
จริง นั้น คือ เซอร์ อาเชอร์ ฮาร์วีย์ โอติเวอร์ แห่ง พระนคร ตอนตอน จึง จะ ถูก
ท่าน ผู้ ชอบ ทอง เทียว ไปใน ที่ต่าง ๆ กับ คน ไข้ ของ ท่าน คนหนึ่ง เสมอ
และ มัก จะ ไข้ ชื่อ ฮาร์วีย์ บ่อย ๆ หรือ ถ้า จำ เป็น จริง ก็ ไข้ ว่า อาเชอร์ ฮาร์วีย์
บ้าง ส่วน คน ไข้ ของ ท่าน นั้น บางที ก็ ทำ เป็น คน ไม่ รู้ จัก กัน หรือ
บางที ก็ กลาย เป็น เพื่อน กัน เสีย บ้าง ใน เรื่อง ยศ ของ ท่าน นั้น ดู เหมือน
เดิม เสีย สนิท ไม่ เคย นำ ไป ไข้ ที่อื่น เลย นอกจาก ใน พระนคร และ
ใน กิจ ธุระ ของ ท่าน ใน คราว สุดท้าย ท่าน ได้ มา เทียว ที่ เบดตัน กับคน

ใช้ของท่านตามเคย พระเณรท่านไปชอบผู้หญิงเข้าคนหนึ่งคือภรรยาของท่านเดี๋ยวนี้ ท่านได้ตัดรอยตามมาจนรู้จักบ้าน และรู้ว่ามิดเดอว์สเดเฟ่นชอบพอกับบิดามารดาของเจ้าหัตถ์อนมาก ท่านจึงให้คนใช้พักอยู่ที่โฮเต็ลคนเดียว ส่วนตัวท่านเองมารับจ้างเป็นเสมียนของมิดเดอว์สเดเฟ่นโดยหวังว่าคงมีโอกาสดำเนินการติดต่อกับเจ้าหัตถ์อนบ้าง และในที่สุดก็ล้มประสงค์ เพราะมิดเดอว์สเดเฟ่นไม่รู้ว่าท่านคือเซอร์ ฮาร์วี่ โอติเวอร์ แห่งพระนครลอนดอน เข้าใจเสียว่าเป็นเสมียนที่ไม่มั่งงานทำจริงๆ”

บุรุษผู้นั้นหยุดพูดเพื่อพักเหนื่อย ส่วนคนอื่นต่างนั่งนิ่งคอยฟังว่าเขาจะพูดอย่างไรอีก มิดเดอว์สเดเฟ่นดูแสดงอาการดังเถลไถลกับไม่รู้ว่าจะเชื่อข้างไหนดี ซางโฮวาร์ดทำหน้าที่ด้วยความประหลาดใจผสมกับความฉุน บ้างเล็กน้อย

“นี่เป็นหัตถ์ถ่านที่พอแล้วรึ?” โฮวาร์ดถามพลางจ้องหน้า

“อ้อ! รู้แล้วว่าคำพูดของผมมีน้ำหนักไม่พอ แต่น้ำหนักของท่านจะยิ่งเหลือใหญ่” ชายผู้นั้นพูดขึ้นเป็นเชิงเยาะ แล้วยังกระเบาหยิบสมุดหนึ่งขึ้นมาเปิดออก ซางโฮวาร์ดเป็นรูปของบุรุษสองคนคนหนึ่งคือตัวเขาเอง ซึ่งมีชื่ออยู่ข้างใต้ว่า “ยอช เทอร์” คนใช้ท่านเซอร์ ฮาร์วี่, เอช. โอติเวอร์ อีกข้างหนึ่งคือรูปฮาร์วี่ มีอักษรเขียนไว้ข้างใต้ว่า “เซอร์ ฮาร์วี่, เอช. โอติเวอร์ แห่งพระนครลอนดอน” เขาตั้งสมุดหนึ่งนี้ให้ขุนนายเจ้ายศ แด้วหยิบเก็บกระดาด

ที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์สั่งให้มิดเดอว์ กิตเบอดคุด ในกระดาษชั้น
นอย นน มีข่าวพิมพ์ว่า

“ท่านเซอร์อาเซอร์. เอช. โอติเวอร์ กับมิดเดอว์ ย็อช เทอร์ คน
ใช้ ได้มาเที่ยวที่ตำบลเบตคัน เพื่อเปลี่ยนอากาศ เพราะท่านเซอร์
รู้สึกไม่ค่อยสบาย ท่านเซอร์และคนใช้ของท่านนั้นเคยเป็นนักเที่ยว
ในที่ต่างๆ มามาก และ การที่มาเบตคันนี้ ก็คงเชื่อว่ามาช้าที่
กำหนดกลับนั้นไม่ทราบแน่ เพราะเป็นการมาเที่ยวเพื่อพักผ่อน”

กิตเบอดคุดข่าวในเศษกระดาษนั้น แล้วก็ส่งให้ภรรยาของแก ดู
หน้ายิ้มด้วยความพอใจ ส่วนภรรยาของแกส่งรูปท่านเซอร์หนุ่ม
มาให้ บรรดาแขกที่ตอมโตะอยู่นั้นหันไปพูดกันซุบซิบ เป็นเชิงออก
ความเห็น เยมส์ ฮอว์ และไฮวาร์ดแสดงอาการทຸນ ทຸราย คล้ายกับ
ไม่สนใจคิดอย่างไรอย่างหนึ่ง มิดเดอว์ ดู อ่านข่าวนั้นตลอดแล้ว
จึงพูดกับชายหนุ่มผู้นั้นว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านก็คือคนใช้ของเซอร์
ฮาร์ว นะซี”

“ถูกแล้วฮอว์” เขาก็หัวเราะรับคำ “และท่านผู้นี้คือ
เซอร์ฮาร์วจริงๆ ไม่ใช่ท่านเซอร์เกดิงที่มิดเดอว์ได้เคฟน นก”

มิดเดอว์ ดู หันไปจ้องหน้าไฮวาร์ดด้วยอาการดูหมิ่น ยัง
ไม่ทันจะพูดว่าอะไร ก็มีเสียงเอะอะดังขึ้นข้างนอก แล้วร่างของ
ชายหนุ่มแปลกหน้าประมาณ ๘-๙ คน แต่งกายเรียบร้อยก็พากันเข้า
มาในห้อง ทำให้ทุกๆ คนหันไปมองเป็นตาเดียวกัน คนที่เดิน
หน้ายกมือขึ้นห้ามพวกของตนเป็นเชิงว่าให้รักษาความสงบสักหน่อย
แล้วด่ายตามองดูรอบๆ คล้ายกับจะต้องการพบใครคนหนึ่ง

“เฮลโล! แมคดัน” ท่านเชอร์ ร้อง ทัก ชน ด้วย อากักร ำร่า เร่ง
พดาง ตกชน ยืน บุรุษ หนึ่ง มูถูก ออก นาม เหลียว มา พบ ก็ หัวเราะ ด้วย
ความ ยินดี แล้ว รับ เดิน ตรง เข้า มา หา พร้อม กับ เพื่อน หนึ่ง ๆ ที่ ตาม
หลัง มา ด้วย ทุก ๆ คน หอบ หัว ห่อ อด ไร ค่อ อด ไร เปรุง พระรัง นอก
จากนี้ ยัง แถม ดอกไม้ อีก คน ละ ช่อ

“เหม! ท่านเชอร์” แมคดัน พูด อย่าง ยิ้มแย้ม “อะไร แ่่ง
งาน ทั้ง ที่ จะ เขิน หน่อย ก็ ไม่ ได้”

“เฮ้ย! กัน ไม่ ใช่ ท่านเชอร์ ดอก” เจ้า บ่าว หนึ่ง มูตอบ

“แ่่ง หรือ ไม่ ใช่ ท่านเชอร์” แมคดัน ย้อนถาม “เป็น ไม่
ไม่ ได้ ใคร เป็น คน พูด แ่ คือ เชอร์ อาเชอร์ ฮาร์ว โอติเวอร์ แ่่ง
พระนคร ตอน ดอน นี้ น้า แ่ ก็ มา เทียบ แ่่ง งาน เลี้ย เลี้ยบ ๆ นี้ แ่
กัน ไม่ อ่าน หนังสือ พิมพ์ ก็ คง ไม่ รู้ นะ ช้ กัน รับ ชน รถ ไฟ มา จะ ให้ กัน
แ่่ง งาน ไม่ ยัก ทน ได้”

แขก เหลือ ทุก ๆ คน รวม ทั้ง ท่าน เจ้า ของ บ้าน เมื่อ ได้ พง ก็ แ่่ง
อากักร ยินดี แ่ ก็ ถัด เบอต จัง ตกชน ยืน ชู แ่ แ่ เหล่า ชน พูด ว่า

“ด๊แล้ว เมื่อ ท่าน ผู้ เป็น เพื่อน เจ้า บ่าว มีความ พอใจ ด้วย เพราะ
ฉัน ขอ เขิน ทุก ๆ ท่าน คม ให้ แ่ เชอร์ ฮาร์ว โอติเวอร์ เพื่อ เป็น การ อวยพร”

พอ ขาด คำ เพื่อน ของ ท่าน เชอร์ ฮาร์ว ก็ ปลดปล่อย ให้ หับ ห่อ ที่ อยู่ ด้า
แบก มา จาก ตอน ดอน ตกลง กับ พน ค้าย กับ ไม่ คงใจ แ่ ก็ ตรง เข้า
ฉวย แ่ แ่ เหล่า โดย เร็ว

“ เพื่อ ความสุข ของ เซอร์ ฮาร์วีย์ โอติเวอร์ และ ภรรยา ” แม้คน
 พุด พดาง คือดกรูบ เดียว หหมด ต่อ จากนั้น ก็ มี เสียง เฮอะอะโกตาหต
 จน ฟัง ไม่ เป็น ศัพท์ แต่ เป็น เสียง ที่ ว่า เริง เบิก บาน ด้วย ความ ยินดี
 โฮวาร์ต ดีเคฟนี และ เยมส์ ฮอว์ เห็น ผิด คาคด เช่นนั้น ก็ รีบ คอดหนี ไป เสีย
 ใน ขณะที่ แหก เหวือ ทิ้ง หดาย กำ ลัง ชุน ตะ มุน ขว้าง ดอกไม้ กัน ยุ่ง อยู่
 ส่วน ท่าน เซอร์ และ ภรรยา แอบ เดิน ไป พักผ่อน เสีย ทาง หนึ่ง ปลดปล่อย
 ให้ หาย ชาว พระ นคร กับ แหก เหวือ ทิ้ง หดาย รวม ทั้ง ท่าน เจ้า ของ บ้าน
 แสดง อาการ ว่า เริง เบิก บาน อย่าง เต็ม ที่ และ ไม่ ต้อง สงสัย ว่า ความ
 เข้ม จะ ไม่ เข้า ครอบ จำ บุคคล เหล่านั้น ถ้วน ทัว ทุกคน.

โดย “อิมพวน”

คัตตอ ฮัทเวต เป็น นามจริง ของ ข้าพเจ้า.

เมื่อ ข้าพเจ้า ลา จาก ตำหนัก เรือน ‘ฮัตัน’ แต่ มหาวิทยาลัย
‘ฮอ๊กซฟอด’ แล้ว ข้าพเจ้าได้ ไป เข้ารับ ราชการ ใน กระทรวง การ
ต่างประเทศ ไม่ช้า ข้าพเจ้าก็ ถูก ส่ง ไป เป็น อัคร ประจําอยู่ที่ กรุง
มาดริด ค่อมาก็ ถูก ย้าย ไป เอนเทเนเปโตกราด และในที่สุดก็ มาปารีส

ในปี ๑๘๑๒ บิดาข้าพเจ้าได้ถึง อนิจกรรมลง ภายหลังที่ท่านได้
ลา ออกจาก ราชการ สถาน อรรค ราชทูต ณ กรุง ‘วอชิงตัน’ และ
ทั้ง ภรรยา อันหนัก คือ หนึ่ง สิ้น ใจ ให้ข้าพเจ้า รับ ใช้อย่าง เป็น จำนวน เงิน
มาก หลาย

ข้าพเจ้า ขอรับ สรรภาพว่า ข้าพเจ้า รู้ดี ละเอียด ใจ มาก เวลา
นั้น ข้าพเจ้า รับ ตำแหน่ง เป็น เลขานุการ ชั้นที่ ๒ ประจํา สถาน ทูต ณ กรุง
ปารีส คนที่ ข้าพเจ้า ได้ รับ โทเรเดอ บอก ข้าว่า ท่าน บิดา ข้าพเจ้า ถึง

อนิจกรรม นั้น เป็น คน ที่ ข้าพเจ้า พึ่ง กติบ จาก โรง ตกร รุ่งขึ้น
 ข้าพเจ้า ก็ ไป ตอนคอน และจัดการไป ตาม ความ สามารถ มี ดังเคย
 ที่ ข้าพเจ้า ได้รับ เป็น มรรค ตก ทอด จาก ท่าน บิดา ที่ เห็นว่า พอจะเป็น
 เครื่องบรรเทาทุกข์ ได้บ้าง ดังนั้น คือ ชาย คน ไซ้ 'เซมวตเควฟ์' ผู้
 ขรา แต่ เป็น คน ฉลาด และ เรียบร้อย แก พูด ภาษา ต่าง ๆ ได้ ๕ ภาษา
 และ เป็น ข้าเก่า บ่าว เดียง ของ ท่าน บิดา ได้ คิด ส้อย ห้อย ตาม มา แต่
 ครั้ง เมื่อ ท่าน รับ ราชการ อยู่ ณ สถานที่ อรรค ราชทูต ต่าง ดำ แก เป็น
 ผู้มีความชำนาญ ในการ เดินทาง อย่าง เอก อุ ดุจเดียวกับ นาย ของ แก
 เหมือน กัน

ภายหลัง ที่ ท่าน บิดา ของ ข้าพเจ้า ถึงอนิจกรรม แล้ว ข้าพเจ้า มา
 เข้า ตก อยู่ ที่ ถนน โตเวอร์ หรือ ตรอก 'แป็คคโค็ค' ซึ่งเป็น ชื่อ ที่
 เรียก กัน ใน หมู่ชน โดยมาก และ มอบหมายให้อยู่ใน ความ อารักขา
 ของ เควฟ์ เพราะ ข้าพเจ้า ต้อง ขึ้น ๆ ลง ๆ ใน ระหว่าง กรุง ปาริส และ
 ตอนคอน บ่อย ๆ จึง ต้อง หา บ้าน พัก ให้เป็นหลัก แห้งใน ตอนคอน
 ดังแห่ง หนึ่ง

ปี ๑๘๓๕ มีเหตุการณ์เกิดขึ้นโดย ปัจจุบัน ทันด่วน ทวีปยุโรป
 ได้ เบียดเบียน จาก สภาพ แห่งความ สงบเงียบเป็นความ วุ่นวาย ประดุจอาการ
 หมุน แห่ง ลูก ข้าง มหา เมฆ แห่ง ความ บั่นบ่วนได้ เกิด ตก ตาม ขึ้น ใน
 มอดค่านซ์ ก่อน มนุษย์ โดก จึง ได้ ล้มตาศั้น ประดับสิ่ง ซึ่ง พวกเรา
 ณ สถานที่ อรรคราชทูตได้ คาดไว้ แล้ว ใน ระหว่าง พวก ว่า สภาพ แห่งการ
 สงคราม จะได้ เกิด มี ขึ้น แก่ ทวีป ยุโรป

ตลอด เวลา ที่ ข้าพเจ้า มา รับ ราชการ อยู่ ณ กรุง ปารัต์ ใน ระหว่าง
สงคราม นั้น ข้าพเจ้า ได้ รับ ความ เหน็ด เหนื่อย มาก ไม่ ค่อย จะ ได้
พักผ่อน เลย ต่อ เมื่อ ได้ เห็น สัญญา หยุด พัก ทั่ว ข้าพเจ้า จึง ได้
รับ คำ สั่ง ให้ กลับ มา อยู่ ที่ ถนน ดาว นิง ตาม เดิม ข้าพเจ้า จำ ได้ ว่า เป็น
เวลา เข้า วัน หนึ่ง ใน ฤดู เหม็น หนึ่ อากาศ หนาว ดั่ง ถาน กระตุก แสบ ปรี
ราว ๆ เวลา บ่าย ข้าพเจ้า ได้ รับ เชิญ ให้ เข้า ไป ใน ห้อง ไป รื เวศ ของ ท่าน
เสนาบดี กระทรวง การ ต่าง ประเทศ ห้อง นั้น ค่อนข้าง จะ คร่ำ ครึ และ
ตกแต่ง อย่าง สด มั ย เก่า กลาง ห้อง มี โต๊ะ กทม ตัว ใหญ่ ตั้ง อยู่ ท่าน
เสนาบดี ผู้ หนึ่ง หน้า ตา คม คาย ค่อนข้าง จับ มือ ข้าพเจ้า ดัน เดี๋ย ยก ใหญ่
แล้ว ก็ นั่ง ลง ส้น หนา กัน

“มิดเดอว อีทเวต เรา ต้องการ ความ ช่วยเหลือ ของ เธอ โดย เร็ว”
ท่าน เสนาบดี เริ่ม ต้น ปรา ได้ “เธอ คง ทราบ ดี แล้ว ว่า เดียว นั้ เรา มี ราชการ
สำคัญ มา รอ อยู่ ณะ เพาะ หนา เพราะ เฮอร์ มัน นั้ ได้ ขอ ให้ เรา ทำ สัญญา
พักรบ กัน ชั่ว คราว เดียว นั้ มี ผู้ รายงาน มา ว่า เธอ รับ ราชการ ดี มาก
ทั้ง บิดา ของ เธอ หรือ ก็ เคย รับ ราชการ ใน พแนก คดี เมือง ที่มี ชื่อ เสียง
อยู่ คน หนึ่ง นั้น ...”

“ครับ ถูก แล้ว บิดา ผม เคย เป็น ข้าราชการ เกี่ยว แก่ การ ต่าง
ประเทศ” ข้าพเจ้า พุด “และ ท่าน ได้ พยายาม ทำ ราชการ อย่าง เค็ม
ความ ดำ มารถ สำหรับ ชาติ แต่ อนิจจา! ท่าน มา ถึง อนิจ กรรม ลง
เสีย ได้ ข้า ยัง ทง หน สิ้น ใจ อย่าง รุน รัง ให้ กระผม ด้วย”

“ฮั้วเวด” ท่าน กล่าว ลับไป และ จ้อง ดู หน้า ข้าพเจ้า เบ่ง
 “ฉัน จะ มอบ ชูระ ดั่ง หนึ่งใน ที่ สำคัญ และ ต้องการ ความ ตระเยิด รอบคอบ
 เปน ชูระ ที่ จะ จูง เธอ ไป ต่าง ประเทศ ... เริ่ม แต่ ดังความ เกิดขึ้น การ
 คมนาคม ลือ ลาร ของ เรา ที่ ติด ต่อ กับ มหา ประเทศ ได้ ถูก คัดหมด เว้น
 เสีย แต่ ชาว ที่ จะ ได้รับ จาก พวก จาระบุรุษ ของ เรา เท่านั้น แต่ น่าเสีย
 ดาย ที่ พวก ลัปาย ของ เรา มา หมด อายุ ลง เสีย วันนี้ แล้ว.....งาน ที่ ฉัน คง
 ใจ จะ มอบ ให้ เธอ ทำ นั้น เปน การ ดับ และ ปกปิด ที่ สุด และ ซึ่ง ต้องการ
 ความ ช่วยเหลือ ตลอด จน ไหว พริบ ของ เธอ ทั้ง มวณ ใน ที่ นั้น เธอ จะ
 ยินดี รับ ได้ ไหม ?”

“ได้ แน่ ครับ” ข้าพเจ้า ตอบ ทัน คำน

“อ้า!” ท่าน หัวเราะ “ฉัน รู้ แล้ว ว่า เธอ จะ ตอบ เช่นนี้ ด้วย
 ฉัน ทราบ แล้ว ว่า เธอ มี นิสัย เปน จาริก บุรุษ โดย แท้ ดูๆ เดียว กัน กับ
 ท่าน บิดา ที่ เธอ ปรับ ทุกข์ อยู่ เมื่อ ก็ เมื่อ ครั้ง ยัง เปน เด็ก ท่าน เคย ได้
 อยู่ ร่วม โรงเรียน เดียว กัน มา กับ ฉัน ”

“เอะ ครับ ผม จะ พยายาม ทำ จน สุด กำลัง ที่ จะ ทดแทน คุณ ของ
 บ้าน เกิด เมือง มารดา ใน กิจ ครั้งนี้ อย่าง เดียว กับ ที่ ผม ได้ กระทำ อยู่
 ทุก วัน ” ข้าพเจ้า ตอบ

“ดี มาก ที่ เดียว ” ท่าน เสนาบดี พุด และ ท่าน ผู้นี้ ได้ เปน
 ผู้ มี นาม อุโฆษ ใน การ เปน นัก คดี เมือง ดี ผู้ หนึ่ง

ท่าน จ้อง มอง ข้าพเจ้า อย่าง จริง จัง แล้ว ถาม ว่า “เดี๋ยว นี้ เธอ มี

“ห้วง เรื่อง ครอบครัวยุคคอบ อยู่ บ้าง หรือ เปตา แต่ ฉัน คิด ว่า เธอ คง ยัง เปน โสด อยู่ ?”

“ครับ ผม, เดียว น ผม ไม่ มี ห้วง ใน เรื่อง ครอบครัวยุคคอบ อีก แล้ว จะ มี อยู่ แค่ หน้า อีก คน เดียว แก เปน คน จน ด้วย ”

“ถ้า เช่น นี ย่ ทเวต เธอ ควร จะ ไป ประกัน ชีวิต ของ เธอ ไว้ ให้ กับ หน้า ของ เธอ เสีย ทันท เพื่อ เปน การ บัอง กัน ไว้ เต็ก น้อย และ คง จะ ไม่ เปน ข้อ เสีย หาย อันใด ใน การ ที่ เธอ จะ บัอง กัน ไว้ ก่อน ” ท่าน หัวเราะ “ฉัน เห็น ว่า เปน การ สมควร อย่าง ยิง ”

“ดี มาก ครับ ผม จะ ตอง พยายาม ” ข้าพเจ้า ตอบ “จะ เฉลี่ย ให้ หน้า ของ ผม ได้ รับ เงิน ปี ละ ๓๐๐ ปอนด์ ซึ่ง เปน จำนวน มาก พอ ใช้ อยู่ นะ ครับ ”

“ดี แล้ว นั้ แน่ เธอ, เหตุ มั น เปน เช่น นี ” ท่าน เฒ่า บัด พุด “ฉัน ตอง การ ความ ช่วย เหลือ ของ เธอ ดี กั เต็ก น้อย คือ อยาก ให้ เธอ ไป ประเทศ บอตเซวีก รัสเซย์ ”

ไป บอตเซวีก รัสเซย์ ! ประเทศ ที่ ไม่ มี ธรรมะ และ ทำ ตาย มนุษย์ ทั่ว โลก นั้ หรือ ? ข้าพเจ้า เคย ได้ อ่าน พบ ข่าว เรื่อง การ ทารุณ กรรม โหด ร้าย ที่ ได้ อุปค ขน ที่ นั้ น แล้ว

ทุก ๆ คน คง มอง เห็น ฐานะ ของ ราชการ ครอง นั้ แล้ว ราชการ ที่ ท่าน ประมุข ของ ข้าพเจ้า ได้ เวน มอบ ให้, - ราชการ ดับ ที่ สุด ที่ ต้อง ใช้ ความ สามารถ ประกอบ ด้วย เต็ก อุปาย ทัง มวญ ของ ผู้ รับ ฉั น ะ

ข้าพเจ้านั่งฟังคำชี้แจงของท่านเสนาบดีอยู่ราว ๑ ชั่วโมงก็พัก
บรรทม นามและข้อความตงบ้างเป็น บางครั้ง บางคราว ตามสมควร ตัง
แต่แรกแล้วข้าพเจ้ามองเห็นฐานะว่าอยู่ใกล้อันตราย และแท้จริง
ท่านก็ตงความเห็น ว่าเช่นนั้นเหมือนกัน

“แน่ละ ยี่สิบเจ็ด ไม่จำเป็นที่จะต้องบอกเธอว่า ถ้ามีการ
พลาดพลั้งอะไรลง รัฐบาลเราจะไม่สามารถช่วยเหลือเธอ อย่างหนึ่ง
อย่างใดเลย ถ้าหากว่าเรื่องนั้นรู้ไปแพร่หลายแล้ว จะเป็นการ
เสียหายต่อทางรัฐประศาสน์มาก เพราะจะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิด
ความยุ่งยากระหว่างประเทศเรา และประเทศสัมพันธมิตร”

“ผมทราบดีแล้วครับ กระทรวงการต่างประเทศจำเป็นต้องทำ
ไม่รู้ไม่เห็นและจะเกี่ยวข้องด้วยไม่ได้” ข้าพเจ้าพูด “พูดอย่างตรงๆ
ก็แปลว่าถ้าผมถูกคิดกับ ก็จะมีภัยถึงเจ้าหน้าที่ไม่ได้เป็นอันขาด”

ท่านเสนาบดีพยักหน้ารับ

ต่อมาสักครู่ท่านจึงพูดอีกว่า :

“ฉันจะตั้งให้เขาเตรียมหนังสือเดินทางไว้ให้เธอ เพื่อเธอ
จักได้ใช้เดินทางไปในนามของชนชาติ อังกฤษ, อิตาลี หรือ
ฝรั่งเศส ก็ได้แต่โอกาส เพราะฉันรู้แล้วว่าเธอพูดภาษาฝรั่งเศส
และอิตาลีได้ก็ต้อง ว่าแต่อย่างนั้นเถอะ เธอจะเริ่มเดินทางได้
เมื่อไร?”

“ผมเตรียมตัวพร้อมเสมอครับ” ข้าพเจ้าตอบ “เท่าที่เป็น
อยู่เวลานี้ กระผมก็กำลังพยายามประกอบกิจในหน้าที่ราชการ ด้วย

ความ ระมัด ระวัง และใช้ ใจ ทั่ว ทั่ว อย่าง เต็ม ความ สามารถ อยู่ ทุก ขณะ และ ผม หวัง ใจ ว่า ราช กิจ ครั้ง นี้ กระผม คง จะ ทำ ให้ บรรลุ ถึง ซึ่ง ความ สำเร็จ ได้ เปน แน่ แท้

“ฉัน ก็ หวัง ว่า จะ เปน เช่น นั้น แหะ อีทเวต แต่ ใน ฐาน ที่ คน เปน ผู้ ใหญ่ ฉัน อยาก จะ ขอ แนะนำ เธอ ดัง อย่าง หนึ่ง ว่า ชาย หนุ่ม ๆ ที่ รับ ราช การ ใน พแนก การ ต่าง ประเทศ เช่น เธอ มัก จะ ติด กับ สตรี เลี้ย แหะ มาก ”

ข้าพเจ้า หัวเราะ และ เรียง ค่ำ ท่าน ว่า ท่าน บิดา ของ ข้าพเจ้า ได้ ส่ง สอน ข้าพเจ้า ใน เรื่อง นี้ มาก แล

“จริง ซึ่ อีทเวต ฉัน ต้ม นึก ไป ” ท่าน ยิ้ม “ฉัน ขอ โทษ ใน การ ที่ ฉัน ได้ แนะนำ เธอ เช่น นั้น แต่ มัน เปน การ สำคัญ และ ฉัน มี เหตุ ผล พอดี ที่ จะ ต้อง ถาม เธอ ว่า แต่ เธอ นะ มี การ ติด ต่อ กับ สตรี เพศ บ้าง หรือ เปด่า ? ”

“ครับ, ผม ก็ มี อยู่ บ้าง มี เพื่อน ที่ เปน สตรี อยู่ หลาย คน แต่ ผม ไม่ มี การ เกี่ยว ของ สันติ ยิ่ง กว่า การ เปน เพื่อน เเต ”

“อ้าว ! ก็ แม่ ดิดา บุตรี ตัว ของ นาย พัน โท ที่ ตาย อย่าง ไร ละ เธอ ต้ม เลี้ย แลว หรือ ? ” ท่าน พุด เปน เชิง ต้อ

“แม่ ดิดา ค่ำ หมัน ของ ผม หรือ ครับ พุด ไซ้ บิดา เจ้า หด่อน ตาย เลี้ย แลว เจ้า หด่อน มี หนังสือ ไป ตา ผม ที่ บาริส ว่า จะ ไป เยี่ยม หน้า ที่ มอส โก ดัง ๒-๓ เดือน มา จน บัด นี้ กาล ก็ ดัง เข้า เดือน ที่ ๕ แลว ยัง ไม่ เห็น เจ้า หด่อน กลับ ผม ได้ รับ จดหมาย คอบ จาก หน้า

ของเจ้าห่อถั่วว่า แม่ติตาเดินทางกลับแล้วแต่เดือนก่อน ผม
เที่ยวสืบถามก็ไม่ได้ความ เลยนึกเอาเสียว่าเจ้าห่อถั่วคงถูกพวก
บอดเซวักจับฆ่าเสียแล้ว ผมจึงไว้อาลัยให้”

“เอาละดีแล้ว รีบออกเดินทางเสียเร็วๆเถอะ พรุ่งนี้
เวดาคำเรือสังหาร ‘อานิตรา’ จะไปคอยรับเชลยที่ ‘นิวกาสเซต’
และจะพาเธอไปส่งที่เตบอดเซวักภาคเหนือ เมื่อกลับมาถึงจงรีบมา
รายงานต่อฉันทันที และนี่คือห่อเด็กที่ฉันว่า” ท่านขุนนางผู้ใหญ่พูด
พลางส่งห่อเด็กขนาดโต ๑ นิ้วถูกบาดหุ้มห่อด้วยกระดาษดีเหลือง
และมีดัดตราประจำครั้งดำอย่างธรรมดา แล้วจึงกล่าวต่อไปพร้อม
ด้วยอาการยิ้มๆว่า “จงไปเป็นสุขเถิด”

ท่านจับมือข้าพเจ้าบับพลางกระซิบบอกความลับที่ข้าพเจ้ามี
เกี่ยวข้องได้รับมอบ ความลับซึ่งไม่มีบุคคลใดทราบได้ นอก
จากท่านอรรคราชทูตกับข้าพเจ้าเท่านั้น

พอข้าพเจ้าเดินเดี่ยวหัวถนนดาวนิง เข้าถนน ไวก์ฮอดจะกลับ
บ้าน ข้าพเจ้าได้ประทะหน้ากับแย็ก แดตปีเดตัน ซึ่งรับราชการ
อยู่ที่กรุงมาดริดในตำแหน่งเดชานการชั้น ๒ เข้าอย่างจัง

“เออ! คดีอดเพื่อนรัก” เขาร้องทัก “แก่ได้รับอนุญาต
ตากลับบ้านแล้วหรือ—เออ! มีกำหนดกี่วันล่ะ?”

“ไม่นานเท่าใดดอก พรุ่งนี้ฉันก็ไปราชการอีกแล้ว” ข้าพ
เจ้าตอบ

“ได้เลื่อนตำแหน่งหรือ?”

“ก็ไม่ใช่” ข้าพเจ้าตอบ แล้วเราก็พากันเดินไปทาง
การังคตอด

“วันนั้น ดู แก ออก จะ ดับ หมด คมใน อยู่ นะ” เขาพูด “มี เรื่อง
อะไร หรือ ? ดู ท่าทาง ของ แก ออก จะ ไม่ เหมือน แต่ ก่อน อย่างไร
เพื่อน ยาก” เขาพูด พลาง จ้อง มอง ดู หน้า ข้าพเจ้า เป็น เริง ประหลาดใจ

เรา เคย ได้ รับ ราชการ มา ด้วย กัน แต่ ครั้ง เมื่อ ยัง อยู่ ณ สถาน อรรค
ราชทูต กรุง โรม และ เป็น เพื่อน กัน อย่าง ดสนิท สนม พวก ที่ ทำงาน
อย่าง เรา มัก จะ ถูก โยกย้าย กัน ไป คน ใด ทาง ส่อง ทาง นาน ๆ จึง จะ
มา พบ กัน ดัง ที่ ที่ เมือง ไนน์ บ้าง เมือง นี บ้าง สุด แล้ว แต่ โอกาส จะ เหมาะ

เมื่อ เรา ทั้ง สอง เดียว เข้า ถิ่น ที่ กุซ เปอร์ สหาย ของ ข้าพเจ้า
พะเิน ไป พบ แม่ ล่าว ด้วย แต่ง ตัว หู หว่า เข้า คน หนึ่ง เจ้า หล่อน มี
สุนัข น้อย ขน ยาว นุ่ม นวล รัก หัน รัก แว มา ด้วย สุนัข นน เด็ก
ผิด ธรรมดา ด้วย เป็น สุนัข ชนิด ปอมเมอเร ราเนียน

เขา ขอ โทษ ข้าพเจ้า พอ เป็น ดัง เชบ แล้ว ก็ หัน ไป ค้อน รับ เจ้า หล่อน

“เห็น ไหม ตะ ครับ มา ตาม ชู เกว็ด ดังไร จะ เกิด มา เดียว ๆ
ไม่ได้ ต้อง มี คู่ เสมอ” เขา พูด ดัง “ดู ชู ครับ เมื่อ ก็น ี่ ผม มา พบ
สหายเก่า เขาก็ เช่น เดียว กัน นี้แหละ และ เดียว นี้ ก็ มา พบ คุณ นาย เขาก็
ที่ จริง ผม เข้าใจ ว่า คุณ นาย ยัง อยู่ ที่ มา ดริด เดียว อีก อ้อ ! อนุญาต ให้
ผม แนะนำ เพื่อ รู้จัก กับ สหาย ของ ผม ด้วย”

แล้ว เขา แนะนำ ว่า ดังนี้ :-

“นี่ มาตาม ชูเกว๊ต ภรรยา ของ เดชานุกาญ ที่ ๑ แห่ง สถาน อรรค
ราชทูตฝรั่งเศส ประจำ กรุง มาดริด แก เป็น เพื่อน รัก เพื่อน เกดอ ของ
กัน—และ นี่ มีสเตอร์ อีทเวต เดชานุกาญ สถานทูต ประจำ กรุงปารีส”

ต่าง คน ต่าง ก้ม ค้มระ ตง คำนับ กัน ด้วย สายตาอันไว ของข้าพเจ้าๆ
ทราบ ทันที ว่า เจ้าหัดอน เค็มไม่ ใช่ เด่น

“ดีนะ ค่ะ ดิฉัน กำลัง มอง หา รถ อยู่ เทียว” เจ้าหัดอน พูดเป็น
ภาษาอังกฤษ อย่าง ฉะฉาน ข้าพเจ้า จึง เรียก รถ ให้ คนหนึ่ง ซึ่ง พะเหิน
ขับ ผ่าน มา แล้ว แยก ก็ รับ หน้า ที่ พวง เจ้าหัดอน ขึ้น รถ

“ดิฉัน พัก อยู่ ที่ คลาวิธซ์ คีร์, เชิญ คุณ มา แวะ พัก รับ ประทาน
น้ำชา กับ ดิฉัน บ้าง นะคะ! มอง ซีเออร์ แด่ ตปเตตัน และ พา เพื่อน
ของคุณ มา ด้วย พรุ่งนี้ ๕ ต.ท. เป็น อย่างไร ค่ะ?” เจ้าหัดอน พูด
ขึ้น ก่อน ที่ เรา จะ จาก กัน

ข้าพเจ้า จำ ต้อง ขอ ตัว ใน เรืองนี้ ส่วน แยก นะ เขา รับ เชิญ ทันที

“เจ้าหัดอน ออก จะ เค็มไม่ ใช่ เด่น” แยก ตง ความ เห็น ใน ขณะ
เมื่อ เรา เดิน มา ด้วย กัน “เจ้าหัดอน เป็น ชาว รัสเซีย ข้อ ที่ ทำให้
กัน ยาก รู้จัก สนิท กับ เจ้าหัดอน นะ—อ้อ—เออะ กัน จะ บอก แก ตาม ตรง
คือ มี ความ ดับ บาง อย่าง แฝง อยู่ใน ตัว เจ้าหัดอน”

“ความ ดับ อะไร กัน นะ?” ข้าพเจ้า ถาม โดย นึก สงสัย

“การ มัน เป็น เช่นนี้ คือ มี ชาว ด้อ กัน ที่ กรุง มาดริด เกี่ยว กับ
เจ้าหัดอน” สหาย ของ ข้าพเจ้า ตอบ “ด้อ กัน ว่า เจ้าหัดอน เป็น ผู้

ตั้ง ชาว ลัทธิ ติด คอ กับ บอด เซวิก ใน รัสเซีย และ ว่า เจ้าหล่อน ตั้ง ชาว
ที่ ดับ ได้ จาก สถาน อรรคราชทูต ต่าง ๆ ไป ให้ ทุก คราว ”

“ ถ้ายัง เจ้าหล่อน ก็ เป็น เอเยนต์ ของ บอด เซวิก นะ ชี ” ข้าพเจ้า
พูด และ ทำให้ บัง เกิด ความ พิศวง ยิ่ง ขึ้น เพราะ พึ่ง ได้รับ มอบ ฉันทะ ให้
ไป ประเทศ รัสเซีย เมื่อ ดั๊ก ๒-๓ นาที ที่ แล่น มา นี้ เอง เมื่อ การ เป็น
เช่นนี้ ข้าพเจ้า จึง รู้ ดั๊ก ทั้ง ใน มาตาม ชู เกวียด มาก ยิ่ง ขึ้น

“ ชยิบ จะ อย่าง นั้น นะ แหะ ” แด่ คปเตคัน คอบ “ ดั๊หาย ของ
กัน คนหนึ่ง ชื่อ มาเตนคอฟ คน ที่ เคย เป็น เดชานการ ของ อรรคราช
ทูต รัสเซีย ที่ กรุง โรม อย่างไร ละ ก่อน หน้า นั้ ดั๊ก ๒-๓ อาทิตย์ เขา เต่า
ให้ กัน ฟัง ว่า นาง คนนี้ แหะ เป็น ผู้ ทำ การ ติด คอ กับ บอด เซวิก ว่า ยร้าย อะไร
บางคน ที่ มอส์ โก อ้อ ! มัน ชื่อ อีแวน แปดชคอฟ เป็น พวก คณะ
เลนิน เขา เต่า ว่า มัน มี คำ สั่ง ให้ ฆ่า ให้ อด คำ หลั่ง นั้น จะ จริง หรือ
ไม่ กัน ก็ ไม่ รู้ แน่ แต่ นั้น แหะ กัน เชื่อ แน่ ที่ เดียว ว่า นาง คน นี้ เป็น
เอเยนต์ คนหนึ่ง ของ บอด เซวิก ”

ข้าพเจ้า รู้ ดั๊ก กัน ปาก เหลือ เกิน ไคว่ จะ ขยาย ข้อ ราช การ ดับ ให้
เพื่อน ข้าพเจ้า ทราบ เด็ด คัง ร้อย ครัง พัน ครัง แต่ หาก ว่า ข้าพเจ้า ได้
ปฎิญา ไว้ ว่า จะ ไม่ เบียด เหย ความ ดับ นี้ จึง เป็น อัน ต้อง นิ่ง หา
ไม่ คง อด ไม่ ได้

“ อ้อ ! ที่ กรุง มาดริด เขา พูด กัน อย่าง นั้น หรือ ? ”

“ ถูก แด้ว แต่ เจ้าหล่อน ไม่ ค่อย จะ อยู่ มาดริด โดย มาก มัก
อยู่ ที่ กรุง ปารีส หรือ บรัสเซล แต่ เดียว นั้น เจ้าหล่อน ข้าม มา อังกฤษ
มา ทำ ไม กัน ดัง ดั๊ย นั้ ? ”

“ ดัทธิ บอดเซวิก เกิด ตาม รวบรวม รวบรวม กับ โรค ระบาด ” ข้าพ
เจ้า คง เห็น ว่า เจ้าหล่อน ก็ เป็น ชาว รัสเซีย และ อาจ เป็น พวก ใน
คณะ ทรอตสกี หรือ คณะ เตินิน ก็ได้ “ ถ้า เช่น นั้น ก็ แปล ว่า เจ้า
หล่อน คง ช่วย เหลือ โดย ด้บ ใดๆ อย่าง มา เตินิน คือ ฟ เล่า ให้ ฟัง นะ ชี้ ก็น
ขอ บอก ให้ เพื่อน ทราบ ด้วย ว่า เจ้า หล่อน ออก จะ ผลิต ฉนวน แหวม เกิน
ตัว อยู่ นะ ก็น รู้สึก เสียใจ แทน ชู เกวียด มาก คำ ที่ เขา เป็น คน ดี
เหลือ เกิน และ แก่ กว่า เจ้า หล่อน คง ๑๒ ปี ”

“ แต่ ดู เหมือน แก ชอบ พอ กับ เจ้า หล่อน มาก นะ แยก ” ข้าพเจ้า พด
“ อ้อ ! รู้ จัก ก็น มา คง แค่ ชู เกวียด แต่ง งาน กับ เจ้า หล่อน ที่ กรุง
เปโตรกราด เมื่อ ๕ ปี ที่ แล้ว มา แต่ มัน เป็น ความ ด้บ ที่ ทำให้ ก็น ยาก
รู้ จัก กับ เจ้า หล่อน ก็น ตี ประจบ รู้ จัก ไว้ ก็ เพื่อ จะ ได้ รู้ แน่ ว่า เจ้า หล่อน
เป็น หญิง ชนิด ไດ เท่านั้น เอง ”

“ แก เชื่อ แน่ ละ หรือ ว่า เจ้า หล่อน เป็น ผู้ ตั้ง ขาว ด้บ ที่ เรา คิด กำ จัด
ทาง ดำเนิน ของ การ แฉ่ ดัทธิ ไป ให้ บอดเซวิก ? ” ข้าพเจ้า ถาม

“ นั้น แหะ เป็น ข้อ ที่ ก็น เชื่อ คน ที่ ได้ ให้ ก็น ฟัง นะ เขา รู้ เรื่อง
มา จาก ชาย ผู้ หนึ่ง ที่ หนึ่ง มา จาก กรุง มอสโก และ เป็น เพื่อน เกด กับ
แปด ตี ช คอฟ ”

“ ถ้า กระนั้น ควร ป้อง กัน การ ดำเนิน ของ เจ้า หล่อน เสีย ” ข้าพเจ้า
ออก ความ เห็น

“ ใคร จะ เป็น ผู้ ลง มือ ขัดขวาง นะ ? เจ้า หล่อน ไม่ ได้ อยู่ ใน รั้ว
ของ อังกฤษ นี่ ”

“จริง! แต่เดี๋ยวนี้เจ้าหัดนอน ต้อง เป็น ชาว ฝรั่งเศส เพราะได้
แต่งงาน กับ ชาย ฝรั่งเศส และ รัฐบาล ฝรั่งเศส ควรจะรู้ ความจริง ของ
การ เรืองน”

“กัน จะ ต้อง ดู ลาด เดา เจ้าหัดนอน ก่อน นะ เพื่อน” เขาตอบ
“ถ้า กัน พบ อะไร แปลก กว่านี้ กัน จะ บอก ไป ให้ แก่ ทราบ ที่ กรุง ปารีส์
ตา ก่อน ละ”

แล้ว เพื่อน ของ ข้าพเจ้า ก็ เดิน กลับ ไป “ซีเนย์” สดงาน ที่ ที่ เขา ได้
รับ เชิญ มา รับ ประทาน อาหาร ว่าง ส่วน ข้าพเจ้า ก็ กลับ บ้าน ณ ถนน
โตเวอร์

ข้าพเจ้า นั่ง ดู ยา พดาง นึก ถึง เหตุการณ์ ที่ ต้อง มา แล้ว ดัง ครูนี
ข้าพเจ้า ไม่ สามารถ ที่ จะ ตอบ ชื่อนาง ชูเกด ต่ ออกจาก ความ จำ ได้ เลย ถึง
อย่างไร ๆ ก็ ดี ข้าพเจ้า ก็ ยัง พยายาม เขียน จดหมาย รายงาน คน ไป ให้
ท่าน หัวหน้า ที่ กรุง ปารีส์ จน ได้ ข้อความ ใน จดหมาย นั้น ไม่ มี มากมาย
นอกจาก จะ บอก ท่าน ว่า ข้าพเจ้า จะ ไม่ สามารถ กลับ มา รับ ราช การ ได้
ภายใน ๒-๓ อาทิตย์ นี้ ต่อ จาก นั้น เมื่อ ข้าพเจ้า รับ ประทาน อาหาร
ว่าง รองท้อง แล้ว ก็ ออก ไป เทียว ช้อ เครื่อง แต่งกาย เด็ก ๆ น้อย ๆ ที่
เหมาะ สำหรับ ใช้ ใน เหมันตฤดู แห่ง ประเทศ รัสเซีย

ตลอด เวลา ที่ ได้ ต้อง ไป แล้ว บั๊กซ์ หนึ่ง เต็ม ๆ ข้าพเจ้า ต้อง เดิน
ทาง ฝ่า คด้น ตม ไป ใน ทะเล เหนือ ซึ่ง มี ทุ่น ระ เบิด ทอด อยู่ ระ เกะ ระกะ
เพราะ ยัง เก็บ ขน ไม่ หมด และ ต่อ จาก นั้น ยัง ต้อง เดิน ทาง ฝ่า ก้อนน้ำแข็ง
ที่มี อยู่ ใน ทะเล บอดตัก อีก แล้ว ข้าพเจ้า จึง แวะ ขน ที่ ท่า เรือ เด็ก ๆ

ข้อ เปรียบ ทั่ว ทำเรื่อง ตั้ง อยู่ ที่ เหมือง ของ อำเภอ วิชา ต่อจาก นั้น มา ข้าพเจ้า ก็ เดินทาง ไป เปโตกราด ในนาม ของ เฮนรี่ บูนาเนต หนังสือ เดินทาง แสดง ว่า ข้าพเจ้า เป็น นายแพทย์ ฝรั่งเศส ประจำ โรง พยาบาล จังหวัด นังซี และ อาศัย อยู่ ใน กอง สภา กษัตริย์ ประเทศ สวิต เซอร์ แตนต์

ความเป็น ไป ของ รัสเซีย ใน ยุค นี้ บน บ่อน และ เกิด การ จลาจล วนวาย ทั่วไป พระนคร หลวง ก็ ตก อยู่ ใน เงื้อมมือ ของ บอดเซวิก มี หน้า ซ้ำ เมื่อ สัก ๕ เดือน ที่ แล้ว มา สถานที่ อรรคราชทูต อังกฤษ ก็ ยัง ถูก ครอบงำ ข้าพเจ้า ไป พัก อยู่ ที่ โฮเตล ชัน คำ แห่ง ๑ ติด กับ 'ฟอนตันกา' ครั้น จะ ไป หา เข้า ที่ ทัด ทว่า นึก ก็ เกรง จะ มี ผู้ รุ้ จัก เพราะ ก่อน มหา สงคราม ข้าพเจ้า เคย มี ชื่อ อยู่ ใน กรุง เปโตกราด นี้ และ ตาม ตรอก เล็ก ซอก น้อย ใน กรุง นี้ ข้าพเจ้า ได้ เคย เทียว ตลอดจน แล้ว

เออ ! ครานี้ ดู พระมหานคร เปโตกราด ซึ่ง ตั้ง อยู่ บน ฝั่ง แม่น้ำ นีวา เปลี่ยน แปลง ไป มาก จริง อยู่ ที่ ว่า เหยื่อ สถานที่ ต่าง ๆ และ พระราชวัง อัน วิจิตร ยัง คง เป็น อยู่ ตาม เดิม และ ถนน แนวนอน สัก ก็ ยัง คง อยู่ ใน จำนวน ถนน ที่ งาม ที่ สุด ใน โลก แต่ น่า เสียดาย ที่ โรงร้าน ต่าง ๆ พา กัน ปิด แทบ หมด รถราง ก็ หยุด เดิน และ พลเมือง นั้น ก็ ล้วน แต่ มี หน้าตา ซ้ำ ซัด เหี่ยวแห้ง และ แต่งกาย ด้วย เสื้อผ้า อัน กระรุง กระวัง สดปรก ได้ มน แสดง อาการ เป็น คน หด หยาบ ยาก แค้น อย่าง แฉ่น สุด จะ เหลียว แด ไป ทิศ ไດ ก็ เห็น เป็น ที่ ว้าง เปตา ทั่ว นั้น อนิจจา ! พระมหานคร อัน เคย สดุดี หนาแน่น ณ บัดนี้ กลับ วิเวก ร้าง ไร มี แค่ หิมะ ปกคลุม ตลอดจน

ทั่วไป รวด กับ ป้าช้า นาน ๆ จะเห็น คน เดิน ผ่าน มา บ้าง ก็ มี แต่ ทหาร
ยาม ดู เปน ที่ อ่าง ว้าง น่า สดุดใจ มาก

วันหนึ่ง ขณะที่ ข้าพเจ้า เดิน เียบ ไป ตาม ท่าเรือ ข้าพเจ้า เห็น
พวก ทหาร กิเลส หยาบ กำลัง ได้ ค้อน หมิง ชาย ๑๒ คน ซึ่ง แต่งกาย เรียบ
ร้อย ไป ยัง บ่อ มี เคอร์ แด ปอด ได้ ค้อน เพื่อ พา ไป ซ้ำ และ ไม่ ว่า ข้าพ
เจ้า จะ ย่าง เท้า ไป ไหน เปน ค้อง ได้ ยืน ซ้ำว การ ทารุณ กรรม โหด ร้าย
ประหัต ประหาร ชีวิต มนุษย์ นับ เปน จำนวน ตั้ง สิบ ๆ พวก มนุษย์
เคราะห์ ร้าย เหล่า นั้น โดย มาก เปน พวก ชุนนาง และ พด เรือน ที่ จงรัก รักดี
ต่อ พระเจ้า ชาร์ โดย แท้ เปน ความ จริง ที่ มนุษย์ ทั้ง สอง เพศ นับ เปน
จำนวน ร้อย ๆ ต้อง ถูก เปน เป้า กระสุน ปืน และยัง กว้าน นี้ ยัง ถูก ทหาร
แดง ตัว วาย ร้าย ใช้ แบบ จารีต นครบาล ลง โทษ อีก ด้วย

ถนน หนทาง ที่ เคย สว่าง ใส และ สดุด สดงาม ณ บัดนี้ กลับ อ่าง ว้าง
เจียน ถึง ด้ม้ แต่ หิมะ โอ! คิด ๆ ไป แล้ว น่าใจ หาย อนิจจา! ความ
ตาย หนอ คิด ดู ประ ดู ไป ไม่ ร่วง จะ หัน หน้า ไป หา ใคร ใน เบ โศก ราบ
ที่ รู้ จัก ก็ ไม่ กذا เทียบ สืบ หา ผู้ รับ ห่อนี้ ก็ ไม่ ได้ ซ้ำว เท่า ที่ ได้
รู้ มา ว่า เขา ซื่อ อ่อน แสนิค แล้ว ข้าพเจ้า ไม่ ทราบ อะไร อีก เลย จน
ชั้น ร้อง รอย ก็ ไม่ มี ข้าพเจ้า ไป หา เขา ที่ บ้าน ตำบล เฟอว์ สดุด เกย
อยู่ ถัด จาก สถานี ทูต เซอร์ เบียน สอง ส้าม บ้าน ตาม ที่ ท่าน อรรถ ราชทูต
บอก ก็ ได้ รับ คำ ชี้แจง จาก ชายชรา คน หนึ่ง ว่า พอ เกิด ขบถ ชน แสนิค
ก็ หาย ไป จน ทราบ เท่า ทุก วัน นี้ ก็ ยัง ไม่ มี ใคร พบ ปะ

“อ้อ! บุตรชายของผมเห็นเขาคงหนึ่งครับ เห็นเขายืน
อยู่ในหมู่คนนอกพระราชวังวินเตอร์ เมื่อทหารรักษาพระองค์ยิง
เป้าพวกขบถ เขาคงจะถูกฆ่าตายหาไม่ ผมคงพบ” ชายชราหนวด
รุงรัง พูดต่อ “อ้อวัน แอนิค เขาเป็นคนสามารถพอใช้ครับ เขามี
เพื่อนและแขกมาก”

“คงเป็นคนอังกฤษนะแก” ข้าพเจ้า ออกความเห็น

“ครับ...อังกฤษ” คาผู้เฒ่า ประคองตอบ และแสดงกิริยา

หยาบคาย

“ฉันจะให้คำบอวยการบ้าง ถ้าฉันรู้ว่า อ้อวัน แอนิคได้ตาย
เสียแล้ว” ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้น “แกจะดื่มให้ฉันได้ไหมล่ะ?”

“โอไม่ได้ๆ ไม่ได้ดื่อกครับ” แกร้องขึ้นด้วยความกลัว

“เป็นการโกธาคืออันตรายมาก พวกโซเวียตจะรู้เข้าว่าผมเที่ยวดื่ม
และจะเหมาเอาว่าผมเป็นเพื่อนของแอนิค จะลำบากแก่ผมภายหลัง”

“อ้อ! เขาเป็นปรปักษ์กับพวกขบถหรือ?”

“แน่ละ ชัดครับ ด้วยมีข่าวลือกันว่าเขาคิดจะฆ่าเดนิส ดังนั้น
พวกบอลเชวิคจึงได้ตัดสินใจบนเขาชีวิตเขา และถ้าเขาถูกจับเป็น
ได้ก็ออกจะเคราะห์ร้ายและน่าเสียใจมาก”

ข่าวนี้ ออกจะสำคัญสำหรับข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่
ฐานะของข้าพเจ้าว่าดีแล้วในการที่จะสืบหา แอนิค นั้นจะมีอันตรายสัก
เพียงไร? เป็นการแน่นอนแล้วว่าการที่เขาต้องหลบหน้าก็เพราะ
เดนิสคิดพยายามตนเอง

“ เขามเพื่อน เป็น ศัตรู บ้างไหม ? ” ข้าพเจ้า ถาม “ เป็นต้น ว่า
คู่รัก ”

“ ครับ, เขา หมั้น ใจ กับ หญิง อังกฤษ ชื่อ ไมเท็ด เมอร์วิแมน
บุตร ของ ชาย อังกฤษ ผู้ สัมบูรณ์ คนหนึ่ง เจ้า หล่อน มา พัก อยู่ กับ ดุง
ที่ มอส์โก ตา ทนาย ความ นั้น ยัง ไร เด่า ครับ - เออ - แก่ ซื่อ ตใจ ไหน ”

“ แล้ว เคย วน แม่ ล่าว คน นั้น ยัง คง อยู่ ที่ เดิม หรือ ? ” ข้าพเจ้า
ถาม แต่ ชาย ชาว ผู้ เฒ่า ประคอง ก็ ไม่ รู้ เรื่อง

แม้ ว่า ข้าพเจ้า จะ เดินทาง ไป มอส์โก ใน ขณะ นั้น ก็ อาจ จะ เป็นการ
ฝ่า อันตราย มาก ด้วย ต้อง ข้าม เขต ห้าม และ การ ที่ จะ ฝ่า อันตราย
ไป เช่น นั้น อาจ นำ มา ซึ่ง ผล ร้าย แก่ ตน ก็ เป็น เหตุ ให้ เขา รู้ ว่า ข้าพเจ้า
มี สัญชาติ เป็น ชาว อังกฤษ หาก ว่า แชนิก ยัง คง มี ชีวิต อยู่ แล้ว ทำ
อย่างไร เสีย แม่ ล่าว อังกฤษ คง รู้ เบาะ แล บ้าง

ฉนั้น ข้าพเจ้า จึง คง พัก อยู่ ที่ เบโศกราด ตาม เดิม ได้รับความ
อดอยาก และ เหนง ใจ มาก เออ ! ชีวิต ใน ท่า มกลาง ของ บอดเซวีก
ช่าง เหี่ยวแห้ง และ ไม่ เบิกบาน บ้าง เดย หนอ ทุก วัน เป็น ต้อง มี ชาว
คน หาย ไป และ ไม่ ได้ ชาว คราว เดย บาง ที่ ก็ มี ผู้ พบ ศพ ใน แม่น้ำ นั้น ว่า
มี แผล กระสุน บิน และ เปน รอย ฟก ซ้ำ ฐานะ ของ ข้าพเจ้า ตก อยู่ ใน
อันตราย จึง ต้อง ใช้ ความ รอบ คอบ มาก หนึ่ง คือ เดินทาง ของ ข้าพเจ้า
อีก ๒ ฦบ นั้น ข้าพเจ้า เก็บ ซ่อน ไว้ ใน ตะเข็บ เสื้อ ส่วน เจ้า มัด เด็ก
นั้น ข้าพเจ้า ก็ ซุก ซ่อน อย่าง มิดชิด และ คิด ไว้ กับ ตัว เสมอ

ข้าพเจ้า พัก อยู่ ที่ เปโตกราด รวม เป็น เวลา เกือบ หนึ่ง เดือน ยัง คง สืบสวน เรื่อยไป ทั้ง รู้ ๆ ว่า มี อันตราย แต่ ก็ คง ไม่ ด้ รับ ผล อยู่ นั้น เอง ใน ที่ สุด ข้าพเจ้า ต้อง ตกตงใจ จะ เดินทาง ไป มอส์โก

กว่า จะ ด้ รับ หนังสือ อนุญาต ข้าพเจ้า ต้อง ผูกซ่อม ทาง หน้ ที่ ด้ เสีย แทบ แะ การ เดินทาง คราวนี้ ถ้า ข้า ก็น เวลา ถึง ๒ วัน ครั้น ถึง มอส์โก ข้าพเจ้า ก็ ไป เข้า โยเค็ด เด็ก ๆ ข้างหลัง โบสถ์ เช่น บาซิด ใน นาม ของ แพทย์ สภาภาษาชาติ สวีตส์ ตาม เดิม ที่ นี้ ก็ เช่น เดียว กัน นะ แหะ เปลี่ยน แปลง ไป อย่าง น่า อนาถ ปราศจาก นักเที่ยว เดิน ร้องเพลง มา ตาม ถนน เช่น เคย สรรพ สิ่ง ต่าง ๆ ไม่ ว่า จะ มี วิทยุญาณ หรือ ไม่ ด้ เปลี่ยน แปลง ไป ทุก สิ่ง ทุก อย่าง เปลี่ยน จาก ความ อึกทัก ครึกโครม เป็น ความ เงียบ และ พดเมือง ต้อง ทน ความ อุด อยาก ยาก แค้น ดง อย่าง แค้น ลำหัด ฅน บัดนี้ รู้ ดี ว่า หนังสือพิมพ์ ฟากัน ตะโกน ความ จริง ลง ข่าว เรื่อง ประหิฏ ประหาร ชีวิต มนุษย์ ทุก วัน และมี ข่าว ดี ว่า นำ มา ข่าใน ตานโรง ทหาร ข้างหลัง แครมดิน ไม่ ไข่ ที่ พระราชวงวินเตอร์ ที่ นี้ แหะ เป็น สถานี กลาง และ ที่ ทำ การ ของ เงิน กับ นาย ทหาร คนสนิท ชื่อ ต็อน ปรอนส์ตัน

ข้าพเจ้า ไป เคาร ประตุ ห้อง ๆ หนึ่ง ถาม หา มอง ซีเออร์ ตะชูนิ เป็น ภาษา ฝรั่งเศส ห้อง หน อยู่ หน้ ที่ ล้าม ของ บ้าน หัด หนึ่ง ใน ถนน ครวส์เนย์ บอดซ์จิด หรือ อัก หน้ หนึ่ง จตุรัส เรด และ อยู่ ใกล้ ๆ ไฟรั้ม ที่ ประกาศ เดือน ยศ แด ตำแหน่ง ข้าราชการ

ข้าพเจ้าทราบ แล้วว่าการที่จะย่างเหยียบเข้าไป ไกลบ้านนั้น
ย่อมมีอันตรายมาก ด้วยจะต้องถูก ดักดรอวยตาม

“มองซิเออร์ ตะชูฉิน หรือ คณาย เขาตายไป สัก ๓ เดือน
แล้วค่ะ” หญิง แก่ ตอบ

“แต่ มาตาม มัวแซต ไม่รู้เกิดอะไร?”

ยาย วัดเขียน ขวาทอนใจใหญ่ แต่ ส่อน แทน คำตอบ

“อ้าว! นั่นเป็น เรื่องอะไรเล่า?” ข้าพเจ้าถาม

“มองซิเออร์ โช้ ไม่รู้เกิด อะไร! เข้าวันนั้นเจ้าหต่อน
เดินไป นึกอด ต่เกีย ด้วยกัน กับ ดิฉิน ทหาร ยามได้จับควาห์เจ้าหต่อน
ไป ยัง แกรมดิน ต่อจากนั้น ดิฉิน ไม่ได้พบ หน้า อีก เลย ดิฉิน ก็
ไป รอ คอย อยู่ ค่ะ รอ อยู่ ข้างนอก กรม ทหาร มา ซึ่ง ครัง หนึ่ง ครี๊ดดัง
ใช่ เป็น ที่ ว่า การ แต่ ไม่มี ใคร ปราณา บอก ดิฉิน ต้อง ยืน รอ คอย
อยู่ ทั้ง วัน เป็น บุญ เดีย อีก ที่ ดิฉิน ไม่ได้ ถูก เชน ให้ กัด บั บ้าน เดีย ใน
วัน นั้น”

“ทำไมเจ้าหต่อนจึงได้ถูกจับ?”

“ใครจะทราบได้ค่ะ มองซิเออร์? ทุกวันนั้นเขาจับคนโดยไม่
ต้อง มีความผิด ค่ะ ท่านไม่รู้หรือ ค่ำรวจ ดับ ใน สมัย ก่อน เราก็ก
ว่า ร้ายกาจ พอ อยู่ แล้ว แต่ เดียวนี้ กลับ หนัก ยิ่ง ซิน กว่า นั้น อีก ไม่
มี ใคร นอน ตา หดับ เลย แหม! น่า น่า อด เหลือ เกิน ค่ะ! วัน
หนึ่ง ๆ ที่ แกรมดิน มี คน ถูก ยิง ตาย คง ๕๐-๕๐ คน อย่าง ยิงนก มา ฟัง
ที่ หน้าต่าง นี้ ซิคะ ถ้า คังใจ ฟัง จะได้ ยืน เสงี่ยม บิน”

หญิงชรา เปิด บานประตูกระจก ออกแล้ว ข้าพเจ้า ก็เดิน เข้าไป การ
ได้ เป็นจริง อย่าง แก ว่า พอ ข้าพเจ้า หยดน้ำ ตัก ประเดี้ยว ก็ ได้ ยืน เฝ้าย น

“จริงไหม อะ?” แก ร้อง ขึ้น ด้วย เสียง แหบ ๆ พดาง เอา มือ
ทั้งสอง บิด หู “ผู้มี ความ บริสุทธิ์ ได้ ดวงลับ ตาม ๆ กัน ไป อีก แล้ว
น่า สดุดใจ ใหม่ ค่ะ มอง ซีเออร์?”

ข้าพเจ้า ตง ความ เห็น ตาม แก จึง เคย พุด เอา ออก เอาใจ ให้ แก
ส่งบใจ ตง แล้ว ข้าพเจ้า ก็ เริ่ม พุด ถึง เรื่อง ที่ เกี่ยว ข้อง ระหว่าง นายสาว
ของ แก กับ อ้วน แฉนิค ต่อไป

“ท่าน รู้จัก อ้วน แฉนิค หรือ?” แก ถาม และ จ้อง หน้า ข้าพเจ้า
อย่าง รู้ลึก ส่งสัย

“เปล่า! ฉัน รู้ แค่ เพียง ว่า เขา เป็น เพื่อน ท่าน นั้น”

“อา! มอง ซีเออร์ ดิฉัน คิด ว่า การ เป็น สหาย กับ อ้าย ทยศ
นี้เอง ที่ ทำ ให้ นายสาว ของ ดิฉัน ถูก จับ” แก พุด “เออ น่า ชะ แฉง
พิลึก ดิฉัน ไม่ เคย เห็น เขา ชัง คน โทะ โว้ ที่ แกรมดิน เคย เป็น แต่ ไม่ ปด้อย
ก็ ยิง ตาย เสีย อย่าง สดุด เดรัจฉาน แอบ ดีด ฟัน ชื่น สั่ง ประหาร ชีวิต
มนุษย์ เสีย ตั้ง ร้อย ๆ โดย ไม่ ต้อง นึก ดู ว่า ใคร เป็น ใคร แต่ ก่อน มัน ก็
แมว ๆ เรา ตัว หนึ่ง นี้ แหะ เป็น ช่าง พืด เครือง กต อยู่ ที่ เป โดกราด มา
เดี๋ยว น สีมัน หนึ่ง ผั่ง อยู่ ใน พระราชวัง ของ พระเจ้า ซาร์ อย่าง สบาย ใจ มี
หน้า ข้า เวด้า ที่ ชื่น สั่ง ให้ ฆ่า คน ยัง วาง โต สุ่ม บุหรี่ เสีย คัวย

“จริง หรือ ยาย” ข้าพเจ้า พุด อย่าง ไม่ เชื้อ แต่ มา ภาย หัง

จึงทราบว่าเป็นความจริง “มนุษย์ทุกคนควรได้รับคำพิพากษาอัน
เที่ยงธรรม” ข้าพเจ้าถึงความเห็น

“โอ! ธรรมะในประเทศรัสเซียเป็นของขมเคี้ยวแล้ว” แกตอบ
“ตั้งแต่เราสืบค้นมาแต่อดีตของมัน รัสเซียเราก็กลายกตัญญูเป็นทะเล
แห่งเดือดแค้นความอดอยาก”

ข้าพเจ้ารู้สึกอนาถใจอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเรื่องเช่นนั้น มนุษย์
คนเดียวที่อาจกระซิบบอกที่อยู่ของอีวัน แชนิคให้ข้าพเจ้าทราบได้ ก็
พระเณร ถูกพวกบอดเซวิกจับตัวไปเสียแล้ว ถ้ายังไม่ตายก็คงถูก
กักขังอย่างกวดขัน

ข้าพเจ้าได้ต้องทาบตามถามเรื่องราวของชายที่หายไปก็ไม่ได้เรื่อง
ตามทางเลี้ยงของแกออกจะเกลียดชังแชนิคเข้า กระตุกคำ
เพราะมาเป็นคู่รักกับไมร์เท็ดนายผู้หญิงของแก และว่าเขาเป็นตัว
ทรยศต่อรัสเซีย

เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ได้เรื่องก็ต้องบ่ายหน้ากตัญญูมาตามถนน
วาร์วาคา ถนนนี้เป็นถนนเก่าๆ ถ้าหากไม่เป็นที่เกิดของตน
ตระกูลโรมานอฟฟ์แล้วก็น่ากลัวจะรกร้าง ถึงกระนั้นก็ดีข้าพเจ้า
ยังรู้สึกเหมือนกับตกอยู่ในขมมนรก ข้าพเจ้าเคยไม่กล้าซักไซ้ได้
เลยใครอีก ทั้งมั่นใจเสียว่าถ้าเขาไม่ปล่อยไมร์เท็ดเมอร์แมนใน
วันนั้นแล้ว เจ้าหัดสอนคงถูกคุมขังรอไว้สัก ๒-๓ วัน แล้วคงจับ
ไปเข้าแถวยิงเป้าเสียเท่านั้น

อีวัน แชนิค ชายคู่รักของเจ้าหัดสอนก็หายหน้าตาไปเสียแล้ว

ข้าพเจ้าได้^๕ ได้รับความ^๕ จาก^๕ ยาย^๕ แม่^๕ บ้าน^๕ ว่า^๕ คง^๕ แก่^๕ เขา^๕ หาย^๕ ไป^๕ นาย
 ผู้^๕ หึง^๕ ของ^๕ แก^๕ ก็^๕ ไม่^๕ ได้^๕ รับ^๕ ข่าว^๕ คราว^๕ อะไร^๕ เลย^๕ ความ^๕ จริง^๕ ข้าพเจ้า^๕ คง^๕
 ใจ^๕ ว่า^๕ จะ^๕ ชัก^๕ ถาม^๕ หาด^๕ น้าว^๕ คำ^๕ ทนาย^๕ ความ^๕ ดุ^๕ เอง^๕ เพราะ^๕ คง^๕ ได้^๕ ทราบ^๕ เหตุ^๕
 ผล^๕ บ้าง^๕ ว่า^๕ ทำ^๕ ไหม^๕ เจ้า^๕ หด^๕ อ้น^๕ จึง^๕ ได้^๕ ทำ^๕ เป็น^๕ ไม่^๕ วั^๕ เรือง^๕ รว^๕ ของ^๕ ชาย^๕ คู่^๕ รัก^๕ เลย^๕
 เข้า^๕ วัน^๕ รุ่ง^๕ ชน^๕ พอ^๕ ข้าพเจ้า^๕ ต้ม^๕ คา^๕ ชน^๕ มาก^๕ ก็^๕ ได้^๕ รับ^๕ ความ^๕ ตก^๕ ใจ^๕
 เพราะ^๕ มี^๕ ทหาร^๕ ยาม^๕ มา^๕ ยืน^๕ อยู่^๕ ข้าง^๕ ๆ^๕ เคียง^๕ ข้าพเจ้า^๕ สอง^๕ คน^๕ รวม^๕ ทั้ง^๕ ชาย^๕
 อีก^๕ คน^๕ หนึ่ง^๕ รูป^๕ ร้าง^๕ เด็ก^๕ ๆ^๕ หนวด^๕ รุง^๕ รุง^๕ แต่ง^๕ กาย^๕ ด้วย^๕ เตื่อ^๕ ผ้า^๕ อย่าง^๕ ชน^๕
 ชน^๕ ผู้^๕ ต

“ท่าน^๕ คอ^๕ หมอ^๕ เฮน^๕ รี^๕ อุ^๕ บา^๕ เนด^๕ ไช^๕ ไหม^๕ ?” เขา^๕ ถาม^๕ ด้วย^๕ กิริยา^๕

หยาม^๕ คาย^๕

ข้าพเจ้า^๕ รับ^๕ ว่า^๕ ไช^๕ แล้ว^๕ เขาก็^๕ พูด^๕ อย่าง^๕ ห้วน^๕ ๆ^๕ ว่า^๕

“ฉัน^๕ ขอ^๕ จับ^๕ ท่าน^๕”

เขา^๕ ตะ^๕ ชี^๕, เกิด^๕ ความ^๕ ตะ^๕ ครว^๕ ้น^๕ แต่^๕ ข้าพเจ้า^๕ ก็^๕ ยัง^๕ ไม่^๕ ยอม^๕ จำน^๕ น^๕
 ผิด^๕ หนัก^๕ ก็^๕ ต้อง^๕ ให้^๕ เห็น^๕ คำ^๕ เห็น^๕ แดง^๕ ก่อ^๕ น^๕ จึง^๕ ถาม^๕ ว่า^๕ ข้าพเจ้า^๕ ไป^๕ ทำ^๕ ผิด^๕ คิด^๕
 ร้าย^๕ คอ^๕ วั^๕ ฐา^๕ บาด^๕ บอด^๕ เซว^๕ ิก^๕ ไว้^๕ แต่^๕ ครั้ง^๕ ไ^๕ ?

“ข้าพเจ้า^๕ เป็น^๕ แพทย์^๕ ของ^๕ ตั^๕ ภา^๕ กา^๕ ชา^๕ต^๕ เป็น^๕ คน^๕ ใน^๕ บัง^๕ คับ^๕ ฝรัง^๕ เซ็^๕ส^๕ ”
 ข้าพเจ้า^๕ คัด^๕ คำน^๕

“ก็^๕ อาจ^๕ เป็น^๕ ได้^๕” ชาย^๕ คน^๕ รูป^๕ ร้าง^๕ เด็ก^๕ ๆ^๕ ตอย^๕ หน้า^๕ พูด^๕ ยิ้ม^๕ เป็น^๕ ที่^๕
 เย้ย^๕ มื่อ^๕ ไม่^๕ ตัก^๕ ปกร^๕ ชี^๕ เต็ม^๕ คัด^๕ ออก^๕ คำ^๕ เหว^๕ ะ^๕ “แต่^๕ แก^๕ เป็น^๕ เพื่อน^๕
 ของ^๕ อ้วน^๕ แชน^๕ ิก^๕ และ^๕ แก^๕ มา^๕ จาก^๕ ฝรัง^๕ เซ็^๕ส^๕ ก็^๕ เพื่อ^๕ จะ^๕ มา^๕ หา^๕ เขา^๕ นั้น^๕
 วั^๕ ฐา^๕ บาด^๕ ของ^๕ เรา^๕ จึง^๕ ตง^๕ ความ^๕ เห็น^๕ ว่า^๕ แก^๕ เป็น^๕ ศัตรู^๕ ของ^๕ วั^๕ ธี^๕ เชี้ย^๕ ด้วย^๕”

ข้าพเจ้า รู้สึกหนักใจใน ข้อหา ของ ชาย คน นั้น ข้าพเจ้า คง ถูก
จับ โดยเหตุที่ร้ายของชายผู้ซึ่งคอยปองร้ายคิดฆ่า วธาคิมิริอยู่เฉยๆ
ซึ่ง เรา เรียก กันว่า เถนิน แน่นอน ท่าน เฒ่าบติ กระทรวง การ ต่าง
ประเทศ คง มองเห็น ภัย อันนี้ ก่อน หน้า แล้ว ว่า ข้าพเจ้า ต้อง รับ ภัยก่อน
ที่จะ กระทำ การ ดังนี้ ให้ สำเร็จ ต้องไปได้

ข้าพเจ้า ถูก ชน และ ฝน ใจ กระทำ ความ เคารพ อย่าง ละเอียด แต่
ข้าพเจ้า ก็ จัดแจง โกงหนวด และ แฉ่งตัว

“มองซิเออร์” ข้าพเจ้า พูด อย่าง ไม่ ตลก ดี ท่าน “เฮ้,
ข้าพเจ้า เสรีแล้ว ละ” มัน คง ด้วย อากัฏฐ์ เตือน เตือน ของ ข้าพเจ้า
เพราะ ข้าพเจ้า ทราบ ก็ แล้ว ว่า จะมี ทาง รอด อยู่ ทาง เดียว เท่านั้น ถ้า
ข้าพเจ้า ทำ ใจ ดี ต่อ

คน ยาม ต้อง คน คู่มือ ข้าพเจ้า ไป ชน เถนิน ซึ่ง เตรียม มา คอย
ไว้ มี นาย ตำรวจ ขี่ ตาม หลัง มา

ตอน นี้ ไม่ จำเป็น ที่ ข้าพเจ้า จะ บอก ให้ ท่าน ทราบ ถึง การ เดินทาง
ไป คูแถมดิน นอกจาก จะ บอก ว่า ถูก ส่ง เข้า ไป ใน ห้อง เดียว กับ ชาย
อื่น ๕-๖ คน รวม ทั้ง หญิง อีก ๓ คน พวกนี้ ตอน เปน ผู้ที่ เคย ได้
รับ ความ ศึกษา มา แล้ว ทั้ง นั้น แต่ ต้อง มา ถูก ลงโทษ ด้วย รัฐบาล
บอดเซวิก หา ว่า เปน พวก ขบถ

ทุกคน ที่ อยู่ ใน ห้อง เดียว กับ ข้าพเจ้า พูด ฝรั่ง ได้ ทั้งนั้น และ
ไม่ เข้า เรา ก็ กัน คอย กัน จ้อง ที่ ถูก จับ มา ก็ เพราะ ถูก กล่าวหา ว่า เปน
ศัตรู ของ พวก อานาคิสต์

เขา^๕ ชน^๕ ก็^๕ มี^๕ แต่^๕ ชาว^๕ ประ^๕หิ^๕ฐ^๕ ประ^๕ห^๕ร^๕ ช^๕ว^๕ิต^๕ ม^๕น^๕ุ^๕ษ^๕ มา^๕ เข^๕า^๕ หู^๕ เป^๕น
เหตุ^๕ให้^๕พว^๕ก^๕ ผู้^๕ห^๕ึง^๕ใจ^๕ ส^๕ัน^๕ และ^๕ช^๕ว^๕ญ^๕ห^๕าย^๕ ส^๕่ว^๕น^๕ พว^๕ก^๕ ช^๕าย^๕ น^๕ั้น^๕ ร^๕ู้^๕ด^๕ึก^๕เฉ^๕ย^๕ๆ^๕ไม่^๕
แสดง^๕ก^๕ิริ^๕ยา^๕ ส^๕ท^๕ก^๕ ส^๕ท^๕าน^๕ อย่าง^๕ห^๕ึง^๕ อย่าง^๕ใด^๕ ข้อ^๕ที่^๕ท^๕า^๕ให้^๕ช^๕า^๕พ^๕เจ^๕า^๕ร^๕ู้^๕ด^๕ึก^๕
ท^๕ัง^๕ ม^๕าก^๕ ก็^๕ค^๕ือ^๕ใน^๕ พว^๕ก^๕ เ^๕ว^๕า^๕ มี^๕ ช^๕าย^๕ หน^๕ว^๕ด^๕ ห^๕ง^๕อ^๕ก^๕ ท^๕า^๕ท^๕าง^๕ มี^๕ ส^๕ึก^๕ด^๕ก^๕ว^๕า^๕เพ^๕ื่อ^๕น^๕ ค^๕น^๕
ห^๕ึง^๕ แก^๕เ^๕า^๕ ว^๕า^๕ แก^๕ เป^๕น^๕ ห^๕ัว^๕หน^๕้า^๕ ค^๕ณ^๕ะ^๕ แ^๕น^๕ค^๕ บ^๕อ^๕ด^๕เช^๕ว^๕ิ^๕ค^๕ที่^๕ ค^๕า^๕ช^๕า^๕น^๕

“เร^๕า^๕ได้^๕ระ^๕เบ^๕ิต^๕โร^๕ง^๕ท^๕ห^๕าร^๕ที่^๕ค^๕า^๕ช^๕า^๕น^๕” เขา^๕ห^๕ัว^๕ระ^๕ะ^๕อย่าง^๕ว^๕า^๕เร^๕ิง^๕

“ด^๕ัง^๕ว^๕ิ^๕ญ^๕ญ^๕า^๕ณ^๕ของ^๕ท^๕ห^๕าร^๕ให้^๕ช^๕น^๕ไป^๕บ^๕ิน^๕ว^๕อน^๕อยู่^๕บน^๕อ^๕าก^๕า^๕ศ^๕ ฝ^๕ม^๕ร^๕ู้^๕ด^๕ึก^๕
ย^๕ิน^๕ด^๕ี^๕เห^๕ล^๕ือ^๕เก^๕ิน^๕ที่^๕ได้^๕ท^๕า^๕ก^๕าร^๕ น^๕ั้น^๕ส^๕ำ^๕ร^๕็จ^๕ และ^๕ค^๕ว^๕ร^๕ด^๕ั่ว^๕ที่^๕ฝ^๕ม^๕จะ^๕ค^๕อ^๕ง^๕
ร^๕ับ^๕ท^๕อ^๕ษ^๕”

ค^๕ด^๕อ^๕ด^๕เว^๕ด^๕า^๕ใน^๕ว^๕น^๕ร^๕ุง^๕ช^๕น^๕ช^๕า^๕พ^๕เจ^๕า^๕ค^๕อ^๕ง^๕แ^๕ก^๕ว^๕อยู่^๕ใน^๕ห^๕อ^๕ง^๕ช^๕น^๕ค^๕แ^๕บ^๕น^๕น^๕
เ^๕อง^๕เพ^๕ื่อ^๕น^๕ก^๕ท^๕อ^๕ษ^๕ด^๕้วย^๕ก^๕ัน^๕ต^๕ำ^๕ง^๕ถูก^๕ผู้^๕ค^๕ุ^๕ม^๕ก^๕ิ^๕เด^๕ศ^๕ห^๕ย^๕า^๕บ^๕ ร^๕ู^๕ป^๕ร^๕ำ^๕ง^๕ร^๕า^๕ว^๕
ก^๕ับ^๕ย^๕ัก^๕ษ^๕ด^๕าก^๕ค^๕อ^๕อ^๕อก^๕ไป^๕ที่^๕ละ^๕ค^๕น^๕ส^๕อ^๕ง^๕ค^๕น^๕ และ^๕ไม่^๕เ^๕็น^๕ก^๕ด^๕ับ^๕มา^๕ช^๕ำ^๕ว^๕
ค^๕ร^๕า^๕ว^๕เร^๕า^๕ก็^๕ไม่^๕ได้^๕ร^๕ับ^๕ที่^๕เห^๕ล^๕ือ^๕อยู่^๕ก^๕ั^๕พ^๕าก^๕ัน^๕หน^๕า^๕ว^๕ๆ^๕ร^๕ือ^๕น^๕ๆ^๕ไม่^๕ร^๕ู้^๕ว^๕า^๕
เม^๕ื่อ^๕ไ^๕ว^๕จะ^๕ถึง^๕ว^๕า^๕ระ^๕ของ^๕ค^๕ัว^๕ และ^๕ร^๕ู้^๕ด^๕ึก^๕ใจ^๕ห^๕าย^๕ไป^๕ตาม^๕ๆ^๕ก^๕ัน^๕

ช^๕า^๕พ^๕เจ^๕า^๕ข^๕อ^๕ร^๕ับ^๕ด^๕ำ^๕ร^๕า^๕พ^๕ว^๕า^๕เม^๕ื่อ^๕ค^๕ิ^๕ด^๕ถึง^๕เร^๕อ^๕ง^๕ร^๕า^๕ว^๕ของ^๕ช^๕า^๕พ^๕เจ^๕า^๕ช^๕น^๕
มา^๕ด^๕ั่ว^๕ร^๕ู้^๕ด^๕ึก^๕ว^๕ิ^๕ด^๕ก^๕ม^๕าก^๕ค^๕ว^๕า^๕ม^๕แ^๕ค^๕ัน^๕ของ^๕อ^๕ำ^๕ย^๕พว^๕ก^๕อ^๕า^๕น^๕า^๕ค^๕ิ^๕ด^๕ศ^๕ที่^๕มี^๕
อ^๕ำ^๕น^๕า^๕จ^๕พ^๕อ^๕จะ^๕พ^๕ด^๕ิ^๕ก^๕ว^๕า^๕เป^๕น^๕ไป^๕ของ^๕ร^๕ั^๕ด^๕เช^๕ย^๕ได้^๕ตาม^๕ช^๕อ^๕บ^๕ใจ^๕มี^๕อยู่^๕แ^๕ก^๕
เ^๕ย^๕น^๕ิ^๕ค^๕ป^๕ระ^๕ก^๕าร^๕ใด^๕บ^๕ำ^๕ง^๕หน^๕อ^๕

ผ^๕ด^๕ที่^๕สุ^๕ด^๕ป^๕ระ^๕ศ^๕ุ^๕ค^๕ุ^๕ก^๕ก็^๕เป^๕ิ^๕ด^๕อ^๕ก^๕มี^๕เล^๕ียง^๕ของ^๕ท^๕ห^๕าร^๕ย^๕า^๕mค^๕น^๕ห^๕ึง^๕ช^๕า^๕n^๕
ข้อ^๕ช^๕า^๕พ^๕เจ^๕า^๕ๆ^๕ก^๕ิ^๕ผ^๕ุด^๕ถูก^๕เ^๕ิน^๕อ^๕อก^๕ไป^๕ท^๕ัน^๕ที่^๕ท^๕ห^๕าร^๕ย^๕า^๕mเ^๕ิน^๕ช^๕า^๕n^๕า^๕n^๕ช^๕า^๕พ^๕เจ^๕า^๕ไป^๕
๒ ข^๕ำ^๕ง^๕พ^๕า^๕ช^๕า^๕พ^๕เจ^๕า^๕เ^๕ิน^๕ไป^๕ใน^๕ท^๕าง^๕ค^๕แ^๕บ^๕ๆ^๕จ^๕น^๕ส^๕ุ^๕ต^๕าย^๕ต^๕า^๕ผ่าน^๕ส^๕ัน^๕า^๕m

ต้อง ล่าม แห่ง แล้ว จึง มา ถึง พระ ราชวัง หาดวง พากัน เดิน ขึ้น ไป และ ผ่าน ห้อง เด็ก ห้อง น้อย ซึ่ง แค ก่อน เคย เป็น ที่ ประทับ ของ พระ เจ้า ชาร์ ข้าพเจ้า ถูก เชิญ เข้า ไป ใน ห้อง ๆ หนึ่ง ซึ่ง ตก แต่ง ประดับ ประดา หู หวา ที่ ข้าง ฝา กรู ลาด ด้วย แพร ดี ทอง อ่อน ส่วน เครื่อง ตก แต่ง ห้อง นั้น ผัง ด้วย เกร็ด กระ และ ทองคำ เป็น ลวดลาย ต่าง ๆ มี ชาย หน้า กระตึก นิ่ง อยู่ ที่ โตะ ตัว ใหญ่ กว้าง ห้อง ทำ ทาง ดุร้าย ดวง ตา ดำ คม แต่มิ หนวดดำ ๆ หยอ ม แหยม

พอ ข้าพเจ้า เห็น หน้า ข้าพเจ้า ก็ รู้ จัก ทันท ที่ ว่า ไม่ใช่ ใคร อื่น ด้วย ข้าพเจ้า เคย ได้ เห็น รูป ถ่าย ของ เขา อ้อ, เจ้า นิค โกลาซ แอม บิลอฟฟ์ ตัว วาย ร้าย นี้เอง นะ หรือ อ้าย ลัทธิ ตัว ที่ ครอบ ดั่ง กิ มอบ อาญา สิทธิ ให้ ข้าพเจ้า ต้อง มา ฝืน หน้า กับ ชาย เลือดเย็น วัน หนึ่ง ๆ มัน เชื้อ นึ่ง ประหาร ชีวิต มนุษย์ ดัง ร้อย ๆ โดย ไม่ เหลียว แล ดู ว่า เป็น ใคร ที่ ยัง ไม่ ครอบ ชื่อ ดง ไวกั่ม ทั้ง ว้าง ใจ ให้ พนักงาน ร้อง ๆ ครอบ เอาเอง ตาม ชอบใจ ความ เป็น ไป ใน ประเทศ รัสเซีย เป็น เช่น นั้น เทียว นอ !

“อ้า ! แก ชื่อ เฮนรี อูบา แนต์ และ เป็น แพทย์ ใช่ ไหม ?” เป็น เสียง คะคอก ถาม เมื่อ เขา วาง บุหรี่ ลง แล้ว พดาง ขำ เดื่อง มอง ดู กระตัก ที่ วาง อยู่ ข้าง ตัว “เรา ได้ ดัง เกตุ ดู แก มา คง แค เป โดกราด จนถึง ทน แก เทียว ดับ ถาม หา ตัว อ้วน แฉฉก คน ที่ พยายาม ขำ จูดา คิมิวิ์ เถนิน เพื่อ ประสงค์ อะไร ?”

ข้าพเจ้า ต้อง นิ่ง อธิ ไม่ รู้ จะ ตอบ อย่างไร จะ บอก ไป ตาม ตรง ก็ เท่า กับ เป็น คน เผย ความลับ ของ แผ่นดิน ให้ แก่ ข้าศึก เท่านั้น

“อ้อ! ฉันรู้แล้ว” เจ้าคนนั้น หิวเรา “แกเป็นชนต่างชาติ
ชาวฝรั่งเศส แกมานี่เพื่อ ประสงค์ จะเข้า สัมทบ กับ พวก ขบถ กิดทรยศ
ต่อเรา”

“ข้าพเจ้าไม่มีการ เกี่ยวข้อง กับ พวก ขบถเลย” ข้าพเจ้า แย้ง

“ถ้าเช่นนั้น ทำไม จึง ยาก จะ พบ อ้วน แชนิค? แกยังบีบความ
ลับอะไรไว้เล่า?”

“ไม่มีความลับ อะไร ข้าพเจ้าได้ทราบ ว่า แชนิค หายไป โดยไม่มี
ร่องรอย จึง ยาก ทราบ ว่า เขา ได้ ตาย แล้ว จริง หรือ ไม่”

“บ๊ยะ! ข้าไม่ต้องการ ข้อ แก้ว อย่าง บ้าง ๆ เช่นนั้น” แอบิตอฟฟ์
ร้องดัง รวด กับ ตะโกน “ข้าต้องการ ความจริง ทำไม แกจึงต้องการ
พบ ตัว อ้วน แชนิค ผู้เป็น ศัตรู ของ เรา นึก?”

“เพราะ ข้าพเจ้า เคย รู้จัก กับ เขา ที่ ปาร์ดี” ข้าพเจ้า ตอบ ห้วน ๆ

“เป็น อัน รู้ แน่ ะ ว่า จะ ด่า ว่า เขา ความจริง จาก แก ไม่ ได้” แอ
บิตอฟฟ์ พูด แล้ว เขาก็ เขียน อะไร ลง ไป ใน กระดาษ ตี้น้ำตาล แยกยื่น ให้
ข้าพเจ้า ด้วย อาการ เย้ยหยัน

เป็น กระดาษ ฟอรัม ภาษา รัสเซีย ข้าพเจ้า เห็น แล้ว ว่า เป็น คำสั่ง
ประหาร ชีวิต ข้าพเจ้า

รู้สึกใจ หาย วาม ข้าพเจ้า คิดคำน อย่าง เต็ม ที่ แต่ก็ ไม่ได้
รับผล อะไร แอบิตอฟฟ์ ไม่ พัง เสีย ย เขา จด บัญชี ดับ เคย ข้าพเจ้า
ต้อง ถูก ไล่ กลับ มา เข้าคุก ตามเดิม และ ถูก ส่ง ไป รวม ชัง อยู่ กับ คน อื่น ๆ
ประมาณ ๒๐ คน เพื่อ รอ คอย วันตาย

ข้าพเจ้า คิด การ ต่อกัน แล้วว่า หมด ทาง แก่ ไช้ แต่ หมด หวัง แต่
 ยิ่ง นึก หนักใจ อยู่ ที่ มืด ห่อ เด็ก ที่ ข้าพเจ้า เอา มา แด่ ตอน ดอน ว่า จะ มี
 โอกาส ทำตาย เสีย ได้ ก่อน ที่ จะ ตาย หรือ ไม่ เมื่อ ท่าน เสนาบดี ได้ มอบ
 ราชการ ดับ ให้ แก่ ข้าพเจ้า ก็ เปน การ จำเปน แท้ ที่ ข้าพเจ้า จะ ไม่ ขอ
 ปฏิภาณ แต่ นั้น แหะ แหะ แม้ ว่า ข้าพเจ้า จะ ทำ เช่น นั้น การ มัน ก็ คง
 จะ เปน ไป ตาม รูป เดิม ไม่ เปน ผล ดี อะไร สำหรับ คน เอย กัด บั จะ
 นำ ความ เสียหาย มา ให้ แก่ ชาติ บ้าน เมือง เสีย อีก

ทุก ๆ นาท ที่ ข้าพเจ้า ตก เข้า มา อยู่ ใน ห้อง นั้น รู้ ดี ว่า เปน เวลา
 ที่ ร้าย ที่ สุด ใน ชีวิต ของ ข้าพเจ้า เพื่อน นักโทษ ด้วย กัน โดย มาก ใช้ เวลา
 เหล่านั้น ให้ ต่อกัน ไป โดย คุก เข้า สวด อ่อน วอน พระเจ้า ให้ คุ้ม เกรง รักษา
 และ นอก นั้น บาง ก็ ร้อง ให้ ไช้ ๆ บาง ก็ ร้อง แข่ง ต้า ด้วย ความ แค้น

เวลา โพล้ เพด วัน นั้น มี หมิง เพิ่ม จำนวน พวก เรา เข้า มา อีก ๗ คน
 ใน จำนวน นั้น มี นางสาว ด้วย รวม อยู่ ด้วย ๒ คน อากัปกิริยา ท่าทาง
 ของ เจ้า หล่อน แสดง ให้ เห็น ได้ ว่า เปน ผู้ ที่ ได้รับความ ศักดิ์ ษาย อย่าง สูง มา
 แล้ว และ เปน คน สืบ สัก มา จาก สัก ผู้ ต่อกัน ด้วย ตัว คน ๑ รูป ร่าง
 สะอาด สะดุ้ง คอ ระหง พอ เจ้า หล่อน เหลียว มา พบ หน้า ข้าพเจ้า ต่าง ก็
 ตะลึง เจ้า หล่อน ได้ ต่อกัน จึ่ง พุด กระซิบ และ เรียก ชื่อ ข้าพเจ้า ว่า “ คัด อัด ”
 แล้ว ต่าง คน ก็ ต่าง ตรง เข้า กอด กัน ข้าพเจ้า พุด อะไร ไม่ ออก ด้วย
 ความ ดีใจ เพียง แต่ เรียก ชื่อ เจ้า หล่อน ว่า “ ดี ดา ” เท่านั้น

“ ไช้ ! พี่ นึก ว่า น้อง ตาย เสีย แล้ว ” ข้าพเจ้า พุด พดาง รับ ขวัญ
 เสีย พอด หนึ่ง “ จะ เปน ตาย ก็ ไม่ บอก ให้ พี่ รู้ ดี คำ ”

“ก็จะให้ดิฉัน ทำอย่างไร และใคร จะ เป็น ผู้นำ จดหมายไป
ให้คุณพี่ล่ะคะ”

ต่าง นิ่ง อยู่ ตึกครัว รุ่ง ตึกหนาว สัปดาห์ ทาง กระทบกัน เมื่อ ยาม อัสคฤงค
ทันใด นั้น ประตู ก็ เปิด มี ทหาร ยาม โผล่ หน้า เข้ามา เรียก ชื่อ ข้าพเจ้า
แม่ ดิฉัน ร้อง กรีด โดย ข้าพเจ้า ถูก เรียก ไป ฆ่า ก่อน

ทหาร ยาม สอง คน เป็น องครักษ์ เร่ง คืบ ตัว ข้าพเจ้า มา ทั้ง ไว้ ใน
ห้อง วัง เด็ก ๆ ห้องหนึ่ง ข้าพเจ้า รุ่ง ตึก ตี แล้ว ว่า ความตาย โหด เข้ามา
อนิจจา! ข้าพเจ้า ตั้งใจ อย่าง ที่ สุด ที่จะ ประกอบ กิจ ให้ สำเร็จ ตลอด
ไป แต่น่า เสียใจ การ ไม่ สัม ประสงค์ หมด หวัง ที่ จะ รอด เสีย แล้ว

ห้า นาที ต่อมา ภายหลัง มี ชาย รูป งาม ระวัง โทน หนอง เควา เกิด ยิง
ส้อม เควียง แบบ นาย ทหาร ตัด แฉก หม่น เปิด ประตู เข้ามา แล้ว บิด

“ท่าน คือ หมอ อุบาเนต ไช้ ไหม ครับ ?” เขา พูด เป็น ภาษา
ฝรั่งเศส “และ รัฐบาล โซเวียต คัด โทะษ ท่าน โดย เหตุ ที่ ท่าน เกี่ยว ตาม
หา อีวัน แชนิค เช่น นั้น ไช้ หรือ ?”

“เป็น เช่น นั้น” ข้าพเจ้า ตอบ

“ท่าน อาจ บอก ความ ตาม ตรง กับ ข้าพเจ้า ได้ ไหม มอง ชิเออร์
ข้าพเจ้า ชื่อ อาเล็กซานเดอร์ แปด ชคอฟฟ์ นาย ร้อยเอก ทหาร ค็อกแซ็ก
เขา แนะนำ ตนเอง “โปรด บอก ข้าพเจ้า ว่า เป็น การ ส่วน ตัว ใน
เหตุผล ที่ ท่าน เกี่ยว ตาม ตัว แชนิค ?”

“ข้าพเจ้า มี เหตุผล ส่วน ตัว - เหตุผล อย่าง สำคัญ” ข้าพเจ้า ตอบ
อย่าง ช้า ๆ เพราะ ข้าพเจ้า รุ่ง ตึก ไม่ พอใจ ต่อ คำถาม ของ เขา

“นี่ ท่านไม่ยอม แจ้ง เหตุผล ของ ท่าน หรือ ? ท่าน จะบอก ข้าพเจ้า ตาม ตรงได้ หรือไม่ เมื่อ บางที จะมี โอกาส แก่ ไซ้ คำตัดสินได้บ้าง?”

เขา พูด เข้ม ๆ แต่ ข้าพเจ้า ทำนิ่ง ไม่ตอบ ด้วยไม่ รู้ว่า เขา จะมา ไม่ ไหน

“ท่าน ทราบไหม” เขา กล่าว ดืบไป นัยน์ ตา จับ ดวง หน้า ข้าพ เจ้า เบ่ง “ท่าน ออก จะ มีความ ดักดืบ ซ่อน อยู่ มาก ข้าพเจ้า รู้ ดี ก็น อย่งหนึ่ง ว่า ท่าน ไม่ ไซ้ ชาว ฝรั่งเศส ท่าน เปน อังกฤษ ข้าพเจ้า พูด อย่างนี้ ถูกไหม?”

“ถูก แล้ว” ข้าพเจ้า ตอบ “ข้าพเจ้า เปน อังกฤษ แต่ ท่าน จะไม่ ทราบ ว่า เหตุไร ข้าพเจ้า จึง เกี่ยว คั่น คำว่า หา อัจฉริยะ ท่าน และ พวก ของ ท่าน ออก จะ มีความ วิสัยา เขา และ เพื่อน ของเขา มากนัก และ เพราะ เหตุใด ข้าพเจ้า เอง ก็ บอกไม่ ได้”

“นั่น มัน ไม่ เกี่ยว ของกัน” นายทหาร ผู้นั้น ตอบ “ขอ เกี่ยว ของ ที่ ข้าพเจ้า ต้องการ จะ ถาม ท่าน นั้น คือ ท่าน ต้อง มา ค้นหา ชาย ผู้นั้น ถึง ประเทศ รัสเซีย ด้วย เหตุใด?”

ว่า แล้ว เขา ก็ เดิน ไป ไล่ สัก ดง ดาพ ประตุ ในขณะที่ นั้น อากัฏฐิยา ของ เขา ได้ เปลี่ยน ไป หหมด เวตา เดิน กลับ มาก ดาย เปน คน ตะ คน

“เฮ้!” เขา พูด ด้วยเสียง เบา ๆ แทบ จะ กระซิบ “บอก ข้าพเจ้า ห่อหุ้ เกิด ว่า ทำไม ท่าน จึง ไป หา หญิง อังกฤษ ที่ ชื่อ ไมร์เท็ด เมอร์วิแมน ที่ อยู่ ใน คราส เนียปอต ซัด”

ข้าพเจ้าไป เพราะเชื่อว่า เจ้าหุดอน คง รู้ เบาะ แล ที่ อยู่ ของ แสนึก
แต่ ข้าพเจ้า ทราบว่า เจ้าหุดอน ถูก จับ แล้ว และ ไม่ เห็น กลับ บ้าน ”

“ไมร เกิด นะ หรือ ถูก จับ ! ” เขา ร้อง ทำท่า ดัน หน้า ชัด
ตง ทันที

“ทำไม ? ” ข้าพเจ้า ถาม

“ทำไม หรือ ? ” เขา ร้อง ด้วย เสียง เบา แหบ ๆ “ทำไม ?
เพราะ—เพราะ ชื่อ จริง ของ ผม คือ อ้วน แสนึก ? มัน พากัน ดิบ หา
ตัว ผม ทั่ว ประเทศ เพราะ เหตุ ที่ ผม คิด อ่าน จะ เข้า เงิน แต่ มัน ไม่
ยก รู้ จัก ผม ที่ ปลดอม เป็น พวก มัน แต่ สำหรับ ไมร เกิด ผม ต้อง ตาม
ช่วย หุดอน ทันที ว่า แต่ ท่าน เกอะ ” เขา กระซิบ “ จง บอก ผม
โดยเร็ว ว่า ทำไม ท่าน ถึง ต้องการ พบ ผม นึก ? ”

ข้าพเจ้า เห็นว่า เขา พูด ความ จริง แทน คำตอบ ข้าพเจ้า จึง หัน
ควง ชัน รองเท้า บูต แล้ว หยิบ ห่อ สำคัญ ส่ง ให้ เขา ภายใน นั้น มี รูป
ถ่าย ต้อง ดำ รูป ขนาด คง ครา ไป รัชสมัย รูป ของ หนังสือ สำคัญ นั้น
จะ อ่าน ได้ ก็ ต้อง ใช้ กติ ต้อง ขยาย

“อ้อ ! นี่ ท่าน มา จาก ถนน ดาวดึง หรือ ? ” เขา พูด ขำ เด็กอง ตา
ดู รูป แล้ว ก็ เก็บ ไว้ ใน สัมุด พก “คราวนี้ ผม รู้ ละเอียด พวก ท่าน ต้อง
การ ความ ช่วยเหลือ ของ ผม อีก แล้ว ตาม รายงาน บางฉบับ ของ มาตาม
ชูเกิร์ต เจ้าหุดอน เข้ม ๆ มา เหมือน กัน ท่าน จง อยู่ นี้ ก่อน ผม ต้อง
ไป หา ไมร เกิด แล้ว ผม จึง จะ มา จัด การ แก่ คำ คัด ดิน ของ ท่าน
และ จะ ปลดปล่อย ท่าน ให้ ได้รับความ อิสระ ทั้ง สอง คน มัน ข้าง จับ เจ้าหุดอน

มาได้ อ้อ ท่าน ว่า คุณหมื่น ของ ท่าน มา ตก อยู่ ใน คุณนี้ ด้วยหรือ ? ผม
ไม่ได้ฝัน ถึง เลย เพราะเหตุ ที่ ผม เกรง ไม่กล้า ทำการ คิด ต่อ กับ เจ้า
หัตถ์อน จึงได้เอา ชื่อ เจ้าหัตถ์อน ลงไว้ เดี่ยว ใน พวก ที่ ไม่ ต้อง จับ เป็น
การ ฝ่าฝืน ที่ ผม จะ ให้ เจ้าหัตถ์อน รู้ว่า ผม ยังมี ชีวิต อยู่ จง อยู่ ที่ นี้
และ ไม่ ต้อง กังวล อะไร อีก แต่ ต้อง เข้าใจ ว่า ผม มอบ ความลับ ไว้ กับ
ท่าน เท่านั้น อย่า ปรินิพพาน แก่ ใคร เทียว นะ — ถึง ไม่รู้ เกิด ก็ เหมือน กัน
ถ้า หัตถ์อน รู้ว่า ผม เป็น ใคร ผม ต้อง ถูก ทรมาณ และ ถูก ยิง อย่าง ดี ด้วย เสร็จ ฉะนั้น
อ้อ ! แม่ สหาย ของ ท่าน ชื่อ อะไร นะ ดิฉัน หรือ อยู่ ห้าง เดียวกัน ? ”

ข้าพเจ้า ก็ มี ศรัทธา รับ แล้ว เข้า ก็ กลับ หัตถ์อน หัน ถอด สัตถ์ เดิน
ออกไป

ต้อง นาฬิกา ภายหลัง ข้าพเจ้า ไป ที่ บ้าน ที่ ครัว ดินเนียบ ปอดซัด พบ
ไมตรี เทต เมอร์วิแมน ผม ดำ ร้าง สูง ค่อน ข้าง สดวย เจ้าหัตถ์อน พึ่ง มา
ถึง บ้าน ลง เจ้าหัตถ์อน เมื่อ สามี สืบ นาท ที่ แด้ว มา นี้ เอง

ข้าพเจ้า ถาม เจ้าหัตถ์อน โดย กิริยา ทำ เป็น ไม่ รู้ เรื่อง อะไร หมด ว่า
รู้จัก คำ บด ที่ อยู่ ของ ชื่อนั้น แชนิค บ้าง ไหม

“โอ ! ดิฉัน ไม่ รู้ เลย นะ ” นี่ เป็น คำตอบ ของ เจ้าหัตถ์อน “ดิฉัน
รู้จัก เขา เมื่อ อยู่ เป โดกราด แต่ ดิฉัน เกรง ว่า เขา คง ตาย เดี่ยว แล้ว ใน
ระหว่าง เกิด การ ชนบถ ”

ข้าพเจ้า นี้ ก็ จะ บอก ความจริง เสีย แล้ว แต่นึก ถึง คำ สัญญา จึง
สงบใจ

“ดิฉัน จะ ออก เดินทาง ไป อังกฤษ พรุ่งนี้ เข้า นะคะ ” เจ้าหัตถ์อน

เปลี่ยนเรื่อง และเล่าถึง การที่เจ้าห่อถ่อน ถูกจับ และได้รับความ อิศระ
ภาพออกมาได้ อย่าง ดึก ดับ

“ ถ้าเช่นนั้น ก็ เหมาะ เทียว ฉันเอง ก็ จะไป อังกฤษ เหมือนกัน
ฉันได้ ได้รับความ อิศระภาพ มา อย่างเดียวกับ ห่อถ่อน เหมือนกัน ดั่งที่เรา
จะได้ เป็น เพื่อน เดินทาง ด้วยกัน ” พูด แล้ว ข้าพเจ้า ก็ บอก นาม
จริง ของ ข้าพเจ้า กับ เจ้าห่อถ่อน ข้าพเจ้า นั้น อยู่ในใจ ว่า ถ้าไม่ เกรง
เขินอาย และ คิด ถึง แม่ ดิตา แล้ว ข้าพเจ้า คง แสดง ความ รัก ต่อ
เจ้าห่อถ่อน มาก

รุ่งเช้า เรา ก็ ออกจาก กรุง มอส์โก เดินทาง ร่วม รถ กัน เดียว กัน ไป
เปโตรกราด ต่อจากนั้นเราก็ อดไป ทาง วิกา และกลับ มา เมือง ชัต โดย
เรือ พินาฏ ซึ่งได้ จัดไว้ คอย รับ ส่ง ข้าพเจ้า เป็น พิเศษ ตลอดทาง ไม่รบกวน
กับ ดิตา ภรรยา ของ ข้าพเจ้า ดันที ดันม กตมเกลียว กัน ด้วย ข้าพเจ้า
ได้ แต่งงาน กัน แล้ว ที่ วิกา โดยไม่รบกวน เป็น เพื่อน เจ้าสาว ข้าพเจ้า
เลย ถือเอา ทาง ที่ กลับ มา นั้น เป็น การ ไป ชม หน้า ผิง พระจันทร์

เรา มา จากกัน ที่ เมือง ชัต ส่วน ไม่รบกวน กลับ ไป บ้าน บิดา ผู้ เป็น
เศรษฐี พ่อค้า เหล็ก คนหนึ่ง ใกล้ ๆ มณฑล แซสเคอว์

รุ่งขึ้น ข้าพเจ้า ไป รายงาน ความ สำเร็จ กับ ท่าน เสนาบดี ที่ ถนน
ดาวนิง ระหว่าง เรา นั้น พูด กัน ข้าพเจ้า เล่า ถึง การ ผลบุญ ที่ได้ รับ
มา ใน รัสเซีย ให้ ท่าน พังตลอด จนกระทั่ง ได้ ไป แต่งงาน กับ ดิตา ด้วย ท่าน
ดีใจ เคารับ ขับดี ข้าพเจ้า อย่าง แข็งแรง และ เชิญ ข้าพเจ้า แด ภรรยา ไป
รับประทานอาหาร กับ ท่าน ใน คำ วัน นั้น เพื่อ เป็น เกียรติยศ แห่ง การ
แต่งงาน ของ ข้าพเจ้า แด ดิตา

- ๑ -

หมอความ คนหนึ่ง ภรรยา บ๊วย หนัก ได้หา หมอ มารักษา หาดย
คน แดว อาการ ก็มี แต่ ทรง กับ ทรด วัน หนึ่ง เขา ได้ เชิญ หมอ ต่าง ๆ
มา ประชุม กัน ตรวจ ไข้ ออก ครอง หนึ่ง มี หมอ ยา ไทย, หมอ ยา ฝรั่ง,
หมอ จีน, หมอ ฝรั่ง เป็น คน เมื่อ ต่าง หมอ ต่าง ตรวจ อาการ คน ไข้ ตาม
ถัทธิ ของ คน เดี๋ยว ไร แล้ว เจ้า ของ บ้าน จึง เอ่ย ปาก หวอ

หมอ ยา ไทย มอง หน้า คน ไข้ แล้ว ตอบ ว่า “กำลัง ของ ชาติ ทั้ง ๔
อ่อน มาก ต้อง ไข้ ยา คม ที่มี ศรรพ คุณ ในการ บำรุง ชาติ ให้ มาก ที่ สุด
ถ้า.....”

หมอ ฝรั่ง สดจน ขึ้น ว่า “ไม่ใช่ แน่ นอน ! ผม ขอ ยืนยัน ว่า เป็น
ด้วย ภาวะ อาหาร และ ถ้า ได้ พิจาร มี เชื้อ โรค ชนิด

หมอ จีน คำน ทน ที่ “ บ้าง น้อ เปง เพาะ ดง ต่าง หาก ดู ไข้ ดู ร้อ
มือ คง ไข้ ตาม คำ ตา ซึ่ง แด.....”

หมอด้ สอด “ผม พิศราหะห์ ดู เห็น มี อาการ กระทบ กระทบ ผิดกับ โรค ชรรมตา มาก น่ากลัว จะ ถูก คน ทำ เสีย แล้ว ผม อยาก ทราบ ว่า คน เจ็บ เคย มี อริ กับ ใคร บ้าง ?”

ท่าน หมอ ความ เจ้า ของ บ้าน ถอนใจใหญ่ แสดง อาการ อึดอัดใจ เต็ม ที่ แล้ว พูด ว่า “ถ้า หาก ฉันทู เชิญ หมอ ดู มา อีก สัก คน หนึ่ง ก็ เห็น จะ บอก ว่า คง มี พระเคราะห์ อะไร อย่าง ร้าย แรง เข้า ด้วย อายุ เปน แน่ เฮ้อ ! ดู อาการ มัน ไม่ ค่อย จะ เข้า กับ รูป คดี เดย นี้ ?”

เด็กวัด คน หนึ่ง มี นาม ว่า นายหมา มีความ รังเกียจ ใน นาม ของ ตน เพราะ รู้ ดี ว่า เปน นาม ที่ เดว ไม่ น่า ฟัง แต่ ท่าน ผู้ ดูก มาก ดี เขา ไม่ ค่อย จะ ใช้ วัน หนึ่ง นายหมา นั่ง อยู่ ที่ ซาน กุฎิ ได้ ยิน เสียง อาจารย์ เรียก มา จาก กุฎิ ว่า “นายหมา ! นายหมา !!”

นายหมา ไม่ มี ความ พอใจ ต่อ นาม นี้ มา นาน แล้ว ก็ ไม่ ซาน

“นายหมา !” (เจ็บ)

“นายหมา !!” (เจ็บ)

ท่าน อาจารย์ เคือง เต็ม ที่ ร้อง ตะโกน ออก มา ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า “นายสุนัข !”

“ขอรับ ณ” เปน เสียง ซาน โดย ความ บิดี ยิน ดี

หนู และ “จริง ๆ นะ เมื่อ พ่อ ของ ฉันทู ยัง หนุ่ม ๆ แก มี ความ ตัว หนึ่ง ตัว โด่ สูง เกือบ จะ เขา เขา สดอย ดาว ได้ นั้น แน่”

หนูเฉอะไม่ ยาก ชัดคอ แต่คุย บ้างว่า “ยัง สู้ พ่อฉันไม่ได้ แก
มั่งทองใบใหญ่ ต้องใช้ คน ตก ค้าง ต้อง สามี ร้อย คน ดี ที่หนึ่ง แผ่นดิน
ต้อง ชุด ลง คราว ละ ๑ ๐๐๐

หนูและ “โกหก! จะเอา หนึ่ง ที่ไหน ไป หุ้ม”

หนูและ “หนึ่ง ควาย ของ พ่อ แก น่า ช”

ชาย “โอ้ หด่อนจำ ไม่ควร จะเป็น คนใจไม่ ได้ ระกำ ฉัน ก็
ได้ บอก แล้ว บอก อีกว่า ฉัน รัก หด่อน เพียง ไร คำว่า รัก-รัก-หด่อน
ไม่ได้ ยืน ดอก หรือ พุด กับ ฉัน บ้าง ชี้ แม่ ยอดรัก, แม่ ยอดหัวใจ รัก
ตอบ ฉัน ไหม? ดู ชี้ นี่ อีก ใจ จะ รัก ตอบ ฉัน ไหม? โอ้ ไม่ กรุณา
บ้าง เลย หรือ การ หนึ่ง ของ หด่อน จะ หมายความว่า รัก ตอบ งั้น ฉัน
ขอ หมั้น หด่อน เดียว นะ แหะ นี่ จะ แหวน หมั้น ไป รด ตั้ง มือ

หญิง “ขอบใจ ยะ แต่ ฉัน ได้ รับ ของ เช่น นี้ จาก คุณ พ่อ เธอ เมื่อ
คืน วาน นี้ แล้ว ฉัน ขอ สัญญา ว่า จะ รัก เธอ ให้ เหมือน กับ ลูก ใน ใจ ของ
ฉัน เอง เอา, อย่า ทำ หน้า อย่าง นั้น ชี้ ลูก รัก ของ แม่!”

ภรรยา ชี้ หัก ยอด สามี “คุณ พี่ คะ ถ้า ถูก ดอด เตอร์ เรา ไป ช้อ
บ้าน งาม ๆ อยู่ นะ คะ”

สามี กำลัง ง่วงนอน หด้น ครั้ง คั่น ครั้ง ตอบ อย่าง ชี้ เกย ว่า “จะ”

ภรรยา “ช้อ สร้อยคอ เพชร อย่าง ของ คุณ หญิง ... ให้ นื่อง ด้วย นะ คะ”

สามี “จะ”

ภรรยา “^ฮซอ รยหนดอย่าง ของ เจ้าคุณ

ด้าม ^ฮ“จะ”

ภรรยา “^ฮ“แหว ซอ...ง่า...ซอ.....”

ด้าม รัวคาญ เต็มที่ “^ฮ“จะ แต่ตอ้ง กันเงินไว้ ให้พี่ ซอเมีย ดัก ๒ คน นะจะ”

ภรรยา สบัด หน้าผิน หลังให้ “^ฮ“งันอย่า ถูกอย่า แถก มัน เดย”

ของ ช. ป. ต.

- ๒ -

พ่อ ของ หนู แดง เปน นักเตง เต็น นก เย็นวัน หนึ่ง ไต ยิน เตียง
มารดา พูด ด้วย ความ โกรธ ว่า “พ่อเื่อง น๊ะ หายใจ เปน นก เชียว วัน
ยังคำ ก็ไม่ เห็น ทำ อะไร เดย”

หนูแดง ดีใจ มาก วิ่งไป หา พ่อใน ห้อง แด้ว พูด ว่า “พ่อ, พ่อ จำ
แม่เขา ว่า พ่อหายใจ เปน นก ได้ ไหม พ่อหายใจ เปน นก กระจอก ให้ หนู
ควได้ ไหม จะ?”

นายตุ๊ด เปน ชาว ล้วน ปลุก ผัก กาดไว้ หลาย ร่อง แต่มีความ
รัวคาญใจ เปน ที่สุด เหตุว่า ผัก ที่ปลุกไว้ ไม่ได้ ผุด อะไร นัก เพราะ มี ตัว
มะแตง ชนิด หนึ่ง มากอย กัดกิน อยู่ เต็มอ วันหนึ่งไป เจอะ นายสังข์ เพื่อน
จึง ทารือ ถึง เรือง จะ กำจัด ตัว ชนิด นี้

นายสังข์ “เฮ้ย ตุ๊ด ก็ อ้ายตุ๊ด พรณนี้ จะตอ้ง เกรง อะไรกะมัน
เกตุนี้แหละ มัน กัด นัก เชียว ดองโรย ดูตาม ร่อง ผัก บ้าง สิ”

นายสุด “จริงรึ!”

นายสังข์ตอบอย่างวางภูมิ “แน่ซิหนะ!”

ต่อมาอีก ๓ วันเขามาเจอะกันใหม่

นายสังข์ “โง! สุด ได้ผดอะไรบ้าง เมื่อไรเกิดไปอย่างกัน
บอกแล้ว”

นายสุด ตอบอย่างฉิว “ผดกะผดอะไรดำ อ้ายสัตว์บ้า นั้นมัน
กตัญญู รวยใหญ่ หนะนา พอมันกัดผักกาดมาได้ก็เลยคดๆกับเกิดที่แก
บอกให้ ไรยเขียว บ๊ะ! มันเคยดนุกกันใหญ่ มากกว่าเดิมตั้ง ๒-๓ เท่า!”

ป. ผาสุ

- ๓ -

สวนแห่งหนึ่งในประเทศ อังกฤษ เจ้าของสวนแห่งนี้ บิดบ้าย
ไว้ว่า “ห้ามไม่ให้เข้ามาในเขตรนี้ ถ้าไม่เชื่อฟังจะถูกปรับ” ถึง
กระนั้นก็ตามก็ยังมีผู้ต่งดำเข้าไปเสมอ เพื่อนของเจ้าของสวน จึง
ออกอุบายให้เขียนป้ายใหม่ว่า “จงระวังไว้ซึ่งकुत्त” (สมมุติให้เป็น
ชื่อสัตว์ชนิดหนึ่ง ซึ่งไม่มีมนุษย์รู้จัก) คราวนี้ไม่มีใครกล้าเข้ามา
กรายเข้าไปเลย เพราะต่างก็นึกว่าคงจะเป็นสัตว์ที่มีรูปร่างแปลก
มากและคงดุร้าย อย่างน่ากลัว

ชายหนุ่มเจ้าสวนหนึ่งยืนอยู่ที่ถนนข้างหน้าต่าง ซึ่งผู้หญิงเคย
เปิดออกมาเล่นด้วย เขาผู้ชายร้องเพลง หึงๆเพื่อให้เสียงตามเคย

“นวด ของค์ทรงโฉม ประโลมโลก เขียน ช่วยดับ ความโศก
ให้เสื่อม หาย” มารดาเขาผู้หญิงร้อง ตะโกน ออกมา

“ไป ช้าง หน้าเถิดแก วันนี้ไม่มีใคร อยากรักษา ทำทาน หรือ”

ช่าง เขียน คนหนึ่ง เขียน รูป ตัวเอง กำดั่ง คาบ กัดต้อง เสรีจ แด้ว นำ
ออกไป นวด ชาย แก่ ช้าง บ้าน ชาย นั้น เมื่อดูอยู่ ครู่หนึ่ง แด้ว ก็ ตั้งคั้น
ให้ด้วย อากา ยิ้มแย้ม พดาง กล่าว ว่า

“ผม แปลกใจจริง รูป ที่ คุณ เขียน นี้”

ช่าง เขียน ปลื้ม “แปลก ใจ ที่ ผม เขียน ดี เกิน ความ คาดหมาย
หรือ ขอรับ”

“ไม่ใช่ คอก ขอรับ ผม แปลกใจ ที่ คน ๆ นี้ หน้าตา ก็ ดี ๆ ทำไม
นำไป คาบ ตามพวกได้ ได้”

วราห์ เห็น

—๕—

ผู้พิพากษา “แก ควร รับ ตำราภาพ เสียโดย ดี จะไม่ ยุ่ง ยาก แก่ การ
พิจารณา โทษ จะได้ ดัดหย่อน ได้บ้าง”

จำเลย “ขอรับ ประทาน เกณฑ์ กระผม ไม่ได้ ทำผิด ดัง โจทก์ หานี้ ขอรับ”

ผู้พิพากษา “อะไร! เขามี พยาน เห็น แก่ จริง ๆ ยัง ปฏิเสธ อีก”

จำเลย “ขอรับ ประทาน เมื่อ เวลา ที่ เกณฑ์ กระผม เฉี่ยว ด้าย ด้ว้อย
จาก คอ เจ้าทรัพย์ ไป ไม่มี คนอื่น เห็น เลย ถ้า พัง ต้อง ค่อ
ต้อง กับ เจ้าทรัพย์ เท่านั้น จะ ให้ เกณฑ์ กระผม รับ ตำราภาพ
อย่างไร ได้”

มีชาย ๒ คน เดินทาง พอ ไป ถึง หมู่ บ้าน แห่ง หนึ่ง พดบ คำ ตง จัง
ขอ พัก อาศัย บ้าน หนึ่ง ซึ่ง รู จัก กัน เจ้า ของ บ้าน ก็ จด แจง จะ หา
ข้าว ปลา ให้ กัน

ชาย คน ที่ ๑ ซึ่ง เป็น คน เกรง ใจ บอก กับ เจ้า ของ บ้าน ว่า “อย่า
ยุ่ง เเต่ จะ ฉัน รับประทาน มา แดว”

ชาย คน ที่ ๒ ซึ่ง เป็น คน ไม่ ค่อย เกรง ใจ พูด กับ เจ้า ของ บ้าน ว่า “เพื่อน
ฉัน เขา รับประทาน มา แดว แต่ ตัว ตัว ฉัน ยัง ไม่ ได้ รับประทาน จะ
ฉัน ขอ รับประทาน ดีก ครั้ง” เจ้า ของ บ้าน ก็ เข้า ครว หา ข้าว ให้ ชาย คน ที่ ๒ กิน
แดว พอ ได้ เวลา ต่าง ก็ ชวน นอน พอ ตก ดึก ชาย คน ที่ ๑ บัง เกิด บ้วน ได้
ขึ้น เพราะ หิว และ ทั้ง เติบ มา เหนื่อย ด้วย จึง เป็น ตม หนึ่ง แน่ ไป

ชาย คน ที่ ๒ เห็น เพื่อน กระทำ กิริยา หนึ่ง แน่ ไป เช่น นั้น ก็ เข้า ใจ ได้
ว่า เป็น โรค ตม หิว ข้าว จึง ปลด เจ้า ของ บ้าน ขึ้น

ชาย คน ที่ ๒ “ฉัน ขอ รับประทาน ใน เวลา ดึก ๆ หน่อย เถอะ จะ เพราะ
เพื่อน ฉัน เป็น ตม ไป จะ ขอ ความ ช่วย เหลือ ดีก ครั้ง คือ ขอ ให้ ช่วย หุง
ข้าว ให้ ฉัน ดีก หน่อย เพราะ จะ ต้อง การ นำ ข้าว เป็น กระสาย ส่วน ยา ฉัน
มี คิด มา ด้วย แดว” เจ้า ของ บ้าน ก็ รับ หุง ให้ ตาม ประสงค์

ชาย คน ที่ ๒ รับ นำ ข้าว ได้ พอ แก่ ความ ต้อง การ แดว ก็ เขา ช้อน ตัก
ได้ ปาก เพื่อน พอ นำ ข้าว ตก ถึง ท้อง ก็ ดัน ดึง ไกรก ทัน ไต นั้น โรค ตม
หิว ข้าว ก็ ค่อย ๆ หาย ตม ตา ขึ้น ได้ ค่อย ๆ ตุก ขึ้น หนึ่ง

เจ้า ของ บ้าน “รับประทาน ยา แดว ค่อย ยัง ชั่ว บ้าง ไหม ะ ?”

ชายคนที่๒ จึงตอบแทนไปว่า “ค่อยๆเถาแล้วจะ ฉันขอข้าว
ที่หุงเอาข้าวเป็นกระด้ายเมือกกิน ให้เขากินสักหน่อยเถอะจะ
เพื่อจะได้มีกำลังขึ้นอีกบ้าง”

เจ้าของบ้านนั้นได้จึงพูดกับชายคนที่๒ว่า “ยาแก้เป็นตมนั้น
ขอให้ฉันไว้สักหน่อย เพราะฉันเป็นตมบ่อยๆเหมือนกัน”

ชายคนที่๒ ทำท่าอึกอึกอยู่ เพราะไม่ได้เตรียมคำตอบไว้ พอ
นั้นจึงได้จึงบอกว่า “ฉันกำลังตกใจเลย ตระหงายให้กินหนเดียวหมด
เสียใจเหลือเกิน”

ยายแก่ชาวนาคนหนึ่งเข้ามากรุงเทพฯ ได้ไปดูภาพยนตร์ที่
โรงหนังสิงคโปร์ นั่งดูได้ครึ่งหนึ่งก็ล้มคว่ำลงไป และมีเสียงร้องขอ
ความช่วยเหลือ “คุณพระช่วย ลูกตาย” ทันใดนั้นฝูงคนที่นั่ง
อยู่ก็พากันตื่นตื่น โดยไม่รู้ตัวล้มตายไปหลายเหตุ

ผู้จัดการโรงหนังแหวกคนซึ่งกำลังมุงดูเข้าไปถาม

ผู้จัดการ “เป็นอะไรยาย เป็นตมหรือเป็นอะไร?”

ยายแก่ “นายฝรั่งนำ จอหนังนั้นแยกบันเปาหนังจ้องมาทาง
ฉัน เตะระเบิด ฉันหลบลงไปเฉยๆ ทันทีนั้นก็คงจะไม่ได้เห็นหน้า
ถูกหลนแล้ว”

ไอฉิมลิต

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย คงจะจำข้าพเจ้าผู้ร่ำนามว่า “ บัณฑิต ” ซึ่งได้เคยมีโอกาสเข้าอยู่ร่วมวงกับการเขียน บัณฑิตลิตด้วยผู้ ๑ ดังปรากฏในเล่มที่ ๑ ตอนที่ ๑๒ ซึ่งเป็นตอนสุดท้ายของศัพท์ไทยปีที่ ๑ แล้วนั้น ฉันทนจึงไม่จำเป็นต้องแนะนำตนเองอีกเป็นครั้งที่ ๒

ส่วนด้านงานอาหารจะดีชั่วอย่างไร จะสะดวกด้วยกตมกตอัมเพียงไร แล้วแต่ท่านบรรณาธิการจะแก้ไขตกเติมได้ตามความพอใจ เพราะข้าพเจ้ายอมแล้วว่า ข้าพเจ้ายังอ่อนมากนัก โดยพึงแรกเริ่มที่จะเป็นนักเขียนพลอยประสมโรงไปกับเขาด้วยเท่านั้น

ฉันทนจึงเป็นข้อที่น่าครมใจสำหรับคนชนิดข้าพเจ้ายิ่งนักที่ท่านบรรณาธิการยังมีเจตนาติดต่อข้าพเจ้าโดยไม่คิดรังเกียจให้ข้าพเจ้าร่วมวงอยู่ในคณะเดียวกับท่านเลย เหตุฉนี้จึงบังเกิดความกตัญญูในใจข้าพเจ้าอีกเป็นคำบรรจบ อาสาเขียน บัณฑิตลิตอีก โดยในหน้าที่การเขียน บัณฑิตลิตตอนนี้ยังว่างอยู่

มีผู้กล่าวกันว่า การที่จะเขียนเรื่องดังตงหนังสือพิมพ์รายเดือนอย่างชนิดศัพท์ไทยนี้ มักจะกตัญญูไปว่า บางทีเรื่องของคุณนั้นจะไม่เป็นที่ต้องกับความประสงค์ของบรรณาธิการบ้าง, ไม่คมคาย น่าอ่าน น่าฟัง แก่งท่านผู้อ่านทั้งหลายบ้าง ต่างๆ นานา ฯลฯ เหตุฉนี้

สำหรับ ความ เห็น ของ ข้าพเจ้า แล้ว ข้าพเจ้า คิด เห็น ว่า ท่าน เหล่า
นั้น คิด ผิด ที่ เดียว ท่าน ต้อง นึก ตก ลง ใน ใจ ของ ท่าน ให้ บัง เกิด ความ
กदा อยู่ เสมอ ความ กदा ของ ท่าน นั้น แหะ จะ กระทำให้ ท่าน เกิด ความ
มานะ ผิด ผน ให้ ดั่ง ชน เปน ลำดับ ไป หาก ว่า เกิด ความ กัด ขัน ต่าง ๆ
นานา แล้ว ความ ท้อ ถอย และ เบื่อหน่าย ก็ จำ ต้อง เจริญ ชน เปน ลำดับ ชน
ที่ สุด ก็ แ่่ง เรือง อะไร ไม่ ได้ เสีย เลย

จึง ขอให้ ท่าน นึก เสีย เกิด ว่า บรรดา นัก เขียน ทั้ง หตาย ซึ่ง ท่าน
ได้ เปน นัก ประพันธ์ อัน มี นาม อุโฆษ โด่งดัง เชี่ยวชาญ นั้น ๆ ใช้ ว่า ท่าน
เหล่านั้น ดี วิเศษ มา แต่ เดิม ก็ เป่า ทง ดัน ทั้ง นน ทง นี้ ก็ โดย อาศรัย
ด้วย การ ปลุก นิธ ดีย ให้ บัง เกิด ความ มานะ เพียร พยายาม แก่ ตัว ท่าน เอง
ต่างหาก แะ ค่อย ผิด ผน ไป เมื่อ นาน วัน ไป ก็ ดัด ชน เก่ง ชน เอง ปัญหา
มี อยู่ แต่ ว่า ขอให้ ทำ จริ่ง พยายาม จริ่ง ก็ แ่่ง กัน

อัน ความ เห็น ของ ข้าพเจ้า ดัง ได้ บรรยาย ให้ ท่าน ฟัง นี้ แม้ ว่า
เป้น ความ เห็น ที่ ผิด จาก ถิ่น ณะ แห่ง ความ เข้า ใจ ของ ท่าน ทั้ง หตาย แล้ว
ก็ ขอ ได้ โปรด กรุณา ให้ อภัย แก่ ข้าพเจ้า ผู้ ยัง เยาว์ แะ มี สมอง ค่ำ ที่ คิด
เห็น นอก คอก ไป แต่ โดย ผู้ เดียว เช่น นั้น ด้วย

ยังมี ความ ตั้ง เกศ ของ ข้าพเจ้า เท่า ที่ ได้ เห็น มา แล้ว ว่า ใน หน้า บัจฉิม
ลิขิต ของ ศัพท์ ไทย ที่ นำ ลง บาง ตอน ซึ่ง หลังจาก เล่ม ๑ ตอน ที่ ๑๒ จบ ชน
เล่ม ๒ ตอน ที่ ๑ ค่ำ มา จน บัด นี้ ท่าน บรรณาธิการ ท่าน ปด้อย โอภาส
ให้ ท่าน ทั้ง หตาย ที่ มีความ จำ ณ ต้อง การ เขียน บัจฉิมลิขิต เข้า ดู ร่วม วง
เป้น นัก เขียน ได้ ทุก ๆ ท่าน โดย ไม่ รัง เกย จ

ก็โดยเหตุที่ การเขียนปัจฉิมลิขิตไม่ได้ มั่งไว้เป็น กฎ เป็น เกณฑ์
ว่าต้องเขียน กล่าว ขวัญ ชม โฉม ถึง ศัพท์ ไทย ดังเช่น ก่อนนี้ แต่ยอม
ให้ผู้เขียน ตั้ง เข้มทิศ เอง ว่า ควร อย่างไร ต่าง หาก

เพราะ ฉะนั้น เรา ท่าน ทั้ง หดาย, ไม่ว่า ชาย หญิง, อย่าง น้อย อย่าง
ควร จึง เข้า วง, ออก ไร กับ เรา, เชย เร็ว!

จำ ต้อง หุดไว้ เพียง นี้ เพราะ ถ้า ชื่น ปลด ย ปลด ย ปาก ถา ของ
ข้าพเจ้า ให้ ขุด ไป ตาม เพดง แล้ว เกรง ว่า ข้าพเจ้า ต้อง ถูก นำ ตัว ข้าม
ปาก ไป ชื่น ทะเบียน เป็น พดเมือง ของ แว่น แคว้น ปาก คดอง ดำร ก็ได้

ดังนั้น ข้าพเจ้า จึง ขอ ถิ่น โอกาส กล่าว ถึง เรื่อง อื่น ๆ ต่อไป ซึ่ง ให้
ดม กับ ความ ตั้งใจ ของ ข้าพเจ้า ที่ จัก แสดง ให้ เด่ม ที่ สำหรับ การ ที่ได้ มี
โอกาส เข้า อยู่ ร่วม วง กับ คณะ ศัพท์ ไทย อีก วาระ ๑

มี เรื่อง จะ กล่าว ต่อไป นี้ คือ เรื่อง ที่ ข้าพเจ้า ตั้ง ชื่อ ด้วย ตน เอง ว่า
“เกียรติศักดิ์ของมนุษย์”

มนุษย์ ก คือ “คน” คน จำพวก ที่ พูด ถึงนี้ ข้าพเจ้า มีความหมาย
ให้อยู่ ใน แก้ว แห่ง โคตง บท พระราช นิพนธ์ รัชกาล ที่ ๕ ที่ มี ว่า

“ฝูงชน กำเนิด คล้าย

คดิ่ง กัน

ใหญ่ ย่อม เพศ ผิด พรรณ

แยก บ้าง

ความ รู้ อาจ เวียน ทน

กัน หมด

เว้น แต่ ชั่ว ดี กระต่าง

อ่อน แก่ ฤๅ ไหว”

โคลง บทพระราช นิพนธ์ ซึ่ง ปรากฏ นี้ หมายความว่า มนุษย์
เรามี กำเนิด คด้าย คดง กัน ทั่ว หมด เว้น แต่ ความ ดี ความ ชั่ว นน แดก
ต่าง กัน ตาม ลักษณะ และ อุปนิสัย ของ มนุษย์

จึง ทำให้ ข้าพเจ้า หวน ระลึก ถึง เกียรติศักดิ์ อัน เกิด ขึ้น ด้วย ความ
เป็นไป ของ มนุษย์ บ้าง ซึ่ง ข้าพเจ้า ขอ ถอด ตาม อคติ โน้ม ที่ เกียรติ
ศักดิ์ ของ มนุษย์ นั้น ย่อม เกิด จาก คุณ ความ ดี ความงาม ของ ตนเอง
หาใช่ ว่า จะ ยึด เอา ความ มี เกียรติศักดิ์ อัน เนื่อง มา จาก บรรพบุรุษ ที่
ศักดิ์ มา แต่ เดิม นน มา เป็น เกียรติศักดิ์ ของ ตนไม่ แต่ก็ ยัง คง มี บ้าง
คน นึก เสีย ว่า แม้ เกียรติศักดิ์ จะ ไม่ บัง เกิด ใน ตนเอง ก็ ตาม เมื่อ
บรรพบุรุษ เป็น ผู้ มี เกียรติศักดิ์ แดว ปวง มนุษย์ ทั่ว หาย ก็ จำ ต้อง
ยำเกรง เคารพ ใน เกียรติศักดิ์ อัน นับ เนื่อง มา แต่ เดิม นน อยู่ นนเอง

หาก จะ มี ผู้ คำน ว่า ก็ เขา ได้ ร่วม ต่อกุด อัน มี ศักดิ์ ด้วย กัน มา ตง
แต่ เด็ก แต่ น้อย ทำ ไม่ จึง จะ ไม่นับ ว่า เขา เป็น ผู้ มี เกียรติ ศักดิ์
ด้วย เดา ?

จริง อยู่ ข้าพเจ้า ไม่เถียง ใน ข้อ ที่ ว่า ร่วม ศักดิ์ ร่วม ต่อกุด เดียว กัน
ข้าพเจ้า ขอ ถอด แต่ ว่า หาก มนุษย์ ผู้ มี เกียรติศักดิ์ โดย นับ เนื่อง มา จาก ผู้
ประพฤติ เดว ทรมาน คำ ข้ำ ผิด ด้วย ลักษณะ ของ เกียรติ ศักดิ์ ซึ่ง ได้ ดำรง
อยู่ แดว ด้วย ความ ดี ความงาม ของ บุรพชน แดว นน จะ ให้ มนุษย์ ทั่ว หาย
เขา เคารพ ยำเกรง ดูจ เดียว กัน กับ บุรพชน นน ๆ หรือ เปตา หง ดัน

นี่ก็เป็นสิ่งที่เห็นได้แต่แรกว่าเกียรตศักดิ์ของมนุษย์ย่อมบังเกิดด้วยความดี ความงาม ของตนเอง จึงจะเป็น เกียรตศักดิ์ อันแท้จริง จะทำอย่างไร เถ้าจึงจะให้มัน เกียรตศักดิ์บังเกิดขึ้นโดย พละตนเอง

ไม่เป็นของยากเลยที่จะทำได้ ข้าพเจ้า เห็น ว่าควร ทำความ ประพฤติ และ อุปนิสัยดี ให้ต้อง ด้วย ลักษณะ ของ มนุษย์ ชาติที่ นิยม กัน ในทางที่ ชอบ ชรรวม เท่านั้น

ความ ประพฤติ และ อุปนิสัยดี อันดี ซึ่ง ต้อง ด้วยลักษณะ ของมนุษย์ ชาติ นั้น ข้าพเจ้า ขอ รับ ดำรงภาพ ว่าจน บัญญา ที่ จะ อธิบาย ว่า เป็น อย่างไร บ้าง เท่าที่ บรรยาย มา นี้ ก็ เพียง แต่ เป็น ความคิด เห็น ส่วน น้อย ของ ข้าพเจ้า ที่ มี สมอง ต่ำ กว่า เขา ทั้งหลาย ท่าน จะ เห็น ก็ เห็น ด้วย เทอญ ไม่เห็น ด้วย ก็ไม่เห็น เทอญ

เป็นการ สัมควร แก่ เวลา ที่ ข้าพเจ้า ต้อง มีต ฉาก ที่ ๒ ฉาโรง เด็ก แสดงใน เรื่อง นี้ ต่อไป และขอ อำนวยพร แต่ ท่าน สมาชิก ทั้ง หลาย ที่ ได้ บำรุง ศัพท ไทย จวบ ๒ ปี แล้ว และ สัมมุติ เอาใน ที่นี้ ว่า ท่าน ได้ เสีย ค่า ผ่าน ประศู เข้ามา พัง การ แสดง ปาฐก-ของ ข้าพเจ้า ขอให้ ได้ รับ ความ สุข, ความ เจริญ, กิดอะไร ขอให้ ได้ สัม ความ ปราถนา ทุกเมื่อ เทอญ

และขอให้พรแต่ หนังสือ ศัพท ไทย ท่าน บรรณาธิการ พร้อม ด้วย ชาว คณะ และ สมาชิก ทั้ง หลาย ผู้ พงษ์ ฐานะ ของ ศัพท ไทย ให้ เจริญ วัฒนาถาวร อยู่จน บัดนี้ นั้น ให้ ได้ รับ ความ เจริญ ยืน ยาว ชั่ว กิตติปาถ้าน

โดย “ปัจฉิม”

นายเฟื่อง พลพนธ์

แปล แล เรียบเรียง

(ต่อเล่ม ๒ ตอนที่ ๑๑ หน้า ๑๗๒๓)

บทที่ ๒๑

๒๑
บาย ความผิด

หนุ่มสาวทั้งสอง เดินเคียงคู่กัน ขึ้นบันไดไป พอถึงหน้า ประตู
ห้อง มิสซิส คอว์ตเนย์ เอ็ดดาดัน ก็ หยุด ด้วย นึก สยด สยอง ต่อภาพ
ภายใน ห้อง ซึ่ง จะต้อง ประดับ ลายตา แต่เมื่อได้ สัมผัส มือ เน้นด เจ้า
หัดอ่อน กัดบใจ กัด ขัน จับ ตุก บิด เบ็ด ประตู เดินเข้าไป

ห้อง อัน ประดับ อย่าง สดอาด สดอานงาม ตามัน มี โคม ตามไฟตง
ไว้บนโต๊ะ ตรงกลาง ห้อง เพียง ดวงเดียว ต้อง แสงสว่างอย่าง มืดๆ ทำ
ให้ตาม มุม และ ซอก มืด ดู น่ากลัว มี เคียงนอน แบบโบราณ ตั้ง อยู่
ห่างจากโต๊ะ เคียงหนึ่ง มี หมอนหนุนวาง ซ้อนกัน ศพ มี ศีรษะ คอวัด
เนย อยู่บน เคียง นั้น หน้าขาว ชัด ดู น่าสังเวช มาก

หมอ รอร์ป ซึ่ง ความ โศกได้ จูงใจให้กตยา กลับ เป็น ผู้ร้าย ซ้ำ คน
ตาย ยืน จ้อง มอง ดูศพ อยู่ริมเคียง เมื่อได้ ยืนเคียง ประตู เปิด ถิ่น
หน้า ออกจาก เคียง เดิน ตรง มาโดยเร็ว ดวงหน้า ซึ่ง เคย มี อาการ ยิ้ม
แย้ม อยู่ ทุกขณะ ก็ ผิดผิดไป คาดัน หัว มือ อัน เรียว ยาว ก็ สั่น เห็น
ได้ชัดว่าไม่ มีความ พอใจ ให้ผู้อื่น เข้า มาเกี่ยวข้องกับ คนตาย ซึ่ง อยู่
ในความ ดูแล ของตน ตามหน้าที่ แต่ ครั้น จะ มี ยินยอมให้เฮดดาตัน
เข้ามา ก็มิได้ เพราะเจ้าหัดเล่น บดรี สาว ของ ผู้ตาย

“ ทหาร คนนั้น เข้ามา ทำไมในนี้ ? ” แพทย์ ผู้เฒ่า ถามด้วยเสียง
โกรธ และ แด้ง ทำเป็น จำเนียร มิได้ “ ดัน ต้อง ขอให้ หัดนบอก
ให้เขาออกไป มี ศีรษะ คอวัด เนย ที่นี้ ไม่ใช่ ที่ ซึ่ง คนอื่น ควรจะเข้ามา ”

“ มีสเตอร์ เดฟเลต ไม่ใช่ คนอื่น นี้คะ ” ศัตรู สาว ตอบโดย มี
อำนาจ เต็มที่ “ ดัน เป็น ผู้เชิญ เขา มา ดัน ต้องการ ให้เขา อยู่
ในนี้ ดัน หรือ เขา จะไม่ รบกวน อะไร ท่าน แต่ เวदानัน เห็นว่า
ท่าน คง แก่ ไขไม่ได้แล้ว ”

“ จะ ” หมอ รอร์ป ตอบ อย่างเศร้า “ เมื่อฉัน มา ถึงที่หมดเวลา
ที่จะ แก่ ไขได้แล้ว ” คำพูด ของ นายแพทย์ มิได้ มี ลักษณะ อย่างใด

ให้เห็น ความโกรธ และ ความ กตัญญู ซึ่ง เกิดขึ้นในใจ กระแต่ เคียง และ
กิริยา ทำทาง แสดง ความ เดี่ยวใจ ตาม สมควร

ความจริง อากาการ ชื่นแค้นใน เวदानได้ ทำให้ท่านหมอ กตายเป็นมนุษย์
ที่ โหด ร้ายไป ที่เดียว จึง ดู ดุ ด้ว คุกเข่าลง วิมเคียง และ ช้อน ศีรษะ ศัพ
ของ มารดา ชื่น เวียน จุ่มพิศก พดาง ว่าให้ รั่วพัน ด้วย ความรัก และ
ความ อาลัย เขา - เขา ผู้ซึ่งได้ ประหาร ชีวิต มารดา ของ เจ้า หด่อน
ได้ ยืน ถ้อยคำ พรณนา แต่ก็ หาได้นึก ปราณ หรือ สงสาร แม้แต่ เท่า
ของโยก ก็หา มิได้ และ เมื่อ เห็น คุ่วัก ของ เจ้าหด่อน - คุ่วัก ของ
บุตร ชาย ของ ตน คุกเข่า ลง เคียง ข้าง พดาง ปดอบ แม่ ล้าง น้อย ด้วย ถ้อย
คำ อ่อน หวาน ความ โกรธ แค้น อาสาฏักยั้ง ทอ ชื่น จน เกือบจะ ตรงเข้าฉีก
เนื้อ เนืดยดเสีย

ในที่สุด เอดดาตัน ก็ ตุกช่น แล้ว หัน มา ถาม หมอ ขอรบ ด้วย
กิริยา อากาการ อัน น่า สงสาร

“คุณ แม่ ของ ดิฉัน ตาย เพราะ โรคอะไรคะ ?” เจ้าหด่อน พุด “โปรด
บอกให้ดิฉัน ทราบ น้อย เอะคะ”

“เป็นโรค หัวใจ พิการ จ๊ะ” หมอ ตอบ โดย สงบ เสงี่ยม แล้ว เดิน
ตรงไป พิจารณา ดู ศพ อยู่ครู่ หนึ่ง จึง ถามว่า “เมื่อ ก่อนตาย มีใคร ทำ
ให้ แก่ เค็ด เนื้อ ร้อนใจ บ้าง หรือ เปด่า จ๊ะ ?”

สัหน้า อัน เม็ด ผัก ของ เอดดาตัน ทำให้ เนืดยด พดอย มีความ วิดก
ไป ด้วย

“ม๊ะ” สตรีสาวตอบเสียงอ่อย “ท่านโกรธดิฉัน ดิฉัน
พูดกับท่าน อยู่ใน ห้องนี้แหละ ค่ะ ท่าน ด่าว่า ดิฉัน เสีย ยกใหญ่ทีเดียว
ท่าน กำลัง มี ความโกรธ มาก แต่ดิฉัน ก็มิได้ขอโทษ ท่าน เพราะ
กำลังโกรธเหมือนกัน จึง เคย ต้มหน้ำที่ ของ บุตร เสีย ”

คำ ตำราภาพ ของ สตรี สาว ผู้กล้าหาญ เปิดทาง ให้ แพทย์ ใจร้าย
ฉวยโอกาสได้เหมาะ

“ความโกรธนั้นเองทำให้แก่ตาย” เขาพูด “เพราะหัวใจท่าน
ชอน อยู่แล้ว เพราะ ฉะนั้นเมื่อ มีอะไร กวนใจ เข้าแก่ก็ตายตาย เท่านั้นเอง ”

“นี่ดิฉัน มี เป็น ผู้ทำให้ท่าน ตาย หรือ ค่ะ ?” เอตดาตัน ร้องขึ้น
โดย ความโหมหนั และ ความแค้น ตัวเอง “โอ้ เจ้า ประคุณ คุณพระ
ดิฉัน ข้าง ซัว ซาคิจริง ดิฉัน มิได้ คิด เคย ว่า จะ เป็น เช่นนี้ ”

ครั้น แล้ว เจ้าหัดสอน ก็ จึง ออก จาก ห้อง โดย ที่ จะ ทน ความทุกข์
โหมหนั อัน เกิด จาก ภาพ ที่ สบ ต้ายตา นั้น มิได้ ทั้ง เข้าใจ เสีย ว่า ตน
เอง เป็น ผู้ทำให้มารดา ถึง แก่ ความ ตาย จึง แค้น จะ โค้ง สัดด และ คิด
แค้น ตัวเอง เนี่ยต รีบ ตาม เจ้าหัดสอน ออกไป ใน ทันที เอตดาตัน ลง
บันได มา ยัง ห้อง ชน ดัง แล้ว เดิน ออก ไป กตาง แจ่ง นอก บ้าน ซึ่ง ขณะนั้น
อากาศ กำลัง หนาวจัด

“ยอด รัก กลับ เข้าไป ใน บ้าน เกิด กลับ เข้าไป เกิด จะ หัดสอน
ขึ้น อยู่ ข้างนอก ก็ เท่า กับ แก่ถึง ซัว ตัว ตาย เท่านั้นเอง ” ด้วย อำนาจ แห่ง
ความรัก เนี่ยต เติบโต ประคอง เจ้าหัดสอน กลับ เข้าไป ใน บ้าน ขณะนั้น
ประตู ห้อง นั้น เต้น เบ็ด แก้มไว้ เขา จึง ประคอง เจ้าหัดสอน พา เดิน เข้าไป

“เอตตานัน!” เนยตกระซิบ เรียก

ถึงจะทุกข์ โศก ดักเพียงใด เอตตานัน ก็ยังมีได้มิตัวถึงกับ
หมดสติ เมื่อคุกริกร้องเรียกก็เงยหน้าขึ้น

“เอตตานัน เรื่องนี้เป็นความผิดของฉันคนเดียว เป็นเพราะ
ฉันเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเองเกินไป ฉันปองรัก હત่อนในเมื่อ
ไม่สมควรจะเป็นคู่เคียงกับ હત่อนแล้ว ฉันเองเป็นผู้ทำให้ท่านตาย
ไม่ใช่หรือहत่อน ที่จริงฉันเอง ควรตายเสียเพื่อให้ท่านมีอายุยืนต่อไป
อีก เพราะชีวิตของท่านย่อมเป็นของที่ હત่อน ต้องรักมากกว่าสิ่ง
อื่นๆ ฉันเองเป็นผู้ก่อให้เกิดท่านกับहत่อนโกรธกัน ส่วนहत่อนเป็น
ผู้ทำให้ท่านได้รับความเศร้าโศกเพราะเห็นแก่ฉัน โห้! ยอดรัก
ออกฉันจะแตกออกไปเดี๋ยวนี้ก็ตามที่เถิด ขอแต่ให้ฉันรับความทุกข์
โศกแทนहत่อนก็แล้วกัน! เพื่อจะได้ถึงโทษฉันในการที่บังอาจ
ปองรักहत่อนสืบมาอีก”

เสียงของเนยตต้นเด็กละอาย คาคอหดด้วยอัสสัชช เวदान
เขามองไม่เห็นหน้าเอตตานัน แต่รู้สึกว่ามีอันอ่อนน้อมได้ขยับเขยื้อน
ขึ้นมาโอบคอไว้

“เนยต” เสียงเจ้าहत่อนพูด “เวदान ฉันต้องการตัวเธอ ยิ่ง
กว่าในเวลา ก่อน ตั้งแต่คืนวันนีไป ถ้าเธอไม่มีความรักฉันแล้ว
ฉันจะครองชีวิตอยู่ไปอย่างไรได้”

มือของเนยตกระหวัดโอบเอาเจ้าहत่อนไว้แน่นยิ่งขึ้น ดอนใจ

พธาง กล่าว ว่า “แต่ความรัก ของ ฉัน ทำให้คุณแม่ ของหุดอน ต้อง เสียชีวิตไป แล้ว เฮดดาตัน ใน ชีวิต ของ หุดอน ๆ จะ ยกโทษ ให้ฉัน ได้หรือ ?”

เนี้ยต รู้สึก ว่า กาย ของ เจ้าหุดอน ตัน รวิ แต่ก็ ตอบ ด้วย เสียงเบา เป็น ประทิด ว่า “ฉัน เชื่อมั่น ที่เดียว ว่า ฉัน ยกโทษ ให้เธอ ได้ และ พระผู้ เป็น เจ้า คง ทรง ยกโทษ ให้มัน เรา จะ ทำ อะไร ไม่ได้ นอกจาก วิงวอน ขอให้ พระองค์ ทรง ช่วย เหลือ เรา เท่านั้นแหละ เนี้ยต ”

ใน หนึ่ง โคน มี เงา คน เดิน ผ่าน ประตู ไป คน ที่ ผ่าน ไป นั้น คือ แดน เวอร์ ชอร์ป ซึ่ง รับ ตัว ทำ ชน บ้าน ไต โดย ความ ระวัง มิ ได้ มี เสียง กัง ชน ได้.

พอกับลูก

ประตูห้องเปิดได้ หมอ.ฮอร์ป ยังคงยืนอยู่ภายในแต่ผู้เดียว
แดนเวอร์.ฮอร์ปเดินตรงเข้าไปโดยเร็ว แต่มิได้มีเสียงผู้เท่าดังเช่น ครั้น
แล้วก็ปิดประตูเสีย นายแพทย์ดังตุงตะเห็ดวิ่งมามองดู เมื่อ
เห็นว่าเป็นบุตรชายก็กอดมือเรียกเข้าไปหา ลำดับนั้นเขายืนอยู่
ริมเตียงจ้องดูหน้าสตรีผู้ถึงแก่กรรมโดยมิได้ปริปาก พอเดินเข้า
ไปถึงแดนเวอร์ก็จ้องดูหน้าศพด้วยเหมือนกัน แต่มีอาการแสดงถึงความ
หวาดกลัว เพราะความตายเป็นของที่ยังมิได้เคยประสบ แต่ง
โคมอันซมุกซมัวต้องให้เห็นหน้าขาวซีดคล้ายกับหน้าตาย ซึ่งนอนนิ่ง
อยู่บนเตียง

“ดำเร็วแล้ว เห็นไหม” หมอ.ฮอร์ปพูดด้วยเสียงเบา

“ครับ ดำเร็วแล้ว” แดนเวอร์กล่าวทวนคำบิดาผู้ผู้ที่มีอาการ
เพื่อ แล้วก็มีอาการดังตุง เพราะได้ยินเสียงของตนเอง ภายใน
ห้องนั้นเงียบดังดี แม้แต่เสียงกระซิบก็ดังก้องกังวาลอยู่นาน ดู
ผู้สืบคำร้องขึ้นทวนคำเป็นการเยาะเย้ย

“และไม่มีอะไรที่จะต้องกลัว—ไม่มีอะไรที่จะต้องกลัวเลย”

แพทย์ผู้ทุจริตกล่าวต่อไป แม้ว่าอาการจะมี ความพอใจในผลอันได้
กระทำไปแล้วนั้นก็จริง แต่กระแสดังเสียง พังยะเยือกเย็น ทำให้
บุตรชายรู้สึกขนพองสยองเกล้า “ไม่มีใครสงสัยหรอก นับ

ตั้งแต่วันแรก รับประทาน ชีวิตมาจนบัดนี้ ก็ไม่เป็นการเร็วเกินไป - ไม่เร็ว อย่างผิดธรรมดา เพราะหัวใจของแก อ่อน อยู่แล้ว แก เกิด
 เฝือก กับ ตุ๊กตาวัว ของ แก ด้วย เพราะ ฉนั้น โทโส และ ความ คั่นเต้น อาจ
 จะให้แก พาลตายได้ เจ้าเห็นไหม ?”

แดนเวอร์ พยักหน้า

“บริษัท รับประทาน คงหมด ความ นับถือ พ่อ”

หมอ ชอร์ป

พูดอีก “เรื่อง นี้ คง ทำให้บริษัท ขาดทุน มาก อย่างไร บริษัท ก็คง
 ให้พ่อ ตา ออกจาก ตำแหน่ง นายแพทย์ ที่ ปรึกษา แต่ สำหรับ เวดาน
 ถึงจะเสีย ประโยชน์ อย่างนี้ ตัก ๕๐ ครั้ง พ่อ ก็ ไม่ เสียตาย เพราะ การ
 ที่พ่อ ทำไป แล้วให้ผล พอ จริงไหมลูก ?”

แดนเวอร์ พยักหน้า อีก ครั้งหนึ่ง ประเดี๋ยวๆ เขาก็ เบือน หน้า
 ไปจาก ศพ เพื่อดู ความ กลัวซึ่งใน ชีวิตยังไม่ เคยได้ พบ ในระหว่าง
 เวลา ครึ่ง ชั่วโมง พิกานี้ โลกได้ กลายเป็น ที่ น่า ดังง กตัว และ เต็มไป
 ด้วย ภูตผี

“คุณ พ่อ คิด หรือ เปตา ครับ ว่า จะไม่มี ข้อ ขัดข้อง ในการ ทำ ศพ -
 คือ จะไม่มี การ ใด่ ด่วน” แดนเวอร์ ถาม ด้วย เสียงเบา

หมอ ชอร์ป ดัน ศีรษะ ตอบว่า “อย่างไร เสีย ก็ไม่มี การ ใด่ ด่วน
 ไม่มี แน่ทีเดียว จะมี อย่างไร ได้ เต่า ลูก ? โรค หัวใจ อ่อน อาจ ทำ
 ให้คน เจ็บ ตาย ได้ง่าย และ เป็นของ ธรรมดา และของ นั้น ก็ ตรวจไม่ได้”

“ใบ รับรอง ของ คุณพ่อ ท่านนี้ จะมี หลักฐาน พอ หรือ ครับ ?”

นี้ ทำให้พ่อ เป็นทุกข์ มาก และ แก ยัง มา คาย เดี่ยว เร็ว กว่า ที่ พ่อ คาดใจ
พ่อ คำนวณ เหตุการณ์ พลัดไป หน่อย ”

อาการ แสดง ความ ตกใจ และ ความ กลัว ได้ ดึง หาย ไป จาก ดวง หน้า
แดน เวอร์ ชอร์ ป ในทันที กลับ มี อาการ รุ่ย ใจ ทมิฬ และ อาการ เจตนา
พยายาม เกิด ขึ้น แทน ที่ ออก อุทาน ว่า “ ถ้า แก ไม่ เปลี่ยน พินัยกรรม
เรา ก็ แย่ เหนือ เอง การ ที่ เรา ได้ อยู่ ดាំ หัก ท่า มา ก็ เป็น อันว่า ไม่ได้ ผด
อะไร ถ้า เฮตดาตัน อาจ จะ แดง กับ อ้าย คน นี้ ได้ โดย ไม่ ต้อง เสีย
มรดก แล้ว เจ้า หล่อน คง แดง งาน กับ มัน โดยทันที – บางที จะ เป็น ใน
อาทิตย์ หน้า ก็ ได้ แล้ว เจ้า หล่อน ก็ จะ ช่วย มัน ขึ้น จาก ห่อ ม ปลัก
อ้าย มหาอุบาทว์ เรา ห้าม ปราบ เจ้า หล่อน ไม่ได้ เรา ก็ ต้อง ถึง แก
ความ ต้ม จม เหนือ เอง ครับ ”

ดวง ตา ดั่ง ฟา ของ แดน เวอร์ เป็นเงา วาด หน้า ถมึง ทั้ง โดย ความ
โกรธแค้น ความ หวาด กลัว และ ความ สดุดี ใจ ในการ ที่ เข้า มา อยู่ ใน
ห้อง ศพ ของ ผู้ ซึ่ง บิดา ได้ คิด ว่า เสีย นั้น จะ ได้ มี เหลือ อยู่ ใน ดวง จิตต์
แม้ แต่ เท้า ของ โย ก็ หามิ ได้

“ ผม จะ ว่า มัน เดียว ที่ เดียว และ จะ ไม่ ยอม ให้ มัน ได้ เจ้า หล่อน
ไป เป็น อันขาด ” เขา บ่น พึมพำ และ กำหมัด “ ผู้ ฐะ มัน ก็ อยู่
กับ เจ้า หล่อน ข้าง ต่าง เมื่อ ผม ขึ้น มา ผม ยัง เดิน ผ่าน มัน มา เลย ครับ ” แต่
พูด พาด ชี มือ ไป ที่ ศพ มิคชีค คอร์ต เนย์ “ ผู้ คาย นี้ แหะ ทำให้ผม

ออกตลาด ผมจึงไม่กล้าเข้าไป ชักคอมัน แต่ยังไม่มันจึงกล้ามา
 นี้ได้ มันเปน แต่เพียง พด ทหาร เท่านั้น มันเจ้าหัดนอนยังได้เห็น
 มันชน ถ่านหิน อยู่กับ ตา ”

หมอ ขอรบ ยก หมอ ชน ด้วย แว่เตี้ยง ตะไ้ อย่างหนึ่ง ประเดี้ยว
 จึง พุด ชน ด้วย เตี้ยง เบาละ เร็ว กว่า เมื่อ ตอน ก่อน ๆ ว่า “ เรา มา
 อยู่ ที่นี้ ด้วย กัน นาน แล้ว เจ้าของ กลับ ออก ไป เตี้ย ที่ ไป ตาม เสด ตา ดั้น
 แล้ว แล่ ดง ความ เตี้ย ใจ ด้วย เจ้า หัด นอน แล้ว ไป ตาม หมอ วิด กัด มา ที่นี้
 แต่ ระวัง สี่ หน้า เจ้า นะ มัน ออก จะ ผิด ปกติ มาก อาจ จะ ทำ ให้
 ความ ดับ ของ เรา แดก ได้ ”

แดนเวอร์ พยายาม ส่งบ อารมณ์ และ ทำ ทำ ทาง ให้ เปน ปกติ แล้ว
 เดิน ตรง ไป ยัง ประตู แต่ ต้อง หยุด ชัก ตก คตัง อยู่ เพราะ ประตู
 ซึ่ง ตน ได้ บัด กับ มือ เอง กลับ เป็ด ออก และมี ชาย ผู้ หนึ่ง ยัง ยืน จับ
 ลูก บิด อยู่ ชาย ผู้ นั้น เปน ใคร แดนเวอร์ ไม่ รู้ จัก และ ไม่ เคย พบ หน้า
 เลย เขา ไว้ หนวด สี่ หน้า คตัง คตัง เรียบ ยืน นั่ง จ้อง มอง เข้า มา ใน ห้อง
 ขณะที่ แดนเวอร์ กำลัง ยืน คตัง มอง ดู อยู่ นั้น เขา หัน กลับ เดิน ไป โดย
 มิ ได้ ปฏิ ปาก

บิดา กับ บุตร ซึ่ง ร่วม ใจ กัน กระทำ การ ซาฏกรรม แก่ สตรี หมาย
 โดย เห็น แก่ สัม บัด ยืน นั่ง พัง เตี้ยง เท้า ที่ ดึง ห่าง ออก ไป ตาม ระเบียบ
 ชาย ผู้ นั้น คือ ใคร หนอ ? เขา เข้า มา ห้อง นี้ ได้ อย่าง ไດ ได้ เห็น ตะไ้

และได้ ยืน อะไร บ้าง ? ใน ที่สุด แคนเวอร์ คิด มานะ หัก ความกลัว ออก
จาก ห้อง วิ่ง ไป ตาม ระเบียง เพื่อให้ทัน ชาย ผู้ นั้น ดู เหมือน เดียง ฝั เทา
ยัง แ่วว อยู่ ข้าง หน้า แต่ ก็ ตามไม่ทัน แคนเวอร์ ต้ม อะไร หมด คตอด
จน เฮตตาดัน รีบ ลง บันได ออก จาก ห้อง โถง ไป นอก ตึก เมื่อ เดิน
ไปได้ ครึ่ง ทาง ถนน รก เห็น เงา คน หาย แวบ เข้า ไป ใน หมู่ ไม้ ความกลัว
กลับ เข้า จับ ดวงจิตต์ จน วิว ด้ก ด้ตุง วาบ รวอ ถูก มือ ด้ โดหิต แห่ง
มนุษย์ อัน มี นิสสัย ขลาด ก็ แถ่น คตอด ทั่ว ล้ารพวงค์ กาย.

(เชิญ อ่าน บทที่ ๒๓ - ๒๔ ในเล่ม ตอนหน้า)

ทหารเอกสัณเฑาะพระนารายณ์

รักค่าง เรืองไม้หึ่ง คู่สร้าง อังตัวเนืต

มุณีกำฉันท์ ประวัคาสตร์ ของญีมุ่่น

ฯ ล ฯ

ฯ ล ฯ

ฯ ล ฯ

เรื่อง ข้างบนนี้ จะ นำลง ใน ศัพท์ ไทย

เล่ม ๓ ตอนที่ ๑

ประจำ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๖

วิชาไฟฟ้า

โดย

นายพันตำรวจโท พระเริง ระวังภัย

ราคาเล่มละ ๕ บาท

เป็นหนังสือที่กล่าวถึงวิชาไฟฟ้าได้อย่างละเอียด

อ่านเข้าใจง่ายมาก มีจำหน่ายที่

โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย

โอกาสของท่าน

หนังสือสมุทรสาร ซึ่งแต่ก่อนขายเล่มละ ๑ บาท นั้น
บัดนี้ มีขายที่ โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย เล่มละ ๕๐ สตางค์
เท่านั้น มีแต่เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๗๘ เชิญรีบซื้อโดย
เร็ว เพราะมีเหลืออยู่น้อยชุด

นาครสังเคราะห์

นาครสังเคราะห์ประจำพุทธศก ๒๕๖๖ พแนก
กฤษฏีกา มี พระราชบัญญัติ สำคัญๆที่ ประ กาศ ใช้
ใน พ.ศ. ๒๕๖๖ พแนกตำแหน่ง ข้าราชการ มี
ตำแหน่ง นำ ที่ ข้าราชการ ทุก กระทรวง ทบวง การตาม ที่
เปลี่ยน แปลง และ ตั้ง ขึ้นใหม่ โดย ตลอด พแนก
นามานุกรม มี ราย นาม ข้าราชการ โดย พิสดาร
พแนก คณะสงฆ์ มี ตำแหน่งคณะสงฆ์ และรายนาม
สมณศักดิ์ พร้อมทั้ง นามเดิม และ อากรม ที่ สำนัก
โดยละเอียด ราคาเล่มละ ๑๐ บาท มีจำหน่าย
ที่ โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย

วารสารสอภรณ์

ถนนเฟื่องนคร

ของตกมาถึงใหม่ ทั้งดี และถูกด้วย

ฟุตบอล จากเยอรมัน รับรองว่าใช้ทนเป็นทีอขนาด
นำเบอร์ ๕ มีราคาตั้งแต่ ๓.๕๐, ๔.๕๐, ถึง ๘ บาท ค่าส่ง
ไปรษณีย์ ๔๐ สต. ต. คู่ฟุตบอล. เข็มร้อยเชือกฟุตบอลก็มี

สายกัญแจ ทำรูปกระดูกงูยาว ๑๗ นิ้วฟุต มีห่วง
ร้อยพวงกัญแจ และมีแผ่นหนังสำหรับติดตุ้มกางเกงสรวย
งาม สายละ ๑.๒๕ บาท

พนักคอใหม่ ถัก ลี กากี แกมเขียว เหมาะแก่เครื่อง
แบบทหาร นายเลื้อ บ้า เปนมันพราว, สรวยงาม มาก
ผืนละ ๒ บาท ถ้วน

ของบุหรี จูบุหรี ๔๐ มวน ทำด้วยทองเหลือง
กาไหล่นิเกิ้ล แข็งแรงดี ของละ ๓ บาท ๕๐ สตางค์

น้ำหอม ที่กวดทองชนิดหัวน้ำหอม เปนยอดแห่ง
น้ำหอมอย่างดี บรรจุกล่องแพร ขวดละ ๕ บาท ถ้วน

พนักแข็ง ยี่ห้อยพ็อกซ์ โค้งตามรูปแข็ง อย่างที่ ๑ ลี
กากี แกมเขียว และพนักแข็ง ลีกลาด คู่เล็ก คู่ใหญ่ มี
มาใหม่แล้ว

เฟิฟ

เอเปนต์

รวม ถึง

สิน คำ

๒๒ ไต่ ทก

ประเทศ

 ลงทะเบียนแล้ว

 ไกรศัพทเบอร์ดง

 สืบแบกัคคีตถนนเขาวราชกรรเทพฯ

ลงทะเลเป็นนแล้ว

โจรสลัดเบอรด์
ลี้แบกวัดคึกคกนเขาพระราชกรเทพฯ

ยาชุด คย^๑ ไฟ ตรา ข้าง ของ ห้าง อี ไท

เป็นยาอยู่ ๒ อย่าง ดีเช่นเดียว สำหรับ คัดลอก บุตร หรือ
 ปวดท้อง อย่างร้ายแรง ถ้า คัดลอก บุตร ท่านจง เอา ยา ชด^๕ น
 ชุด ๑ ชุด ใส่ กัดของ ไว้ข้าง หน้า ๒ หรือ ๓ กัดของ ข้าง หลัง
 ๒ หรือ ๓ กัดของก็ได้ ตามใจของท่าน ถ้าปวดท้องใช้ กัดของ
 เดียว ต้อง ห่อ ผา คัด ทิ้งไว้ เมื่อหมด ชุดก็ เปลี่ยน ชุด
 ใหม่ไป หายเร็ว และ มีคน อย่าง บัง ยา ชุด อย่าง ที่ ๑
 โหด ๒ บาท อย่าง ที่ ๒ โหด ๑.๗๕ บาท อย่าง ที่ ๓
 โหด ๑.๕๐ บาท กัดของ ทองแดง ทงคิ้ว กัดของ ๑.๒๕ บาท
 กัดของ ตั้งกะดี ผา ทองแดง กัดของ ๑ บาท ผา คัด ทิ้ง
 สำหรับ ได้ กัดของ ผา ๑.๖๐ บาท เมื่อท่าน จะ รับ มา จำหน่าย
 จะ คิด ราคา ให้ท่าน ย่อม เขavier อย่าง ที่ ดี มี จำหน่าย ทิ้งไป
 ทั้ง ใน จังหวัด และ ต่าง จังหวัด ท่าน ที่ อยู่ ต่าง จังหวัด จะ ให้
 ขาพเจ้า จัด ส่ง มา ให้ท่าน ก็ได้ แต่ ค่า ส่ง ท่าน ต้อง เสีย

หลวงสุวรรณภูมิ ขำนาญ
ห้างนายเวศ ขำทอง

เป็น ข้างทอง ที่มีชื่อเดิมใน กรุงสยาม

บัดนี้ได้มีกระโปงสำหรับใช้ในศาลองษา

អាភីង ឆ្នើម! ឆ្នើម!! ឆ្នើម!!!

โทรศัพท เลขที่ ๕๑๑

เชิง ลพพาน ชาวาค วิจิตร